

TRUYENFULL.VN

Bào Bào

PHÒNG
THUẬT

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Độc Tâm Thuật

Chương 2: Trung Thông Môn Điểm (*)

Chương 3: Chuẩn Bị Công Tác

Chương 4: Dẫn Mỹ Nhân Đi Thuê Nhà

Chương 5: Con Nuôi

Chương 6: Ký Hợp Đồng

Chương 7: Dạ Yến

Chương 8: Đồng Hành Cùng Người Đẹp

Chương 9: Tan Nát Cõi Lòng

Chương 10: Giao Tiếp Nhà Cửa

Chương 11: Tử Vân Các

Chương 12: Cuộc Hẹn Tương Thân

Chương 13: Hộ Hoa Sứ Giả

Chương 14: Mê Tín Dị Đoan

Chương 15: Đối Khách Hàng

Chương 16: Phong Thủy Mê Cục

Chương 17: Đánh Cuộc

Chương 18: Phong Thủy Đại Sư

Chương 19: Kẻ Thù Gặp Nhau

Chương 20: Trở Về Môn Điểm

Mục lục

- Chương 1: Độc Tâm Thuật
- Chương 2: Trung Thông Môn Điểm (*)
- Chương 3: Chuẩn Bị Công Tác
- Chương 4: Dẫn Mỹ Nhân Đi Thuê Nhà
- Chương 5: Con Nuôi
- Chương 6: Ký Hợp Đồng
- Chương 7: Dạ Yến
- Chương 8: Đồng Hành Cùng Người Đẹp
- Chương 9: Tan Nát Cõi Lòng
- Chương 10: Giao Tiếp Nhà Cửa
- Chương 11: Tử Vân Các
- Chương 12: Cuộc Hẹn Tương Thân
- Chương 13: Hộ Hoa Sứ Giả
- Chương 14: Mê Tín Dị Đoan
- Chương 15: Đối Khách Hàng
- Chương 16: Phong Thủy Mê Cục
- Chương 17: Đánh Cuộc
- Chương 18: Phong Thủy Đại Sư
- Chương 19: Kẻ Thù Gặp Nhau
- Chương 20: Trở Về Môn Điểm

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Độc Tâm Thuật

- Nhức đầu quá trời ời! Đây là chỗ nào?

Trong một phòng khám bệnh ở tiểu khu Nhã Uyên ở Kinh thành, một thanh niên hơn 20 tuổi nằm trên giường bệnh chậm rãi mở hai mắt ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào trên mặt, khiến cho hắn không tự chủ được nhú mắt lại nghiêng đầu đi, nhưng mà vào lúc vặn vẹo cổ, trên đầu truyền đến một cơn đau đầu kịch liệt, khiến cho hắn không khỏi tặc lưỡi hít hà rên lên một tiếng.

Nam nhân nằm trên giường bệnh này tên là Trương Vĩ, là nhân viên môi giới của Công ty Bất động sản Trung Thông trong tiểu khu, bởi vì xảy ra xung đột với nhân viên của công ty bất động sản khác, trong lúc hỗn loạn Trương Vĩ bị người ta đánh lén, may mắn được đồng nghiệp nhanh chóng đưa đến phòng khám, nhờ bác sĩ kịp thời điều trị hữu hiệu nên đã khống chế bệnh tình, mới không có xảy ra chuyện lớn gì.

- Trương Vĩ, cậu cuối cùng cũng đã tỉnh lại, cậu đã hôn mê nửa ngày rồi, cảm giác thấy thế nào rồi?

Một thanh niên đang cầm điện thoại di động xem tiểu thuyết, nghe được giọng nói của Trương Vĩ, lập tức đứng lên từ giường đối diện, trong giọng nói mang theo một chút mừng rỡ.

Người thanh niên này tên là Vương Kiến Phát, là đồng nghiệp cùng vào công ty làm cùng lượt với Trương Vĩ, tính cách của hai người đều có chút hướng nội, và trong công việc hay giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau, chỗ ở cũng rất gần, do đó theo một cách tự nhiên đã trở thành bạn tốt của nhau.

- Không sao, chỉ có điều hơi đau đầu một chút, nơi này là phòng khám dưới tòa nhà số 3 hả?

Trương Vĩ dần dần hồi tưởng lại tình cảnh mà bản thân mình trước khi hôn mê, cất tiếng hỏi có chút hư nhược.

- Ừ, bác sĩ nói cậu hơi chấn thương sọ não nhẹ, nhưng mà không cần lo lắng, nghỉ ngơi thêm hai ngày thì khỏe hẳn thôi.

Vương Kiến Phát bỏ điện thoại di động vào trong âu phục, lấy một cái ly giấy từ giường bệnh ở trên tủ đầu giường, đi tới máy nước uống rót nửa ly nước, rồi như làm ảo thuật móc ra một cái ống hút, đưa tới tay trái của Trương Vĩ nói:

- Uống chút nước đi, cho thông cổ.

- Ừ...

Trương Vĩ đặt ly giấy ở ngực, ngậm ống hút, uống vài ngụm, cảm giác cổ họng hết khát, chuẩn bị cái đặt ly lên trên tủ đầu giường, nhưng lại bị Vương Kiến Phát tay mắt lanh lẹ tiếp lấy.

- Đưa cho mình đi, cậu đừng động, nghỉ ngơi cho thật khỏe đi.

Vương Kiến Phát thuận tay đặt ly lên trên tủ đầu giường.

- Kiến Phát, có thấy thằng nào đánh mình bất tỉnh không? Hạ thủ thật là con bà nó đen.

Trương Vĩ khó khăn nhúc nhích cái cổ, trên đầu lại truyền tới sự đau đớn do sưng căng và chấn động, hỏi có phần nổi giận.

Giữa các công ty môi giới bất động sản với nhau thường hay xảy ra mâu thuẫn bởi vì tranh giành khách hàng, nhưng mà sau khi các công ty môi giới lớn đi theo hướng quản lý chính quy hóa, đã ngăn cản sạch chuyện đánh

nhau giữa các nhân viên bất động sản. Một khi phát hiện đánh nhau, cả hai bên động thủ đều bị công ty khai trừ, sở dĩ sáng sớm hôm nay tuy rằng phát sinh xung đột, nhưng nhiều nhất cũng là xô đẩy qua lại mà thôi, cũng không xảy ra việc đánh nhau thực chất. Nhưng Trương Vĩ dù thế nào cũng không ngờ là có người hạ độc thủ ở sau lưng của hắn.

- Trương Vĩ, cậu đừng suy nghĩ nhiều như vậy, hay là dưỡng bệnh cho khỏe trước đi!

Trên mặt Vương Kiến Phát lộ ra một chút khó xử, nhét hai tay vào trong túi.

- Kiến Phát, cậu rốt cuộc là có biết hay không hả?

Trương Vĩ cùng Vương Kiến Phát thường ở cùng một chỗ, vừa nhìn thấy được bộ dáng này của hắn, đã biết đối phương nhất định là đang che giấu cái gì đó.

- Tao... Không hề biết, cậu đừng hỏi, mình đi mua chút gì cho cậu ăn đây.

Vương Kiến Phát có chút áy náy trong lòng, có ý đồ tránh ánh mắt của Trương Vĩ, lại phát hiện ánh mắt của mình không có cách nào di động, thậm chí có một loại cảm giác bị Trương Vĩ nhìn thấu.

- Đợi một chút...

Thấy Vương Kiến Phát sắp đi ra ngoài, Trương Vĩ đầu tiên là theo bản năng gọi với một câu, tiếp đó con người mở lớn, cả người lập tức ngậy ra.

Ngay tại vừa lúc Vương Kiến Phát nói không biết, ánh mắt hai người vừa giao nhau cùng một chỗ, đồng tử trong mắt Trương Vĩ co rụt lại, hai mắt tỏa sáng, thấy được cặp mắt Vương Kiến Phát xuất hiện một hàng chữ màu vàng, phía trên viết:

"Trương Vĩ, là do Vương Chấn của Cty Bất động sản Thiên Thiên đánh cậu, chẳng qua mình không thể nói cho cậu biết chuyện này, nếu không cậu nếu như tìm hãn báo thù, đến lúc đó khẳng định sẽ bị công ty khai trừ."

Trương Vĩ sửng sốt thất thần một chút, lại trừng mắt nhìn, phát hiện hàng chữ màu vàng trong mắt Vương Kiến Phát như quảng cáo di động vậy, chạy từ trái sang phải rồi từ từ biến mất, nhưng mà trong con người còn có hai chữ cuối cùng vẫn di động, chứng minh hãn vừa rồi cũng không nhìn hoa mắt.

"Đây là cái gì tình huống gì? Chẳng lẽ là đầu óc của ta bị đánh rồi xảy ra vấn đề?"

- Trương Vĩ, cậu làm sao rồi? Có phải là đầu không thoải mái hay không nha? Có muốn mình đi gọi bác sĩ cho cậu hay không?

Một lát sau, Vương Kiến Phát tỉnh hồn lại, nhìn thấy gương mặt Trương Vĩ đang đờ đẫn, cho rằng thương thế của hãn tái phát, có chút lo lắng hỏi.

- Kiến Phát, anh nói thực cho tôi biết, có phải là Vương Chấn đánh tôi bị thương hay không?

Trương Vĩ không hề biết vì sao từ trong mắt Vương Kiến Phát lại thấy được hàng chữ màu vàng, cũng không biết những chữ này xuất hiện đại biểu cho ý gì, nhưng là vẫn quyết định đem nội dung thấy được hỏi thử một lần xem sao.

- A, Trương Vĩ, cậu làm sao mà biết được nha? Cậu lúc đó không phải là bị đánh bất tỉnh sao?

Wương Kiến Phát không ngờ đến là sẽ bị Trương Vĩ nói trúng, có chút giật mình nói to lên.

“Thật đúng là hãn... Chẳng lẽ mình có thể nhìn thấu ý nghĩ trong lòng của Kiến Phát, đây chẳng phải là 'Độc Tâm Thuật' trong truyền thuyết hay sao?

Trương Vĩ trong lúc bất chợt bị sự suy đoán của bản thân mình làm cho kinh ngạc sửng sờ, lập tức lại cảm giác mình nhất định là mình đang suy nghĩ viển vong kỳ lạ, có lẽ chẳng qua là trong lòng mình nghĩ rồi xuất hiện ảo giác mà thôi.

Công ty môi giới Thiên Thiên là công ty nhỏ do mấy người chung vốn mở, ít người, tài nguyên thiếu, cũng không có cái điều lệ chế độ nghiêm khắc gì, thích nhất đúng là tranh giành khách hàng của người khác, công ty bất động sản chánh quy cho thuê phòng đều là thu tiền hoa hồng một tháng, nhưng mà Công ty Thiên Thiên chỉ lấy nửa tháng tiền hoa hồng, rất nhiều khách hàng đều bị bọn họ dùng loại thủ đoạn không đúng đắn này cướp đi.

Trương Vĩ cùng bọn họ đã xảy ra mâu thuẫn cũng là nguyên nhân này. Trương Vĩ dẫn khách hàng đi xem là được rồi muốn mượn một căn nhà, các phương diện đều đã đàm phán ổn thỏa, lần sau gặp mặt là có thể trực tiếp ký hợp đồng rồi, nhưng không ngờ là khách hàng sau khi đi ra khỏi công ty của Trương Vĩ đã bị người của Công ty Thiên Thiên theo dõi, sau đó cố ý tán gẫu bắt chuyện cùng khách hàng, nắm rõ ràng lai lịch khách hàng cùng tin tức về căn nhà đó, rồi sau đó dùng hoa hồng chỉ nửa giá tiền dự hoặc khiến cho khách hàng ký hợp đồng cùng hãn . Nhưng mà căn nhà ký hợp đồng kia là do Trương Vĩ dẫn khách hàng đi xem, chỉ có điều bị người của Công ty Thiên Thiên moi ra địa chỉ nhà, rồi thông qua tư liệu của chủ sở hữu nhà mà tra hỏi đến mà thôi.

Trương Vĩ ngay từ đầu còn chẳng hay biết gì, cho đến khi khách hàng cùng chủ sở hữu nhà ký hợp đồng xong, Trương Vĩ gọi điện thoại hỏi thăm, chủ sở hữu nhà cũng cảm thấy có chút áy náy, mới đem tình huống thật nói cho Trương Vĩ biết. Sau khi nghe được chuyện xảy ra, tự nhiên Trương Vĩ tức giận gần chết, bản thân mình cực cực khổ khổ dẫn khách hàng xem nhà, mắt thấy sắp sửa ký được hợp đồng rồi, lại bị đối phương dùng loại này thủ

đoạn không đúng dẫn cướp đi, Trương Vĩ trong cơn giận dữ tìm đối phương lý luận, bởi vậy dẫn tới xung đột phát sinh sáng sớm hôm nay.

- Trương Vĩ, cậu không sao chứ? Có muốn mình đi gọi bác sĩ hay không?

Nhìn thấy Trương Vĩ lại ngây dại, Vương Kiến Phát sờ trán Trương Vĩ một cái, ân cần hỏi han.

- Tôi không sao, chỉ có điều đang bận suy nghĩ công chuyện mà thôi.

Trương Vĩ vừa nghĩ tới sự tình hôm nay, vẫn cảm thấy có chút tức giận, hận không thể hiện tại tìm đối phương báo thù ngay lập tức, chỉ có điều lý trí vẫn còn đè lại lửa giận trong lòng.

Vương Chấn của Cty Bất động sản Thiên Thiên là người ở kinh thành, hơn nữa của cậu của hắn là người công tác tại Cục Công an, nghe nói ở trong công ty còn có được cổ phần nhất định. Trương Vĩ mặc dù đi báo cảnh sát cũng không giải quyết được chuyện gì, đơn giản xử phạt đối phương mấy trăm nguyên tiền mà thôi, thậm chí cũng sẽ không dẫn tới việc tạm giữ, đối với Vương Chấn mà nói căn bản không tính là trừng phạt.

Làm như vậy nhìn có vẻ như khiến cho Trương Vĩ thỏa cơn tức giận một lần, nhưng trên thực tế đối Trương Vĩ hại lớn hơn lợi, tuy rằng Trương Vĩ là bên bị đánh, nhưng là hắn trước tiên đi tìm tới Công ty Thiên Thiên để lý luận, do đó mới khiến cho song phương phát sinh mâu thuẫn, đánh nhau, từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói thì hắn cũng phải chịu một phần trách nhiệm nhất định.

Hơn nữa Công ty Thiên Thiên là một công ty nhỏ, bản thân Vương Chấn cũng là cổ đông của công ty, mặc dù đánh nhau cũng sẽ không khai trừ hắn, còn Công ty Trung Thông mà Trương Vĩ làm lại là một công ty chính quy, quản lý vô cùng nghiêm khắc đối với nhân viên, một khi sự kiện Trương Vĩ đánh nhau bị tổng công ty biết được, rất có thể sẽ bị công ty phê bình, xử phạt.

- Vương Chấn, một đòn đánh lén này ngày hôm nay ta đã nhớ kỹ rồi, sớm muộn gì sẽ ngày anh cậu thanh toán món nợ này!

Trương Vĩ cắn chặt hàm răng, âm thầm phát ra lời thề.

Trương Vĩ vỗ vỗ cái trán, dường như muốn đuổi đi ưu sầu trong đầu, nhìn sang Vương Kiến Phát ở bên cạnh, nói:

- Kiến Phát, đừng ở chỗ này trông chừng tôi nữa, anh nhanh về đi, không hoàn thành định lượng do công ty quy định, còn bị phạt tiền nữa đó?

- Được, vậy mình đi trước nha, có chuyện cậu gọi điện thoại cho mình.

Vương Kiến Phát dạn dò một câu đối với Trương Vĩ, đứng dậy, đi ra ngoài.

- Khốn kiếp, hợp đồng tới tay lại bị người bị cướp, tháng này không ký được hợp đồng, ta chắc là sẽ bị khai trừ khỏi công ty rồi.

Trương Vĩ sau khi thấy được Vương Kiến Phát rời khỏi, thẹn quá thành giận nói.

Công ty môi giới bất động sản thường thường đều có kỳ thực tập ba tháng, trong ba tháng này nếu như anh có thể hoàn thành công trạng mà công ty quy định, như vậy anh có thể chuyển thành nhân viên chính thức. Nếu như trong ba tháng không có cách nào hoàn thành công trạng quy định, vào tháng thứ ba công ty sẽ khai trừ anh đi.

Trương Vĩ tới Công ty Trung Thông làm đã hơn hai tháng, nhưng hơn hai tháng này một hợp đồng cũng không ký được, nếu như đến cuối tháng không còn cách nào ký hợp đồng, như vậy chỉ có thể bị công ty xa thải thôi. Nhưng mà hãn một mực không có tiền để dành, nếu như mất đi chỗ làm việc này, rất có thể ngay cả tiền mượn phòng cũng không kiếm đâu ra, đến lúc đó chỉ có kết quả lưu lạc nơi đầu đường xó chợ mà thôi.

Lời tác giả:

Bộ tiểu thuyết này tôi xây dựng cấu tứ gần một năm, mỗi một câu đều là nghiêm túc suy ngẫm rồi mới viết ra, vừa phù hợp thường thức về cuộc sống, vừa cũng sẽ tạo ra những cao trào cần có.

Chỉ cần đọc giả nghiêm túc xem mấy chương, nhất định sẽ bị bộ tiểu thuyết này hấp dẫn!

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trung Thông Môn Điểm (*)

"Reng reng reng. . ."

Một hồi chuông điện thoại reo, khiến cho Trương Vĩ giật nảy mình, cầm điện thoại di động của mình từ đầu giường lên, nhìn thoáng qua màn hình, hít sâu một hơi, lắc lắc đầu, cưỡng bách cho đầu óc thanh tỉnh hơn một chút. Người gọi điện thoại đến không phải là ai khác, mà chính là điểm trưởng Từ Minh trong Công ty Môi giới Bất động sản của Trương Vĩ.

Từ Minh năm nay 33 tuổi, dáng người thấp nhỏ, gầy yếu, làn da hơi vàng, đầu tóc đen nhánh ngắn và dày trông vô cùng hoạt bát nhanh nhẹn. Tuy rằng vóc dáng và hình tượng kém kém một chút, hoặc có thể nói là tướng mạo xấu xí, nhưng về mặt công tác nghiệp vụ cùng với phương diện đối nhân xử thế đều có năng lực rất mạnh. Trương Vĩ tuy rằng đi theo anh ta thời gian không lâu, nhưng lại học được ở anh ta rất nhiều thứ.

- Uy, Từ ca.

Trương Vĩ hăng giọng, ấn nút trả lời, đưa điện thoại đến bên tai, nói.

- Ừ, là tôi đây.

Trong điện thoại truyền ra một giọng nam trầm thấp, mang một chút khẩu âm của miền nam, hỏi:

- Vừa rồi Kiến Phát về tiệm nói cậu tỉnh rồi, do đó tôi gọi hỏi thăm một chút xem cậu có khỏe lên rồi hay chưa?

- Khỏe nhiều rồi, đa tạ Từ ca quan tâm, để cho ngài phí tâm rồi.

Trương Vĩ ngượng ngập cười đáp.

- Nói cái gì đó? Mọi người đều là đồng nghiệp, quan tâm lẫn nhau không phải là chuyện nên làm sao?

Từ Minh giả vờ cả giận nói, dường như bởi vì Trương Vĩ khách khí, mà trở nên có chút mất hứng.

- Cậu đừng có suy nghĩ vớ vẩn nữa, nghỉ ngơi cho thật khỏe đi! Không cần phải đi làm vội, tôi xin với tổng công ty cho cậu nghỉ hai ngày rồi, chờ cậu dưỡng thân cho khỏe rồi đi làm trở lại.

- Không cần đâu, Từ ca.

Trương Vĩ cảm kích nói:

- Thân thể của em khỏe nhiều rồi, ở nhà nhàn rỗi cũng không làm gì, dạo chơi một thời gian dài quá sẽ cảm thấy phiền, chi bằng sớm đi làm một chút cho khỏe hơn không?

- Vậy cũng được, bản thân mình tự chú ý thân thể nhiều một chút, đừng có để mệt nhọc quá.

Từ Minh bảo.

- Dạ.

Trương Vĩ đáp ứng.

- Vậy trước hết như vậy đi, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi, tôi cúp máy trước đây.

Từ Minh sau khi nói xong, ngắt điện thoại di động, lập tức trong điện thoại vang lên âm điệu 'Tút tut tut' liên tục.

Sau khi để điện thoại xuống, trong lòng Trương Vĩ cảm nhận được một sự ấm áp. Tuy rằng cú điện thoại này của Từ Minh có lẽ chỉ xuất phát từ mặt lễ tiết, thậm chí có một chút hiềm nghi mua chuộc lòng người, nhưng mà làm việc cùng loại đồng nghiệp, cấp trên có lẽ có nghĩa này, sẽ làm cho ta còn có động lực đi làm, hoàn cảnh công tác cũng tăng thêm chút hài lòng vui vẻ.

Nửa giờ sau, Trương Vĩ thanh toán xong phí với phòng khám, sờ vào ví tiền càng mỏng manh hơn, trên mặt lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ. Tuy rằng hẳn cũng muốn nghỉ ngơi thêm một lúc, nhưng áp lực sinh tồn khiến cho hẳn không thể không nhanh chóng đi làm việc.

Lúc này đã qua buổi trưa, Trương Vĩ đầu đội nắng chang chang, nhẹ nhàng thành thạo đi tới Trung Thông môn điểm, đi vào cửa của môn điểm liền thấy nhân viên của môn điểm nhóm đều cúi đầu nhìn vào máy vi tính, viết bút ký, liền lộ ra một nụ cười, còn chưa kịp chào hỏi mọi người, chợt nghe được thanh âm của một cô gái:

- Ôi!!!, Trương đại anh hùng của chúng ta không phải là bị đánh đến nổi chấn thương sọ não rồi sao? Vì sao không ở nhà nghỉ ngơi cho thật khỏe, mà ngày hôm nay đã chạy tới đây đi làm rồi? Người không biết chuyện còn tưởng rằng điểm trưởng của chúng ta ngược đãi anh nữa chứ? Ha ha ha.

Một giọng nói nũng nịu ngọt ngào vang lên, lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Cô gái này ước chừng hơn 20 tuổi, đầy vẻ thành thực và phong vận, làn da trắng như tuyết, chính là nhân viên môi giới kinh doanh cao cấp trong điểm - Vương Mẫn.

Tuy lời nói của Vương Mẫn hình như là đang đùa, nhưng Trương Vĩ dù sao cũng cảm giác là trong lời nói của cô ta còn có ý khác. Hẳn đưa mắt nhìn về phía Vương Mẫn, khi ánh mắt chạm đến hai mắt của Vương Mẫn, đồng tử (con ngươi) trong mắt Trương Vĩ co rụt lại, hai mắt tỏa sáng, nhìn

thấy được trong cặp mắt Vương Mẫn xuất hiện một loạt chữ màu vàng, nội dung viết:

"Anh chàng này là tên hay nhìn lén, đánh chết anh luôn cũng được, tránh đi gây phiền phức cho người khác."

"Vì sao lại xuất hiện tình huống như vậy, là thương thế của mình còn chưa khỏi hẳn, hay là bởi vì mình thật sự có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng của người khác?"

Trương Vĩ ngẩn ra, thăm nhũ trong lòng.

Vương Mẫn cùng Trương Vĩ quan hệ bề ngoài cũng tốt, hai người cũng không xảy ra mâu thuẫn gì, nhưng Trương Vĩ trong một lần vô tình nhìn thấy được sự tình không nên thấy, xem như trong lúc đó đã vô ý đắc tội Vương Mẫn, cho nên đối với việc Vương Mẫn cừ thị bản thân mình hẳn cũng có thể hiểu. Chỉ có điều Vương Mẫn tâm cơ có vẻ nặng, cũng không có minh xác làm khó gì Trương Vĩ, chỉ trong lúc đùa bỡn lén làm một số động tác nhỏ, lần này không ngờ bị Trương Vĩ nhìn thấy ý nghĩ thật từ trong mắt.

Trương Vĩ mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng trong mắt liên tiếp xuất hiện hàng chữ màu vàng, tuyệt đối không cách nào dùng từ ảo giác để giải thích nữa. Hơn nữa hàng chữ màu vàng cũng đúng lúc thể hiện suy nghĩ chân thật trong lòng của người đó, khiến cho Trương Vĩ loáng thoáng khẳng định tuyệt đối bản thân mình có thể đã gặp vận may lớn có được 'Độc Tâm Thuật' trong truyền thuyết rồi. Để chứng minh phỏng đoán của bản thân, Trương Vĩ quyết định có cơ hội sẽ thử một lần nữa.

- Cậu sao giờ đã tới đây rồi, tôi còn tưởng rằng cậu sẽ về nhà nghỉ ngơi chứ?

Vương Kiến Phát thấy bản thân mình chân trước vừa rời khỏi phòng khám, Trương Vĩ đã theo sau lưng trở lại đây rồi, hỏi có chút ân cần.

- Không sao, tôi đã khỏe rồi.

Trương Vĩ lên tiếng, nỗ lực nháy mắt nháy mồm ra hiệu đối với Vương Kiến Phát, khẽ nói:

- Phòng Hữu Hệ Thống của tôi, anh giúp đăng nhập vào rồi hay chưa?

- Ừ, đã sớm đăng rồi.

Vương Kiến Phát gật đầu to vẻ đó là chuyện đương nhiên. Giúp đồng nghiệp đến muộn đăng nhập vào Phòng Hữu xem như là một loại lệ thường vậy.

Phòng Hữu Hệ Thống là hệ thống phần mềm mà các công ty môi giới thường dùng, có thể thực hiện nối mạng toàn bộ công ty, mỗi sáng sớm đi tới môn điểm chuyện đầu tiên cần làm chính là đăng nhập vào Phòng Hữu, hệ thống sẽ tự động ghi chép giờ làm việc của mình, xem như một chứng cứ để tổng công ty tính toán tra xét việc chấm công của nhân viên môi giới. Nếu như không đăng nhập vào Phòng Hữu trước 9 giờ sáng, như vậy sẽ bị cho rằng là đến muộn hoặc là nghỉ làm. Nhưng mà Phòng Hữu Hệ Thống không chỉ có chức năng ghi chép chấm công, còn có thể ghi chép, tra hỏi, theo vào phòng nguyên (nguồn cung nhà hoặc phòng cho thuê) cùng với tư liệu của khách hàng, tiến tới đạt đến mục đích toàn bộ công ty cùng cộng hưởng tài nguyên.

Sáng sớm, Trương Vĩ không tới văn phòng, mà trực tiếp liền tìm đến Công ty Thiên Thiên phân tích đúng sai với người ta, sau đó lại bị Vương Chấn đánh choáng luôn, cho nên căn bản cũng không tới kịp để đăng nhập vào Phòng Hữu.

Sau khi Trương Vĩ mở máy vi tính của bản thân mình ra, đi tới chỗ ngồi cuối cùng, đó là chỗ trợ lý bình thường ngồi làm việc, bởi vì hôm nay là thứ bảy cho nên không tới làm, mà bên cạnh trợ lý có đặt trứ một máy chấm công bằng vân tay, hình dáng có chút tương tự với điện thoại kiểu để bàn.

Trương Vĩ ấn vân tay ngón giữa của mình lên mảnh thủy tinh của bộ phận thu nhận tín hiệu, màu xanh biếc biểu hiện mã số nhân viên trên màn ảnh, kèm theo một giọng nhắc:

- Đa tạ.

'Cám ơn nhiều' đại biểu cho vân tay chính xác đồng thời đã đăng ký, nếu như vân tay không chính xác hoặc là không có ghi chép, sẽ kèm theo một câu nói

"Thỉnh ấn ngón tay lần nữa!"

Nói như vậy là phải lại đề ấn ngón tay lần nữa, cho đến khi máy chấm công bằng vân tay nói 'Cám ơn nhiều' xong, thì mới coi là chính xác, ghi chép tin tức chấm công cho nhân viên đó.

Trương Vĩ ấn dấu vân tay xong, mới vừa ngồi xuống vị trí của mình, chợt nghe bên cạnh có giọng một cô gái hỏi:

- Trương Vĩ, sao rồi? Tổn thương đã dưỡng khỏe rồi chưa?

- Đa tạ Lý tử quan tâm, không có gì đáng ngại nữa rồi.

Trương Vĩ phát phát tay cánh tay, cười đáp.

Người được Trương Vĩ gọi là Lý tử tên là Lý Lâm, tuổi khoảng 25~26 tuổi, tóc cắt ngắn ngang mang tai, mang một cái kính đen, vóc người thon nhỏ, nhan sắc trung bình khá, mặc bộ đồ công sở nữ, có vẻ vô cùng giỏi giang.

- Vậy được, lúc anh vào phòng khám, làm chúng ta sợ muốn chết.

Lý Lâm tỏ lộ gương mặt vẫn còn lo sợ.

Thấy bộ dạng ân cần của Lý Lâm như vậy, khiến cho trong lòng Trương Vĩ có chút cảm động.

Trương Vĩ mặc dù đến Công ty Trung Thông làm trong một khoản thời gian không dài, nhưng điểm trưởng Từ Minh, Lý Lâm cùng Vương Kiến Phát đều đối với hắn rất tốt. Trương Vĩ đối công ty cũng rất có tình cảm, sớm đã quyết định trong tháng này nhất định phải ký được một hợp đồng, tuyệt đối không thể bị công ty cho nghỉ việc.

-----oO-----

Chú thích:

(*) Môn điểm: tiệm, cửa hàng, cửa hiệu. Ở đây mang ý nghĩa là “văn phòng chi nhánh của một công ty môi giới bất động sản” ở một khu vực nào đó. Ở Việt Nam có thể gọi là “sàn giao dịch bất động sản”, “văn phòng môi giới nhà đất”, “công ty môi giới”... Để tiện, ở đây người dịch sử dụng “Trung Thông môn điểm” để chỉ văn phòng môi giới và giao dịch bất động sản của công ty Trung Thông tại khu vực mà Trung Vĩ đang làm. Công ty Trung Thông là công ty lớn, có nhiều chi nhánh văn phòng ở khắp nơi. Muốn biết cụ thể hệ thống tổ chức của công ty này, xin theo dõi câu chuyện phát triển ở các chương sau sẽ rõ.

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Chuẩn Bị Công Tác

- Bộp bộp bộp. . .

Trưởng phòng Từ Minh nghiêm chỉnh bước ra từ phòng làm việc, vỗ tay một cái, phấn chấn nói:

- Mọi người dừng tay một chút, tôi có lời muốn nói.

- Còn nhớ rõ sự tình mà tôi nói với mọi người mấy ngày hôm trước không? Công ty chúng ta có một khách hàng VIP muốn tìm một cửa tiệm dùng để làm cửa hàng ăn uống, diện tích 300 - 500 mét vuông, mỗi tháng tiền thuê khoảng mười vạn nhân dân tệ (NDT), lưu lượng người qua lại phải lớn.

Từ Minh thấy Trương Vĩ vừa trở về đến nơi, gật gật đầu rồi tiếp tục nói.

- Vị khách hàng này tuyệt đối đáng tin cậy, hơn nữa bởi vì là khách hàng do công ty giới thiệu, cho nên người nào tìm được nguồn cung nhà một khi ký được hợp đồng rồi, tất cả công lao đều thuộc về người đó, nghe rõ chưa?

Từ Minh hô hào.

Dựa vào tiền hoa hồng thuê phòng một tháng mà tính, khoảng mười vạn NDT một hợp đồng là con số không nhỏ, cứ trích 30% phần trăm mà tính toán, nếu như thực hiện thành công cái hợp đồng này ít nhất có thể có được ba vạn NDT, đối với một nhân viên môi giới mới mà nói mỗi tháng lương căn bản không thể vượt quá hơn 1000 NDT, khiến cho mọi người không thể không hưng phấn.

- Từ ca, anh đã giao việc thì làm sao chúng tôi có thể không nghe! Nguồn cung nhà đã sớm tìm xong rồi, mấu chốt là khách hàng khi nào sẽ đến đây!

Nghe được lời Từ Minh, nhân viên môi giới Quách Ân lộ ra vẻ hưng phấn trên mặt, tranh hỏi trước.

Quách Ân là một nhân viên môi giới bình thường, nhỏ hơn Trương Vĩ một tuổi, có thân hình cao lớn, tướng mạo anh tuấn xuất sắc, điểm trừ duy nhất chính là tại thời khắc mấu chốt lại hay nói lắp.

Quách Ân thích xuất hiện với diện mạo bộ dạng lão thành, có lẽ là bởi vì tuổi tác tương đương nên cũng thường đốp chát vài câu cùng Trương Vĩ, cho nên đối với việc Trương Vĩ bị thương cũng không thêm hỏi tới, thậm chí khi nhìn còn có chút hả hê, bất quá lòng dạ của hắn cũng không thực xấu xa lắm.

- Khách hàng sẽ tới ngay, các bạn nhanh chóng hẹn chủ nhà để đến xem phòng, nếu có thể thì xem tất cả phòng đã hẹn trong sáng hôm nay.

Từ Minh nói một cách trịnh trọng

Nghe nói là người thân của lãnh đạo cao tầng trong công ty, mọi người có vẻ đánh giá cao hơn một chút đối với vị khách chưa từng gặp mặt này, nên không đợi Từ Minh thúc giục lần nữa, tất cả đều cầm máy vi tính xách tay của mình lên đối chiếu tin tức chủ nhà phía trên bấm máy gọi điện thoại, lập tức, toàn bộ văn phòng vang lên hàng loạt tiếng bấm máy gọi điện thoại.

- Xin chào, Điền tử phải không! Em là tiểu Quách bên Công ty Bất động sản Trung Thông, hai ngày trước em có gọi điện thoại cho chị..

- Ngài khỏe chứ, là Trương tiên sinh phải không! Em là Vương Mẫn bên Công ty Trung Thông, ngài vẫn còn cho thuê cửa hàng phải không?

...

- Thời gian sắp đến rồi, mọi người qua đây, đem các tư liệu về các cửa hàng tìm được báo cáo để tôi tổng kết lại một chút.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Từ Minh vừa nói vừa nhìn đồng hồ:

Cách thức của nghề môi giới bất động sản rất thâm sâu, từ bắt đầu tiếp đãi khách hàng đến tiễn khách rời khỏi, mỗi một bước đều có bí quyết cũng như huyền cơ ở trong đó. Ví dụ như lấy việc dẫn khách đi xem nhà mà nói cũng có học vấn rất sâu, nếu như giảng giải hết tất cả mọi thứ một lúc đều nói không xong, chỉ có thể là nhờ vào kinh nghiệm phong phú của nhân viên môi giới đối với tính tình mỗi khách hàng, thấu hiểu mỗi nhu cầu để đưa ra phán đoán chính xác nhất .

Từ Minh ngồi ở hàng cuối cùng, còn mọi người ngồi vây quanh bên cạnh, từng người bắt đầu báo cáo tài liệu của các nguồn cung nhà, các nhân viên môi giới đều tiếp nhận thông tin, bên cạnh đó cũng phải ghi nhận vào hệ thống dữ liệu nguồn cung nhà của công ti, để nếu như những đồng nghiệp khác có khách hàng, là có thể ngay lập tức tiến hành phối hợp, sau khi ký hợp đồng thành công sẽ ghi nhận lại thành quả của những người có công lao..

Để xúc tiến ký kết một hợp đồng phải dựa trên nhiều phương diện: nguồn cung nhà, khách hàng, chìa khóa; thiếu một thứ cũng không được. Vậy nên ở đây để tính công trạng của một hợp đồng cũng phải dựa theo tỷ lệ phân chia làm chia ba phần, nguồn cung nhà chiếm 20%, chìa khóa chiếm 20%, khách hàng chiếm 60%.

Nhưng mà, mỗi người cũng phải hiểu, công lao của nguồn cung nhà chỉ có thể chiếm 20% tổng công trạng, còn dư lại đều phải phân cho đồng nghiệp cung cấp khách hàng cùng chìa khóa (của nhà cho thuê hoặc bán để mở cửa dẫn đi xem nhà). Nếu không có thu giữ chìa khóa, công trạng của chìa khóa sẽ được gộp vào chung với công trạng khách hàng. Vậy thế nên rất nhiều người có thể có được lợi ích tối đa, do có được tin tức nguồn cung

nhà có một không hai, không ghi vào Hệ thống dữ liệu của công ti mà tự mình dẫn khách hàng đi xem nhà, như vậy một khi ký thành hợp đồng người đó sẽ nhận được toàn bộ công trạng.

Vì thế cho nên, một khi đã có khách hàng tốt, Phòng Hữu Hệ Thống của công ti lại không tìm được nguồn cung nhà thích hợp, họ sẽ hỏi thăm những đồng nghiệp, mỗi người hoặc ít hoặc nhiều cũng sẽ có một số nguồn cung nhà độc nhất, đây cũng là một quy tắc ngầm của nghề môi giới bất động sản. Bởi vậy tuy rằng công ty đã có văn bản rõ ràng quy định, nhưng cũng không cách nào cấm tiệt những trường hợp đó.

Quả nhiên, Vương Mẫn, Quách Ân, Trương Vĩ mỗi người đều báo cáo các tin tức nguồn cung nhà, song những tin tức nguồn cung nhà này phần lớn đều không tìm được trong Phòng Hữu Hệ Thống, nhưng mà Trương Vĩ đã sớm chuẩn bị trong máy vi tính xách tay, lần lượt ghi lại những tin tức về nguồn cung nhà này, để sau này khi hãn có những khách hàng thích hợp thì sẽ sử dụng.

- Mọi người hãy suy nghĩ xem còn bỏ sót cửa tiệm thích hợp nào hay không, tốt nhất là ngày hôm nay đều có thể hẹn chủ nhà để xem nhà.

Từ Minh, khép máy vi tính xách tay lại, quét mắt nhìn mọi người hỏi sau khi nghe tất cả báo cáo

- Không có.

Mọi người hoặc là trả lời hoặc là lắc đầu, cũng không ai đưa ra nguồn cung nhà nào mới

- Được rồi, mọi người đều tự ghi vào hệ thống nguồn cung nhà mà mình báo cáo, nên nhớ phân công trạng là dựa theo nguồn cung nhà đã lưu trên hệ thống, nếu như bị người khác giành trước ghi tin tức nguồn cung nhà của mình, hợp đồng ký xong sẽ phân công trạng, anh đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp, vậy nên sau này tìm được nguồn cung rồi thì ngay lập tức

phải ghi vào hệ thống, nếu không một khi bị công ty kiểm tra thí điểm ra ai dám giấu phòng nguyên (nguồn cung nhà), lập tức sẽ bị công ty khai trừ, có nhớ hay không?

Từ Minh nghiêm mặt, nói một cách nghiêm túc.

- Vâng

- Đã rõ Từ ca.

Tuy rằng trong lòng mọi người đều có tính toán riêng, nhưng ở mặt ngoài ai nấy đều gật đầu hưởng ứng.

- Tôi đã sắp xếp việc tiếp đãi khách hàng, dẫn khách xem không nên mang nhiều người, tôi, Quách Bân, Vương Mẫn, Trương Vĩ phụ trách dẫn khách hàng xem nhà, Lý Lâm, Vương Kiến Phát hai người ở lại trông tiệm.

Từ Minh đánh giá mọi người, nói.

- Tôi phân công nhiệm vụ như vậy, mọi người có vấn đề gì không?

- Không thành vấn đề, em hoàn toàn ủng hộ.

Quách Bân vỗ bộ ngực nói, có thể cùng khách hàng xem nhà, với hăn tự nhiên là một chuyện tốt đẹp không còn gì bằng.

- Không thành vấn đề.

Vương Kiến Phát cũng lên tiếng, dù sao hăn cũng không có cung cấp nguồn cung nhà, cho dù đi theo cũng là nóng lòng sông mà thôi, ở lại văn phòng nói không chừng còn có thể nhận được khách hàng mới.

- Lý Lâm, em là nghiệp vụ viên già dặn kinh nghiệm rồi, tôi không có ở đây mọi việc nhờ em trông chừng một chút.

Từ Minh chỉ chỉ Lý Lâm, dặn dò.

- Từ ca, anh nói gì vậy chứ? Cái gì gọi là nghiệp vụ viên già dặn kinh nghiệm vậy. Tôi già chỗ nào?

Nghe được lời Từ Minh, Lý Lâm đem mắt đưa ngang một cái, bĩu môi bất mãn nói.

- Đúng đấy, Lý Lâm còn trẻ trung phong nhã hào hoa, làm sao có thể nói già chứ! Từ ca anh nên kiểm nghiệm lại một chút.

Vương Mẫn che miệng khẽ cười nói

- Cô là nhân viên môi giới cao cấp, không phải nghiệp vụ viên già dặn kinh nghiệm, được chưa?

Từ Minh méo một bên, bĩu môi, vừa nói vừa chớp mắt.

- Cái này cũng được, còn dám treo một cái chữ 'Lão' nữa, tôi cho anh thử một chút.

Lý Lâm phất phất tay quả đấm của mình, tỏ vẻ hung tợn uy hiếp.

Vương ca tuổi tác đã lớn, chức vị cao, nghiệp vụ năng lực mạnh, lại có thể hoà mình cùng nhân viên, sở dĩ ở cửa tiệm này anh ta có uy vọng rất cao, mọi người mặc dù là nói giỡn cũng sẽ có chừng mực, chỉ có Lý Lâm là tính tình tùy tiện, từ trước đến nay là có sao nói vậy, đối với Từ ca không sợ hãi chút nào.

Đùa một chút thôi, Từ Minh giải tán mọi người, ai cũng bắt đầu bận rộn công việc riêng của mỗi người hoặc là cùng đợi khách hàng đến. . .

- Tiểu thư, cô khỏe không? Xin hỏi cô là muốn thuê, hay là muốn mua nhà?

Một giờ sau, có một cô gái đi vào Trung Thông môn điểm, Quách Ân ngồi ở trong dãy thứ nhất hai mắt tỏa sáng, vội vàng đứng lên, nghênh đón tiếp hỏi.

Cô gái hơn 20 tuổi, vóc người cao gầy, trên người mặc một chiếc áo T-shirt màu hồng, phía dưới mặc quần jean bó sát có vẻ dáng người yếu điệu, vóc dáng hấp dẫn vô cùng, coi lại dung mạo kiều diễm hơn người, tóc xoắn cuộn sóng ở đầu vai, gò má trắng trẻo, lông mày cong cong, ánh mắt trong suốt, mũi quỳnh thanh tú, gò má phấn nộn lại trên thêm hai lúm đồng tiền trên má, khiến cho người nhìn đều bị nhan sắc của nàng làm cho mê đắm .

- Ngài khỏe chứ, tôi tên là Mộ Dung Huyền, xin hỏi điểm trưởng Từ Minh ở chỗ này phải không?

Mỹ nữ cười chuyên nghiệp, nói một cách thản nhiên.

- Mộ Dung tiểu thư cô khỏe chứ, tôi là điểm trưởng Từ Minh của Trung Thông môn điểm, vừa rồi có cùng cô nói chuyện điện thoại, không nghĩ là cô lại đến nhanh như vậy.

Từ Minh đứng dậy, cũng nghênh đón, cười nói.

- Điểm trưởng Từ Minh, không biết anh có hẹn cửa hàng cho thuê nào chưa?

Mộ Dung Huyền mắt đẹp quét qua, hỏi nhẹ nhàng.

- Nhà cô muốn tôi đã hẹn sẵn, có thể đến xem bất kỳ lúc nào. Cô đi đường xa, có muốn nghỉ ngơi một chút ở đây không?

Từ Minh hỏi.

- Không cần, hay là đến xem nhà trước đi.

Mộ Dung Huyền phất phất tay nói.

- Được, vậy đi xem phòng ốc trước vậy

Từ Minh không cao, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén. Anh ta cảm nhận được cô gái Mộ Dung này tuy nói chuyện khách khí, nhưng đó chỉ là biểu hiện ngoài mặt, còn bên trong lại cao ngạo, cho nên chỉ có thể trò chuyện mà không thể thân cận, người như thế kết giao chỉ cần tập trung giải quyết việc công là được, cố ý kết giao ngược lại sẽ làm cho đối phương phản cảm.

Chú thích:

Trích phần trăm cho nhân viên môi giới là tính trên cơ sở tiền phí môi giới (hoa hồng), chứ không phải nhằm vào giá trị của toàn bộ bất động sản bán ra. Ví dụ, phí môi giới thường tính từ 0,5%-2% giá trị căn nhà mua bán, nhân viên môi giới sẽ hưởng từ 10%-60% phí môi giới này tùy công lao đóng góp vào thương vụ mua bán/thuê mượn nhà.

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Dẫn Mỹ Nhân Đi Thuê Nhà

Ngay tại tiểu khu, Công ti Trung Thông đặt một văn phòng ở tòa cao ốc số 4, muốn dẫn khách xem cửa hàng phải sang tòa số 5 ở bên cạnh. Vì thế mọi người đều phải đi qua một con đường mới đến được tòa cao ốc số 5. Tập trung ở mặt tiền tầng trệt tòa nhà số 5 là một loạt cửa hàng, vừa khéo hiện đang có một cửa hàng bỏ trống khá tốt nằm ở góc tòa cao ốc số 5, có thể nói đây là vị trí cạnh nơi có dòng người qua lại đông nhất, hoàn toàn có thể đánh giá là một vị trí vàng.

Cửa hàng này do chính Trương Vĩ tìm được, cũng là một nguồn cung có chất lượng tốt, cho nên mới được Từ Minh sắp đặt thành cái đầu tiên dẫn khách đi xem, Trương Vĩ cũng đi trước giới thiệu cửa hàng này cho Mộ Dung Huyền:

- Mộ Dung tiểu thư, cửa hàng này do chúng tôi giúp cô tìm được, vị trí tốt, lượng người qua lại lớn, thích hợp nhất cho việc kinh doanh ăn uống.
- Ừ.

Mộ Dung Huyền lên tiếng, đi tới ngay cửa hàng phía trước, nhìn cảnh vật hai bên một chút, không khỏi gật gật đầu, tiến thẳng về hướng cửa hàng, Trương Vĩ từ tốn đi theo ở phía sau. Vừa mới vào cửa hàng, đôi mắt Trương Vĩ như tỏa sáng, đại sảnh thật rộng rãi, vách tường trắng như tuyết, gạch lát sàn tinh xảo, trang thiết bị được lắp đặt đầy đủ, khiến cho Trương Vĩ trong lòng cảm nhận được một sự rộng rãi thoáng đãng.

Làm cái nghề bất động sản này thời gian lâu dài rồi, đối với nhà sẽ có một loại cảm giác đặc thù, xem đến vị trí rồi đến hình dáng căn nhà, trang

thiết bị vật dụng tốt, trong lòng cũng sẽ vô cùng vui sướng, giống như là có người thích sưu tập tranh vẽ chân dung mỹ nữ, có người thích sưu tầm tem vậy, Trương Vĩ thích sản phẩm chất lượng tốt, tuy rằng vì giá tiền đắt mà không có cách nào mua, nhưng Trương Vĩ lại thích tìm ngôi nhà đẹp để chụp ảnh, rồi sau đó xem ảnh chụp coi như là bảo vật sưu tập vậy.

- Trương tỷ (chị Trương), em là Trương Vĩ bên Công ty Trung Thông, vừa rồi em có hẹn chị qua điện thoại để dẫn khách đến xem cửa hàng.

Người phụ nữ được Trương Vĩ xưng là chị Trương - chủ sở hữu căn nhà này, Trương Vĩ cùng nàng cũng không phải là quá quen thuộc, cho nên nói tới nói lui cũng có vẻ khách khí.

Chị Trương tuy rằng đã bốn mươi tuổi rồi, nhưng do chăm chút giữ gìn chu đáo, nên xem ra chỉ có hơn ba mươi tuổi một chút, váy màu trắng phối hợp áo len đen cộc tay, duyên dáng sang trọng, khí chất ưu nhã, hẳn là qua đã quen sống an nhàn sung sướng.

- Ủ, xem đi! Cửa hàng đó chính là nơi này, tôi còn có thể không cho cậu xem sao!

Chị Trương lờm mọi người nhìn một cái, lại cúi đầu xuống tiếp tục dũa móng tay của mình, nói một cách không chú tâm.

Trương Vĩ vốn muốn mời Mộ Dung Huyền đến cho chị Trương gặp, nhưng mà xem ra thái độ của chị Trương này cũng không muốn gặp mặt khách hàng, nên cũng đoán trước chuyện không vui.

- Mộ Dung tiêu thư, vậy chúng ta xem qua nhà một chút chứ hả.

Từ Minh làm nhiều năm ngành kinh doanh bất động sản, dạng khách hàng gì cũng đều gặp qua, đối với thái độ của chị Trương cũng không thèm để ý, nhưng không thể không bận tâm một chút đến Mộ Dung Huyền, sợ cô

nàng sẽ vì thế mà không vui, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Mộ Dung Huyền sắc mặt lạnh nhạt, dường như cũng không để ý đến thái độ của chị Trương.

- Tốt.

Mộ Dung Huyền gật gật đầu, một bên đi vào bên trong, từ từ đánh giá bố cục trong phòng, nhưng cô còn không kịp bước tiếp, đã bị Quách Bân ngăn ở phía trước.

- Mộ Dung tiểu thư, cô xem trang thiết bị vật dụng quá tốt đó nha, hơn nữa còn là phong cách châu Âu, diện tích lớn, tuyệt đối thích hợp cho cô mở tiệm ăn.

Quách Bân đi tới gần Mộ Dung Huyền, nói chuyện hết sức chuyên nghiệp.

Mộ Dung Huyền cố tỏ vẻ tươi cười, tuy nhiên cũng không để ý tới lời nói của Quách Bân, xoay người sang hướng khác tiếp tục xem nhà, Quách Bân đang chuẩn bị đi theo, lại bị Từ Minh trừng mắt một cái, nói:

- Quách Bân, trong văn phòng hiện tại chỉ có hai người, nhân viên không đủ, cậu về trước đi.

Trong nghề bất động sản, dẫn khách đi xem nhà thì những điều cần lưu ý vô cùng nhiều, có một cái trong đó là "Nói nhiều tất nói hớ" vì không biết ý đồ của khách hàng cùng chủ nhà, lúc cần thì phải "Hỏi nhiều nói ít" nếu không sẽ mang lại tình huống "Nói chết một cách định tính luôn", mà khi một khi nhân viên môi giới nói một cách khẳng định chuyện gì đó, nhưng ngược lại với ý nghĩ khách hàng, thì chắc chắn sẽ dẫn tới sự phản cảm và không tín nhiệm của khách hàng.

- Từ ca, anh bảo Trương Vĩ trở về đi, tôi giúp đỡ dẫn khách.

Quách Bân sửng sốt một chút, không tình nguyện nói, liền đem gánh nặng vứt cho Trương Vĩ.

- Hừ...

Nghe được lời nói của Quách Bân, Từ Minh giận không chỗ phát tiết, thầm nghĩ trong lòng:

- Đã có ta ở đây, có gì phải dùng được một tên tân binh còn trong trứng như mày dẫn khách, huống chi cái này là Trương Vĩ tìm được mặt tiền cửa hàng, dựa vào cái gì bắt cậu ấy rời khỏi, chỉ biết làm loạn lung tung

- Từ quản lý, phiền anh tới đây một chút.

Đúng lúc Từ Minh chuẩn bị khiển trách Quách Bân một trận, Mộ Dung Huyền gọi hẳn lại, nói.

- Mộ Dung tiểu thư, cô cảm thấy tòa nhà này thế nào nha!

Từ Minh bỏ Quách Bân qua một bên, đi tới trước mặt Mộ Dung Huyền, nhẹ giọng hỏi. Cửa hàng diện tích rất lớn chừng 400 mét vuông, chị Trương chủ của hàng đang đứng hướng mặt ra đường phố lớn nhìn phong cảnh đằng trước, chỉ cần nhỏ giọng một chút, không ngại đối phương sẽ nghe được.

- Vị trí nhà, trang thiết bị vật dụng, diện tích cũng không tệ, nếu như giá tiền thích hợp có thể mượn.

Mộ Dung Huyền trên mặt lộ ra một chút nụ cười sáng lạn, xinh đẹp thanh tú dung nhan có vẻ càng thêm kiều diễm, không còn là loại cười giả chuyên nghiệp nữa, hiển nhiên hoàn toàn hài lòng đối với cửa hàng này.

Nghe được lời nói của Mộ Dung Huyền, Từ Minh trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng nở một nụ cười nhẹ, vì lần này mang khách quý

của công ty xem nhà, hẳn các phương diện đều chuẩn bị vô cùng đầy đủ, từ hiểu biết khách hàng, cho đến sản phẩm, đến dẫn khách đi xem nhà đều là tự mình chuẩn bị, không để cho có chút sai sót.

Trương Vĩ đứng ở bên cạnh hai người, nghe được Mộ Dung Huyền có ý muốn căn nhà này không khỏi mừng ra mặt, chỉ cần có thể thúc đẩy cái hợp đồng này là hẳn có thể có đủ 30000 NDT, tương đương với hai năm tiền lương của hẳn.

Còn Quách Bân cùng Vương Mẫn nghe được lời nói của Mộ Dung Huyền, hai người nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra một chút vẻ thất vọng, căn nhà này là Trương Vĩ tìm được, nếu như Mộ Dung Huyền ký căn nhà này, tất cả công trạng sẽ thuộc về Trương Vĩ, bọn họ một xu tiền quan hệ cũng không có, trong lòng bọn họ sao lại có thể không mất mát.

- Mộ Dung tiểu thư, cần phải muốn cửa hiệu này thì cô đưa ra giá cả là bao nhiêu, giá cao nhất có thể đưa ra là bao nhiêu, cô tiết lộ trước cho tôi một chút, như vậy tôi nói giá cũng có căn cứ.

Từ Minh thấy được Mộ Dung Huyền đã có ý thuê phòng, nên không để cho cô nàng quá nhiều thời gian suy nghĩ, mà là lập tức thúc đẩy, chuẩn bị quyết định.

- Từ quản lý, chủ nhà muốn mỗi tháng bao nhiêu tiền cho thuê cửa hàng vậy?

Mộ Dung Huyền trên mặt lộ ra một chút nụ cười狡 hoạt, hỏi ngược lại.

- Trương tỷ muốn cho thuê với giá là 100.000 trở lên.

Trương Vĩ nói.

- Từ quản lý, ngành kinh doanh bất động sản ngài là người chuyên nghiệp, với phán đoán của ngài cửa hiệu này mỗi tháng 100.000 NDT thì có

đắt hay không?

Mộ Dung Huyền chân mày cau lại, hỏi.

- Ha ha, tòa nhà này là cửa hàng sát mặt tiền đường, vị trí khá tốt, diện tích thích hợp, lượng người đi cũng lớn rất thích hợp mở tiệm ăn, hơn nữa trên tầng trên là vừa kinh doanh vừa là cao ốc văn phòng, bình thường thời gian làm việc chắc chắn vô cùng náo nhiệt, cho nên tôi cho rằng cửa hiệu này giá tiền cũng không cao.

Từ Minh nói.

- Ủ, tôi tin tưởng năng lực của ngài, nếu ngài cảm thấy cái giá tiền này hợp lý, như vậy chỉ cần trong vòng 100.000 tôi đều có thể chấp nhận.

Mộ Dung Huyền cười cười, trong lời nói dường như là khẳng định năng lực của Từ Minh, nhưng lại thản nhiên không đổi sắc đem “mười vạn trở lên” đổi thành “trong vòng mười vạn”, tuy rằng chỉ có hai chữ khác nhau, nhưng là lại vô hình trung đã hạn chế đàm phán giá cả.

- Được, tôi sẽ cố gắng đàm phán giá tiền thuê từ 100.000 trở lại.

Từ Minh cười nói.

Thật ra chị Trương báo giá là khoảng chừng 95.000 NDT, Từ Minh cố ý báo Trương Vĩ báo hơn 5000 NDT, bởi vì mọi người đều có tâm lý nghi ngờ, mặc cả, mặc dù Từ Minh dùng cách ra giá thấp nhất, Mộ Dung Huyền khẳng định còn muốn giảm thấp xuống, sở dĩ thường thường nhân viên môi giới khi báo giá đều đem giá thuê báo cao một chút là để trừ hao cho khách hàng trả giá.

- Chị Trương, Mộ Dung tiểu thư đã xem phòng rồi, cảm thấy các phương diện điều kiện đều ổn, nếu như giá tiền thích hợp, cô ấy sẽ mượn cửa hàng này.

-

Từ Minh cười ha hả đi tới trước mặt chị Trương, nói.

- Ngồi xuống đàm phán nào! Anh cho tôi biết họ muốn mượn cửa hàng tôi giá bao nhiêu!

Trương tử đưa tay ra dấu, tỏ ý mời mọi người ngồi ở trên ghế sa ***.

Trương Vĩ, Mộ Dung Huyền, Từ Minh ba người ngồi ở trên ghế sa ***, Quách Ân, Vương Mẫn hai người đứng ở phía sau, còn chị Trương Ngọc Hà một mình ngồi ở ghế sa *** bên cạnh, ở giữa để một cái bàn trà thủy tinh, vài món gai cụ cũng là vật phẩm trong phòng.

-Chị Trương, chúng tôi bên này ra giá mỗi tháng 95.000 NDT, chị xem thích hợp không?

Từ Minh nói giá tiền đúng như giá trong lòng chủ nhà.

- 95.000, ít nhất 97.000 NDT.

Chị Trương nghe được Từ Minh báo giá, ánh mắt xoay chuyển mấy vòng, bĩu môi, nói.

Nghe được lời nói của Trương Ngọc Hà, Từ Minh nhìn Mộ Dung Huyền một cái, gặp được Mộ Dung Huyền gật gật đầu, bày tỏ mình có thể chấp nhận giá tiền này, Từ Minh trong lòng vui mừng, biết được cái hợp đồng này nếu như không đúng ý, khẳng định cũng có thể nói chuyện được, hơn nữa cái giá tiền này Mộ Dung Huyền cũng rất hài lòng.

Từ Minh hiểu biết hiện tại việc này không nên chậm trễ, đang không có những công ty môi giới khác tham gia, nhất định phải thực hiện ngay, nếu không một khi có những công ty môi giới khác nhúng tay, cái giá tiền 97.000 NDT này khẳng định mượn không xong, vì vậy lộ ra bộ dạng cố

gắng, đang lúc chuẩn bị phải tiếp nhận giá tiền ký hợp đồng, nào ngờ lại bị tiếng chuông điện thoại di động cắt ngang.

- Em yêu anh một vạn năm, yêu vì anh vượt qua được thử thách...

Trương Ngọc Hà từ bên cạnh lấy ra một cái bóp da màu hồng, bật điện thoại di động, ấn nút trả lời.

- Xin chào, tôi là Trương Ngọc Hà.

- Tốt.

Trương tử nói trong điện thoại di động.

..

- Được, cứ làm như vậy đi.

Trương tử nghe xong điện thoại, liền cất lại vào bóp da, ngồi về bên trong ghế sa ***.

- Trương tử, chúng ta thương lượng một chút, 97.000NDT, cái giá tiền này có thể chấp nhận, vậy chúng ta ký hợp đồng đi chứ hả!

Cú điện thoại vừa rồi kia, khiến cho Từ Minh có cảm giác lo lắng vô cùng, hẳn không dung bất kỳ ngôn từ hoa mỹ nào, trực tiếp mở miệng đề nghị.

- Thật xin lỗi, cửa hiệu này tôi không cho thuê nữa, chồng tôi nói bản thân anh ấy cần dùng.

Trương Ngọc Hà tiếp điện thoại xong, thay đổi khí sắc, thể hiện điệu bộ tiền khách.

Nghe được lời nói của Trương tỷ, không chỉ Từ Minh, tất cả mọi người tại chỗ đều sửng sốt, trong lòng đều rõ ràng cái hợp đồng này rất có thể kí rồi, nếu cửa hàng cần dùng, thì không có khả năng cho thuê nữa rồi, còn Trương Vĩ tâm như đang ngồi xe cáp treo vậy, lập tức từ đụn mây té xuống đáy cốc.

Đúng lúc này Trương Vĩ nhớ tới khả năng Độc Tâm Thuật của mình, nhanh chóng nhìn chăm chăm ánh mắt chị Trương, đột nhiên, trong mắt đồng tử co rụt lại, hai mắt tỏa sáng, thấy được Trương tỷ cặp mắt đều xuất hiện một loạt hàng chữ màu vàng, phía trên viết: "Vừa rồi có người gọi điện thoại ngã giá 46000 NDT mỗi mét vuông để mua nhà, vì thế tôi không chuẩn bị cho thuê, mà là trực tiếp bán ra."

"Thì ra Trương tỷ cũng không phải là muốn tự sử dụng nhà, mà là chuẩn bị bán nhà."

Thấy được suy nghĩ thật của chị Trương, thần sắc trên mặt Trương Vĩ buông lỏng một chút, đáy lòng lại dấy lên một chút hi vọng, chỉ cần nói chị Trương bỏ đi ý nghĩ bán nhà, thì còn có thể cho Mộ Dung Huyền thuê.

-----oO-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Con Nuôi

- Trương tỷ, không cần nhắc cho thuê cửa hàng này sao?

Từ Minh sắc mặt trầm xuống, nói.

- Không phải là đã nói cho anh biết là tôi tự sử dụng sao?

Trương Ngọc Hà đáp có vẻ khó chịu.

- Được, vậy chúng tôi đi trước.

Từ Minh nghe được vẻ khó chịu trong giọng nói của Trương Ngọc Hà, hiểu được đối phương không muốn tiếp chuyện với mình nữa, lưu lại cũng không có cái gì ý nghĩa gì nữa, vậy chỉ có thể đứng dậy rời khỏi .

Trương Vĩ tuy rằng đã biết nguyên nhân thực sự việc Trương tỷ ra giá cao lên là gì, nhưng trong trường hợp này hẳn cũng không thể nói cho Từ Minh biết, đành phải để Từ Minh đi theo mọi người cùng đi ra ngoài .

-Từ quản lý, tôi cảm thấy cửa hiệu này rất thích hợp, chỉ có điều chủ sở hữu nhà đột nhiên muốn tự sử dụng, thật đúng là có điểm đáng tiếc.

Mộ Dung Huyền có chút thất vọng nói, cửa hiệu này có vị trí, diện tích thích hợp, các trang thiết bị vật dụng đều là những thứ mà nàng ta đều thích, thậm chí đã tính toán làm sao bố trí cửa hàng rồi, không nghĩ tới cuối cùng lại không thể thực hiện được cuộc giao dịch này.

- Đúng rồi! Trương Vĩ, anh làm thế nào mà tìm được cửa hàng đẹp thoáng như thế này! Chủ sở hữu nói như thế nào cũng không cho thuê!

Khiến cho Mộ Dung tiểu thư cùng chúng tôi uống công đi chuyến này quá.

Quách Bân làm ra vẻ dạy dỗ nói, nhưng trong lòng lại vui như nở hoa, Mộ Dung Huyền nếu như không thuê được cửa hàng do Trương Vĩ tìm, thì mới có khả năng mượn căn do hăn tìm được. Hăn sao lại không cao hứng chứ.

- Điều này cũng không có thể trách Trương Vĩ. Bởi vì hăn vừa tới công ty chúng ta, còn chưa ký qua một hợp đồng nào, nên đương nhiên việc giao tiếp với chủ sở hữu cửa hàng còn nhiều sai sót. Chúng ta sẽ tìm cửa hàng khác để Mộ Dung tiểu thư xem vậy!

Trên mặt Vương Mẫn lộ ra vẻ tươi cười, nhìn có vẻ như giải thích giúp Trương Vĩ, nhưng thật ra là âm thầm châm chọc năng lực nghiệp vụ của Trương Vĩ kém, so sánh về dụng tâm còn cay độc hơn so với Quách Bân.

- Được rồi, đừng nói nữa. Vương Mẫn anh cùng Mộ Dung tiểu thư đi xem các cửa hàng khác đi.

Từ Minh nhíu mày, nhìn Trương Vĩ nhìn một cái, lắc lắc đầu, nói.

- Trương Vĩ, anh về trước đi Mộ Dung tiểu thư không cần anh giúp nữa rồi, buổi trưa giúp tôi mua một phần cơm, anh đừng quên đó.

Quách Bân cố ý đi tới phía sau lưng, vỗ vỗ vào bả vai Trương Vĩ, có vẻ tự đắc nói.

Nhìn thấy Quách Bân tỏ thái độ đắc ý, Trương Vĩ trong lòng vô cùng bức tức, nghĩ thầm: Quách Bân cái thằng tiểu tử này không phải dạng vừa, tới sớm hơn mình hai ngày, ký được mấy cái hợp đồng nhỏ thôi mà? Bây giờ lại dám cỡi lên đầu lên cổ mình tác oai tác quái rồi, nếu không có Mộ Dung Huyền và Từ Minh ở đây, thì chính tay mình sẽ cho hăn một đấm vào mặt cho khỏi lên mặt đắc chí vênh váo.

Trương Vĩ nhìn mọi người một cái rồi lững thững bỏ đi, lại đưa ánh mắt nhìn về cửa sau cửa hàng, nhắm mắt lại trầm tư một chút, xoay người lại đi trở về cửa hàng. Nếu hẳn nhìn thấu được Trương tử có ý nghĩ muốn bán nhà, thì phải thuyết phục được Trương tử bỏ ý nghĩ này đi, như vậy mới có thể giúp Mộ Dung Huyền mượn được cửa hiệu này.

Chỉ cần Trương Vĩ có thể ký cái hợp đồng này, sẽ có 100.000 tiền công trạng, thu về 30.000 NDT hoa hồng, lại không bị công ty khai trừ, cũng có thể giúp mình một lần được hả cơn tức giận, mà còn không sợ bị Quách Bản và Vương Mẫn chèn ép, lấy chuyện bản thân mình chưa ký được hợp đồng mà đùa giỡn, bỡn cợt mình.

- Trương tử, nếu như tôi đoán không sai, thì cửa hàng này được thiết kế trang trí theo phong cách Địa Trung Hải phải không?

Trương Vĩ đứng ở cửa, trong giọng nói có một chút hâm mộ, sự hâm mộ này không phải giả dối, hẳn quả thật rất thích căn nhà này, hẳn không những thích trang thiết bị vật dụng mà tỏ ra rất am hiểu phong cách này.

- Cậu Trương nói hoàn toàn đúng, rất có mắt thẩm mỹ! Tôi đã đặt tâm huyết vào cái cửa hàng này rất nhiều, còn mời cả kiến trúc sư thiết kế bản vẽ riêng cho nó nữa, chính xác là theo phong cách Địa Trung Hải .

Trương tử nói có vẻ rất tự hào.

- Trương tử khi ấy mua trang thiết bị vật dụng xem ra ít nhất cũng phải tốn mất ba bốn chục vạn phải không?

Trương Vĩ tỏ vẻ hâm mộ, cố ý đưa ra một giá tiền cao hơn một chút.

- Trang thiết bị của ngôi nhà là do đích thân người bạn của tôi chọn lựa và đi mua, toàn bộ chi phí chỉ tốn 200.000 NDT.

Hiển nhiên những lời của Trương Vĩ đều nói trúng vào tâm khảm của Trương Ngọc Hà, dùng cái giá rẻ như thế mà mua được những món thương phẩm cao cấp đáng giá hơn nhiều, điều này làm cho nàng ta rất tự hào.

- Chà, vị trí các cửa hàng sát mặt tiền xung quanh đây cũng không tệ, có mấy khách hàng tới hỏi mua cửa hàng với giá đến 50.000 NDT 1m², thế mà không có người nào bán. Chị có thể mua được cửa hiệu này, thật đúng là có tầm nhìn.

Trương Vĩ xoay chuyển đề tài câu chuyện, nội dung hướng về giá nhà.

- 50.000 NDT/m² sao? Chung quanh đây giá nhà cao như vậy sao?

Trương Ngọc Hà kinh ngạc hỏi.

Trương Vĩ dùng Độc Tâm Thuật quan sát được quả không sai: Trương Ngọc Hà vừa rồi nhận được 1 cuộc điện thoại quả thật có người muốn mua cửa hàng của nàng, không những thế giá tiền là 46000 NDT một m², nàng đã đồng ý với người mua, cho nên mới cự tuyệt cho thuê nhà, mà bây giờ Trương Vĩ không ngờ lại nói có người ra giá 50000 một m² cũng mua không được, điều đó làm cho nàng vô cùng kinh ngạc.

- Trương tỷ, em nói cho chị nghe, đừng nói là 50.000, giá cao hơn cũng chưa hẳn sẽ có người bán?"

Trương Vĩ nói một cách thần bí. Thật ra hẳn muốn làm tiêu tan ý muốn bán nhà của Trương tỷ đi, nên cố tình nói cao giá 1 chút để Trương tỷ suy nghĩ lại.

- Cậu nói sao chứ? Hiện tại giá nhà không cao như vậy đâu!

Trương Ngọc Hà hồ nghi nói.

- Chung quanh đây sau này có dự án metro, một khi đường sắt ngầm hoàn thành, giá nhà ở những vùng phụ cận nhất định phải tăng, chị nói có người chịu bán không?

Trương Vĩ đáp.

- Nếu như theo lời cậu nói, vậy tại sao cái tiểu khu này còn có người rao bán nhà, tôi nhớ bên cạnh ít ngày trước cũng vừa có người sang tiệm rồi đấy?

Trương Ngọc Hà nói đầy vẻ nghi hoặc.

- Huống chi, nếu chung quanh đây mọi người không chịu bán nhà cửa, nhóm môi giới của cậu cũng không thể dựa vào tiền thuê sống qua ngày được.

- Trương tử, hiện tại bán nhà cửa đều là người cần dùng tiền gấp, hoặc là làm ăn phá sản, hoặc là có những chuyện khác, nói trắng ra chính là người nghèo. Người có tiền đều chờ đợi nhà tăng giá trị có phải không? Có ai chịu bán đâu!

Trương Vĩ nói.

- Đúng rồi, còn 1 số nữa là có tầm nhìn hạn hẹp, không hiểu thị trường bất động sản là gì, để rồi một khi bán nhà đi, chờ tới khi giá nhà tăng lên, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận không kịp.

- Trương tử, chẳng lẽ chị định bán nhà sao?

Trương Vĩ há to miệng hỏi.

-Chị nếu bán, thì trong tay tôi đã có khách muốn mua cửa hàng đấy.

- Không có, tại sao tôi phải bán cửa hàng này chứ? Theo như cậu nói thì hiện tại những người nghèo, những người có tầm nhìn thiển cận mới bán

nhà... Tôi sao lại đi bán nhà cửa của tôi chứ?

Trương tỷ đứng thẳng người xua tay áo, hình như rất sợ Trương Vĩ sẽ hiểu lầm nàng ta muốn bán nhà vậy, trong lòng âm thầm nghĩ:

- Cái tên Tiểu Vương này, một hai muốn mua gấp cửa của ta, thì ra là nghe được nhà này sẽ tăng giá, tên này cũng nhanh trí thật đó, nhưng người sẽ không có cơ hội kiếm món hời như thế đâu, hừ.

- Trương tỷ, nếu như cửa hàng này chị không bán nữa, có thể giữ lại để làm ăn, sớm muộn gì cũng tăng giá.

Trương Vĩ nói.

- Đúng rồi, chị tính dùng cái cửa hàng này làm cái gì để sinh lời?

- Cái này... Cậu cảm thấy làm cái gì sinh lời tốt nhất?"

Trương tỷ trên mặt lộ ra một nụ cười ngược, ý định ban đầu của nàng ta là bán cửa hàng, cái gọi là tự mình giữ lại dùng căn bản là nói dối, thì làm sao mà biết tới làm cái gì để mà sinh lời.

- Trương tỷ, em nói câu này chị đừng nóng giận. Số chị là số nường nường sống an nhàn sung sướng như bà hoàng vậy, hay là cân nhắc cho thuê cửa hàng đi, tự mình làm kiếm tiền chi cho tốn nhiều tâm sức a!

Trương Vĩ đáp.

- Trương Vĩ, theo cậu nói như vậy, tôi không nên giữ lại nhà tự mình sử dụng, ngược lại nên cân nhắc cho thuê làm cửa hàng?

Trương tỷ đắn đo một chút, căn nhà này sẽ lên giá theo như lời Trương Vĩ nói, điều này đã đánh trúng tâm khảm của nàng, nàng đã từ bỏ ý định bán nhà mà chuyển sang ý nghĩ sẽ cho thuê để kiếm lời.

Những lời nói vừa rồi của Trương Vĩ có bảy phần thật ba phần giả, khu vực phụ cận này đúng là sẽ thông tuyến metro ngầm, nhưng trong vòng một hai năm chỉ sợ khó có thể thông xe, còn giá nhà tăng lên thì khẳng định là hoàn toàn có cơ sở, vì thế không thể cho là nói láo. Hơn nữa, giá 46.000 NDT/m2 thật sự là tương đối thấp hơn một chút so với giá các cửa hàng ở sát mặt tiền đường.

Trương Ngọc Hà sợ dĩ không hoài nghi lời nói của Trương Vĩ, là bởi vì cho tới bây giờ chị ta chưa từng nói với Trương Vĩ rằng mình muốn bán nhà, với lại Trương Vĩ tuổi tác lại trẻ, dáng vẻ không giống như là hạng người đa mưu túc trí, xem ra lời nói của Trương Vĩ đa phần là lời khuyên xuất phát ra từ nội tâm. Hơn nữa, chị cũng đã nghe nói qua chung quanh đây sẽ thông đường sắt ngầm là có thật, lời nói của Trương Vĩ là đáng tin, ấn tượng con người của Trương Vĩ cũng không tệ.

-Trương Vĩ, nếu ngay cả cậu cũng cảm thấy Trương tử ta không thích hợp làm ăn, như vậy cửa hiệu này tôi sẽ cho thuê, chỉ cần cho thuê với với giá mỗi tháng 98.000 NDT tôi đồng ý cho thuê liền.

Trương Ngọc Hà ngẫm nghĩ rồi nói, nhiều một ngàn thiếu một ngàn đối với nàng là không cần thiết, mấu chốt là thuê giá tiền nếu như thấp hơn với cái giá của khách hàng trước thì có lẽ nàng không bằng lòng.

- Trương tử, chị yên tâm đi! Cái cửa hàng này nhất định em sẽ giúp chị tìm người thuê với mức giá hợp lí cho.

Nghe Trương Ngọc Hà có ý cho thuê cửa hàng trở lại, hơn nữa Mộ Dung Huyền hoàn toàn có thể thuê cửa hàng trong khoản giá 98.000 NDT/tháng, khiến cho Trương Vĩ không khỏi mừng thầm. Hiện tại hẳn chỉ mong Mộ Dung Huyền chưa tìm được 1 cửa hàng thích hợp.

...

Mà cũng chính trong lúc Trương Vĩ đã thỏa mãn được ước nguyện của mình, thì bầu không khí ở Trung Thông môn điểm lúc này có chút ngột ngạt. Sau khi Từ Minh cùng Mộ Dung Huyền đi xem qua 3 cửa hàng, đã quay về văn phòng công ti môi giới Trung Thông, chỉ có điều cả 3 cửa hàng kia đều không làm cho Mộ Dung Huyền cảm thấy hứng thú. Mộ Dung Huyền vẫn còn muốn thuê cửa hàng giống như của Trương Ngọc Hà.

- Từ quản lý, tôi cảm thấy 3 cửa hàng vừa rồi không tốt bằng cái đầu tiên chúng ta xem, anh có thể giúp tôi tiếp chuyện với người chủ kia lần nữa được không?

Mộ Dung Huyền ngồi ở trên ghế sa *** đơn, trong tay cầm ly giấy dùng một lần, hỏi.

Quách Bân và Vương Mẫn ngồi ủ rũ trong tiệm. Mộ Dung Huyền đã xem qua cửa hàng mà bọn họ giới thiệu, chỉ có điều vị trí rất vắng vẻ, căn bản nhìn không thuận mắt, hai người bọn họ tự nhiên cũng không có cửa rồi.

- Mọi người biết Trương Vĩ đang ở đâu không? Gọi điện thoại cho cậu ấu, bảo cậu tìm hiểu tình hình về cái cửa hàng đó lần nữa xem, xem coi chủ nhà đó có muốn cho thuê nữa hay không?

Từ Minh mặc dù không có quá nhiều hy vọng đối với cái cửa hàng kia, nhưng giờ đây nếu như khách hàng đã đề cập, thì Từ Minh tự nhiên phải nói chuyện lại với chủ nhà kia một chút nữa...

- Điểm trường, gọi điện thoại cho Trương Vĩ cũng đâu có ích lợi gì đâu! Trương tử đã nói không muốn cho thuê rồi mà!

Wương Mẫn ngút môi đáp.

- Đúng đấy, tên khốn Trương Vĩ đó nếu có thể thuyết phục chủ nhà cho thuê lại, thì tôi tôi nhận hẳn làm cha nuôi!

Quách Bân vung tay lên, nói đầy vẻ hào khí.

- Xùy

Câu nói này của Quách Bân đã chọc cho tất cả mọi người cười, ngay cả Mộ Dung Huyền cũng không thể nhịn được. Quách Bân nhỏ hơn Trương Vĩ một tuổi, nếu việc nhận Trương Vĩ làm cha nuôi là thật, chẳng phải là chẳng còn mặt mũi gì nữa sao?

- Được rồi Trương tử, tôi có khả năng có con nuôi hay không, là nhờ ở công lao của chị đó.

Trương Vĩ thuyết phục Trương Ngọc Hà cho thuê cửa hàng xong, đồng thời cũng dẫn Trương tử tới Trung Thông môn điểm. Vừa đến cửa thì nghe những lời nói vừa rồi, liền pha trò với Trương Ngọc Hà đi ở bên cạnh hẳn.

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Ký Hợp Đồng

Trương Vĩ dẫn theo Trương Ngọc Hà đến, nhìn thấy hai người lại cùng nhau xuất hiện quả thật ngoài dự tính của mọi người, mặt mũi Quách Ân đỏ rang, lúng ta lúng túng chỉ hận không thể tìm một cái lỗ dưới đất để chui vào.

Trương Ngọc Hà có thể đi theo Trương Vĩ tới Trung Thông môn điểm (môn điểm khác công ty, nó chỉ là văn phòng nhỏ ở 1 khu vực thôi), bản thân đã nói lên nàng đang nguyện ý muốn cho thuê cửa hàng lần nữa. Cái này chẳng khác nào tát một cái thật mạnh vào mặt hai người Vương Mẫn và Quách Ân. Vương Mẫn vẫn còn tốt, vì dù sao cũng là phụ nữ, nhưng còn Quách Ân vừa rồi cuồng ngôn như vậy, giờ có rút lại cũng không kịp.

- Ôi may quá!!!, Chị Trương đến rồi, xin mời vào trong ngồi.

Từ Minh nhìn thấy Trương Ngọc Hà theo Trương Vĩ đến, ánh mắt đầy hy vọng, khách khí nói.

- Không cần khách khí, vừa rồi tôi cùng Trương Vĩ nói chuyện một lúc, quyết định cho thuê cửa hàng lần nữa, cho nên theo cậu ấy đến chỗ của các anh xem thử một chút, không ngờ là thật đúng lúc xem trò hay.

Trương Ngọc Hà xoay mặt đối diện Trương Vĩ nói.

- Lần này tiểu tử đó phải nhận cậu làm cha nuôi rồi, hẳn là nhỏ hơn cậu đến hai tuổi!

- Ha ha, thật khiến cho chị Trương chê cười rồi.

Trương Vĩ nhìn thoáng qua Quách Ân, cũng không có lòng ném đá kẻ đã té xuống giếng, cười nói.

Nghe Trương Ngọc Hà thật sự lần nữa muốn cho thuê cửa hàng, mặt Quách Ân biến từ đỏ chuyển sang tím, ôm đầu, hận không thể chui vào trong đống quần, không nghĩ tới trong lúc nhất thời cái miệng lại hại cái thân, khiến cho bản thân trở thành con khỉ xấu xí cho người ta chê cười.

- Chị Trương, chị muốn cho thuê cửa hàng lại, vậy thật sự tốt quá! Khách hàng của chúng tôi vừa rồi có hỏi về cửa hàng đó. Chi bằng chị cho khách hàng đó thuê luôn đi.

Từ Minh cười nói.

- Được, chỉ cần giá cả thích hợp, ai thuê mà chẳng được!

Trương Ngọc Hà nói với gương mặt bình thản.

- Vậy quý cô bây giờ muốn cho thuê bao nhiêu tiền vậy?

Từ Minh hỏi.

- 98.000 NDT mỗi tháng, được chứ? Được thì thuê. Không được coi như xong.

Trương Ngọc Hà nói.

- Mộ Dung tiểu thư, cô xem 98.000 NDT/ tháng có hợp lý không?

Từ Minh xoay người nhìn Mộ Dung Huyền, hỏi.

- Có thể.

Trên mặt Mộ Dung Huyền lộ ra vẻ vui mừng. Cô nàng mấy ngày qua luôn muốn tìm một cửa hàng, cửa hàng của Trương Ngọc Hà lại có vị trí,

diện tích thích hợp, hơn nữa trang thiết bị vật dụng bên trong được bảo dưỡng rất tốt, căn bản cũng không cần phải làm lại trang thiết bị vật dụng, như vậy là có thể tiết kiệm được đến hơn 20 vạn, sở dĩ bỏ ra 98.000 NDT thuê cửa hàng này nàng cũng không bị lỗ gì cả.

- Được, cô gái nhỏ này cũng nhanh nhẹn, vậy cho cô thuê đi.

Trương Ngọc Hà thấy Mộ Dung Huyền không có lằn nhằn dầy đưa trả giá, trong lòng cũng sinh ra một chút thiện cảm đối với nàng, nói thẳng ra luôn.

- Vậy nếu hai vị nếu như đã gặp mặt bàn thảo xong rồi, chúng ta trực tiếp ký hợp đồng nhé?

Để tránh đêm dài lắm mộng, Từ Minh chốt luôn hợp đồng.

Nghe Từ Minh nói, Mộ Dung Huyền cùng Trương Ngọc Hà đều gật đầu, cũng không có ý kiến gì.

- Lý Lâm, cô đi đến ngăn kéo, mang hợp đồng cho thuê ra đây.

Từ Minh cao giọng nói. Việc này vốn do trợ lý làm, nhưng hôm nay là thứ bảy, trợ lý được nghỉ, cho nên Lý Lâm phải chuẩn bị thay.

- Vâng.

Lý Lâm ngẩng đầu lên, đáp một tiếng, xoay người đi về phía sau.

- Trương tỷ , Mộ Dung tiểu thư, chúng ta vào phòng họp để bàn việc đi.

Từ Minh dẫn mọi người đi vào phòng họp ở bên trái, gọi là phòng họp nhưng thật ra chỉ là một phòng đơn dùng cửa sổ thủy tinh ngăn cách với bên ngoài tạo thành, ở giữa đặt một cái bàn dài, hai bên bày chừng mười cái ghế, diện tích không lớn, chỉ khoảng mười mấy mét vuông mà thôi,

nhưng lại tương đối yên tĩnh, bình thường trong tiệm khi tổ chức liên hoan đều được tiến hành tại chỗ này.

Một lúc sau, Lý Lâm mang ba bản hợp đồng đi vào, chia ra đặt trước mặt Từ Minh. Mộ Dung Huyền, Trương Ngọc Hà. Hai người xem qua đều không có ý kiến phản đối gì.

Bởi vì lúc sáng khi nói chuyện cũng không mấy thoải mái, nên Mộ Dung Huyền cùng Trương Ngọc Hà đều không muốn nói chuyện nhiều, chỉ thương lượng một số chi tiết và các điều khoản thuê nhà, Trương Ngọc Hà cùng Mộ Dung Huyền đều không phải là người quá khắt khe, mọi vấn đề cứ theo quy định mà làm, vì thế quá trình ký hợp đồng cũng không quá phức tạp. Sau khi hoàn thành việc ký kết, Trương Vĩ mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. Rất nhiều hợp đồng khi chuẩn bị ký vẫn bị hủy bởi những vấn đề nhỏ phát sinh, cho nên khi hợp đồng chưa ký xong thì dù là ai cũng không có cách nào yên lòng.

- Trương Vĩ, hợp đồng được ký kết nhanh như vậy, tôi còn phải cảm ơn cậu, ngày mai phải chuẩn bị cho cậu một cái bao lì xì lớn mới được.

Hoàn thành việc ký hợp đồng, Trương Vĩ đưa Trương Ngọc Hà ra ngoài, Trương Ngọc Hà cười nói.

- Chị Trương khách khí rồi, đây là việc em nên làm.

Trương Vĩ từ chối, có thể ký thành công hợp đồng này, không chỉ có thể giải quyết công việc cho hẳn, còn khiến hẳn lấy được 30.000 NDT, Trương Vĩ đã vô cùng thỏa mãn rồi, làm gì còn không biết xấu hổ mà đi lấy hồng bao nữa chứ.

- Cái gì mà cần hay không cần! Coi như tôi cho cậu tiền mừng tuổi trước. Quyết định vậy nha.

Trương Ngọc Hà nói. Nàng sở dĩ cấp cho Trương Vĩ hồng bao, thật ra còn có một dụng ý khác.

Trương Ngọc Hà bình thường không ở trong kinh thành, nên không thể quản lý cửa hàng, nhiều lúc cần có chủ nhà ra mặt trao đổi công việc cùng khách hàng, coi như là sớm trao tiền lương cho hăn trước, để hăn giúp trông nom cửa hàng dùm.

- Được, vậy phải cảm ơn chị Trương.

Trương Vĩ cũng không từ chối nữa, khách hàng đã cho anh tiền tức là coi trọng anh. Nếu cố ý không nhận, ngược lại sẽ khiến cho khách hàng mất mặt, thậm chí trong lúc vô tình có thể gây bất hòa.

- Được, không cần tiền tôi, cậu về đi! Trưa mai gặp ở cửa hàng.

Trương Ngọc Hà phất tay áo, cười nói.

- Vậy chị đi thông thả, ngày mai gặp.

Trương Vĩ quay đi, nhưng vẫn đưa mắt nhìn Trương Ngọc Hà cho đến khi khuất xa, mới quay người vào bên trong môn điếm.

- Trương tiên sinh, lần này việc cho thuê cửa hàng có thể thuận lợi như vậy, còn phải cảm ơn anh nhiều.

Ngay lúc Trương Vĩ vừa bước vào môn điếm, Mộ Dung Huyền liền bước tới nghênh đón, ánh mắt trong veo, nhìn chăm chăm Trương Vĩ.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Huyền chủ động trò chuyện cùng Trương Vĩ, khiến cho Trương Vĩ có chút kinh ngạc.

- Mộ Dung tiểu thư là khách quý của môn điếm chúng tôi, có thể vì tiểu thư mà ra chút sức là vinh hạnh của tôi, phải là tôi cảm ơn tiểu thư đã cho tôi cơ hội này mới đúng.

Trương Vĩ gật đầu cười nói.

- Trương tiên sinh đúng là rất biết nói chuyện, chả trách những chủ nhà khó như vậy vẫn có thể dễ dàng bị cậu lôi kéo quay trở lại, đúng không chứ?

Mộ Dung Huyền che miệng khẽ cười, coi như là đã báo được mối thù nhỏ đối với việc Trương Ngọc Hà trước đó trở mặt.

- Ha ha. . .

Trương Vĩ miễn cưỡng cười, cũng không tiếp lời, nói xấu sau lưng khách hàng là việc tuyệt đối không nên làm.

- Từ quản lý, các vị bằng hữu, hôm nay làm phiền mọi người rồi, tôi đi trước, ngày mai gặp.

Mộ Dung Huyền nhìn mọi người gật gật đầu, quay đi, mọi người theo sau tiễn nàng ra cửa.

- Trương Vĩ, đêm nay tiểu tử cậu phải mời khách đấy nhé, không chỉ ký được một hợp đồng lớn, còn thu được một người làm con, Lý Lâm chị đây hâm mộ em chết mất rồi.

Lý Lâm cười ha ha, vỗ vai Trương Vỹ nói.

- Đúng vậy nha! Cũng nên mời tôi ăn một bữa, xem như cảm ơn tôi chiếu cố cậu ở phòng khám sáng nay chứ!

Vương Kiến Phát cũng đứng lên, cười nói.

- Được, ăn cơm trước, sau đó hát karaoke, tôi mời.

Vừa giải quyết được nguy cơ mất việc, lại được thêm 30.000 NDT, mọi buồn bực trong lòng cũng tự nhiên tan biến, Trương Vỹ ngại gì mà không

mời đồng nghiệp một bữa thịnh soạn.

Thấy thái độ Trương Vỹ như vậy, Từ Minh cũng không khỏi gật gù hài lòng, ánh mắt lộ ra vẻ tán thưởng, không phải tán thưởng vì hẳn ký được hợp đồng, mà bởi vì, dù ký được hợp đồng hẳn cũng không ra vẻ cao ngạo, cũng không chế nhạo Quách Ân, nên mới tán thưởng hẳn.

Từ Minh tức trí đa mưu, sao có thể không nhìn ra Quách Ân, Trương Vỹ đang cạnh tranh kình chống nhau. Nhưng mà có thêm một bằng hữu thì có thêm một đường tiến thoái. Làm người nên rộng rãi độ lượng một chút, chứ không được cố ý kết thù, càng không thể cứ nắm lấy sai lầm của người khác mãi không buông.

Điều quan trọng đối với người làm nghề môi giới bất động sản chính là sự đoàn kết, cùng nhau hợp tác, cùng hòa mình vào tập thể, một người dù năng lực có giỏi đến đâu đi nữa cũng không thể một mình làm tốt công việc. Chỉ có hòa mình cùng tập thể, hợp tác cùng đồng nghiệp đó mới chính là chính đạo. Còn một số người vì cạnh tranh mà tìm cách hại nhau cũng chỉ là tà đạo mà thôi.

-----oOo-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bản
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Dạ Yến

Nhìn thấy Trương Vĩ ký được hợp đồng, trong lòng Vương Mẫn và Quách Ân không khỏi có chút đổ kỵ, nhưng được mời ăn một bữa thịnh soạn lại không phải tốn tiền, hai người đương nhiên không có ý định từ chối, nhất định lát nữa phải gọi thật nhiều rượu đắt tiền, ăn thật nhiều món ngon, mặc dù ăn bao nhiêu cũng không thể làm cho Trương Vĩ nghèo đi được, nhưng nhất định phải cho hắn trả tiền đến xót xa.

Trương Vĩ tuy rằng có thể sử dụng Độc Tâm Thuật, có thể nhìn thấu tâm tư trong lòng người khác, nhưng đối với hai người này lại không chút phát hiện, mà nếu có phát hiện hắn cũng sẽ không để tâm, bữa ăn này dù có ăn nhiều thế nào cũng chỉ khoảng một nghìn NDT, không là gì so với 30.000 NDT hắn nhận được sau khi ký xong hợp đồng, giống như chín con trâu mà chỉ mất đi một sợi lông, không có gì đáng kể.

Bởi vì tối nay Trương Vĩ mời mọi người dùng cơm, mà buổi tối cũng thường không có khách, hôm nay cũng không tổ chức họp tối, nên Từ Minh có ý cho mọi người về sớm, trực tiếp quét thẻ kiểm tra chuyên cần, đóng hết cửa môn điểm, sau đó mọi người đón xe cùng đi thẳng đến nhà hàng.

Nhà hàng Nhà hàng Ngọc Lâm không coi là gì so với các nhà hàng lớn khác trong kinh thành, nhưng ở đây lại cực kì rẻ, món ăn lại ngon nên mọi người rất thích nơi này, trong Trung Thông môn điểm nếu có ai muốn mở tiệc đều đến chỗ này đặt bàn, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Quản lý của nhà hàng Ngọc Lâm với Điểm trưởng Từ Minh là chỗ quen biết đã lâu, vừa đến liền trực tiếp dẫn một nhóm sáu người đi vào phòng riêng. Phòng này có vẻ khá yên tĩnh, bên trong phòng đặt một cái bàn tròn

dành cho tám người, trong phòng cũng đã mở điều hòa, so với bên ngoài thì ở đây không khí vô cùng mát mẻ.

Vì là khách quen nên quản lý tự mình tiếp đãi, mang thực đơn đến tận tay Từ Minh, hỏi:

- Điểm trưởng Từ, anh cùng mọi người muốn uống rượu gì, hôm nay trong tiệm có hai bình rượu hảo hạng Ngũ Lương Dịch có cần mang tới không?

- Được à, mang hai bình đến đi! Vừa lúc tôi cũng muốn thử xem Ngũ Lương Dịch mùi vị thế nào, có thơm hơn Mao Đài hay không?

Vừa nghe đến Ngũ Lương Dịch, Quách Ân nhướn mày nói.

- Được rồi, anh Triệu. Anh này giờ quảng cáo trước mặt tôi như vậy là đủ rồi, tôi muốn uống Ngũ Lương Dịch cũng không mua trong tiệm này, đừng biến tôi thành một người coi tiền như rác thế chứ.

Từ Minh phất tay áo nói. Ông ta làm quản lý của một văn phòng môi giới, thường dùng cơm ngoài với khách, dĩ nhiên biết rõ đường đi nước bước, mua hai bình Ngũ Lương Dịch ở quán cơm còn rẻ hơn một bình ở đây, căn bản không cần thiết phải tiêu xài phung phí như vậy.

- Thôi chết, tôi đang múa rìu qua mắt thợ, quên mất cậu cũng là người trong nghề.

Quản lý Triệu thấy Từ Minh cự tuyệt như vậy, cũng không có ý giận, nói.

- Như vậy đi, mọi người cứ gọi thức ăn trước, tôi ra ngoài mang ít rượu vào nhé! Được không?

Từ Minh thấy mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ai có ý gọi thức ăn, liền cầm thực đơn lên, hỏi.

- Được lắm! Mang thêm cho tôi một ly nước chanh, tôi không uống rượu.

Lý Lâm vừa dùng nước trà tráng qua các chung sứ, vừa nói.

Nghe Lý Lâm nói vậy, mọi người cũng gật đầu hưởng ứng, mỗi người đều chọn một món mình thích, đến lượt Trương Vĩ hẳn gọi liền một lúc ba món. Người khác ngại không dám gọi đồ ăn nhiều, nhưng hẳn với tư cách là chủ không thể để cho thức ăn trên bàn quá nghèo nàn, nếu không khách mời lại nghĩ hẳn keo kiệt.

Rượu và thức ăn cuối cùng cũng được mang lên, lấy tư cách là chủ nhân, Trương Vĩ cầm chén rượu đến mời Từ Điểm trưởng, tất nhiên Từ Minh cũng không cự tuyệt, dù là ai mời rượu cũng không từ chối, có thể nói là nể mặt hết tất cả mọi người.

Từ Minh làm nghề bất động sản bao nhiêu năm, sớm đã luyện dạ dày thành sắt đá, uống vài chai cũng không vấn đề gì, chỉ là ra WC vài lần thôi, không có tí gì là say xỉn, có thể được tôn làm tửu tinh, làm cho bọn thanh niên trẻ như Trương Vĩ phải tự thấy yếu kém.

- Bộp bộp bộp. . .

Ăn uống được một lúc, Vương Mẫn vỗ tay nói:

- Chúng ta cứ ăn uống như vậy thật vô vị, chi bằng cùng chơi trò đoán chữ, ai đáp đúng có thể không uống, đáp sai nhất định phải phạt, thế nào?

- Hay đấy! Vương Mẫn ý này cũng không tệ, tôi đồng ý.

Quách Ân liếc nhìn Trương Vĩ một cái, hưởng ứng nói.

Trương Vĩ nhìn chăm chăm vào Quách Ân, chợt đồng tử co lại, lóe lên chút tia sáng, thấy trong mắt Quách Ân hiện lên một loạt chữ màu vàng...

“Trương Vĩ, đừng có nghĩ là mình gặp may, có thể ký được một cái hợp đồng liền trở nên hơn người, tối nay tao và Vương Mẫn nhất định phải chuốc cho mày say mềm, làm cho mày mất mặt trước mọi người mới được.”

Nhờ Độc Tâm Thuật, Trương Vĩ dễ dàng biết được âm mưu của hai người, nhưng Trương Vĩ cũng không hề để tâm, dù sao hẳn cũng có khả năng Độc Tâm Thuật, việc đoán chữ chắc chắn sẽ không bại dưới tay người khác, nên cũng không có gì phải sợ.

- Được, tôi cũng tham gia.

Từ Minh cũng cười đáp. Ông ta vốn là thích uống rượu, tửu lượng lại mạnh, uống không sợ say, thậm chí chỉ sợ uống không đủ.

- Trương Vĩ, anh hôm nay là nhân vật chính không thể không tham gia, huống chi Từ ca cũng tham gia, anh không nể mặt chúng tôi thì cũng phải nể mặt Từ ca chứ, đúng không?

Vương Mẫn cổ vũ.

- Được, tôi tham gia.

Trương Vĩ dứt khoát nói, nếu hai người kia muốn chuốc say hẳn, hẳn đương nhiên không ngại chơi trò gậy ông đập lưng ông cùng họ.

Lý Lâm với Vương Kiến Phát không tham gia, bởi hai người không thể uống rượu, nên mọi người cũng không muốn ép.

Thấy Trương Vĩ đồng ý, Quách Bân sắc mặt vui mừng, ra ngoài mang vào rất nhiều rượu đặt lên bàn, nói:

- Tối nay chúng ta không say không về, thử xem người nào gục trước.

- Được, người nào thua mà không uống, thì thật là đồ hèn.

Vương Mẫn lờm Trương Vĩ một cái, khiêu khích nói.

- Tôi đố trước, mọi người cùng đoán xem nào!

- Một con gà sau khi bị đánh không biết kêu, chỉ biết nổi giận thì là gà gì?

Vương Mẫn ánh mắt giao hoạt, hỏi.

- Tôi biết, đó là gà tây nướng trong lễ Tạ ơn.

Quách Bân vừa nghe Vương Mẫn đố xong, con người đảo một vòng, giành đáp.

- Không đúng.

Vương Mẫn lắc lắc đầu, nhìn về phía Trương Vĩ.

Trương Vĩ nghe câu đố này, ngay từ đầu cũng nghĩ là hỏa kê, nhưng Vương Mẫn đã nói Quách Bân đáp không đúng, mới biết đáp án này không phải, hăn đưa mắt nhìn Trương Mẫn, chuẩn bị sử dụng Độc Tâm Thuật nhìn xem đáp án, lại thấy Từ ca nhìn về phía mình trong tay giơ giơ cái bật lửa, lập tức hiểu ra, nói:

- Là cái bật lửa.

- Tôi cũng đoán là cái bật lửa.

Từ ca đốt một điếu thuốc, hít một hơi sâu, nói.

- Vâng, Từ ca nói đúng, chính là cái bật lửa.

Vương Mẫn nhẹ giọng trả lời một câu, trừng mắt nhìn Quách Bân, thềm nói:

- Tên tiểu tử Quách Bân này thật là chậm chạp, vừa rồi còn nói cho Trương Vĩ uống say, vậy mà giờ ai cũng đoán đúng chỉ mình hăn đoán sai,

thật đúng là kẻ ngốc mà.

Thật ra, đáp án này cũng không phải là khó đoán, chỉ cần là người hút thuốc đều có thể đoán được, có điều Trương Vĩ với Quách Bân đều không hút thuốc, nên để người hút thuốc như Từ Minh dễ dàng đoán được.

- Được, tôi đáng bị phạt.

Quách Bân cầm chén rượu một hơi uống cạn, ăn một ít thức ăn, nói.

- Một đám nữ nhân ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm, làm thành một câu thành ngữ.

- Tôi đoán là thất chủ bát thiệt.

Vương Mẫn nói.

- Tôi đoán là nghị luận âm ỉ.

Từ Minh nói.

- Không đúng không đúng. . .

Quách Bân giơ ngón trở ra, quơ quơ trước mặt hai người, gương mặt lộ vẻ gian tà hỏi:

- Trương Vĩ, anh đoán được không?

- Ha ha, cái này thật khó đoán, để tôi suy nghĩ một chút.

Trương Vĩ nhíu mày, ra vẻ suy nghĩ, thật ra hẳn đã sớm nhìn ra đáp án trong lòng Quách Bân, chỉ là không muốn nói ra mà thôi.

- Hề hề, tôi biết ngay anh không thể đoán được mà, hay là chúng ta đánh cược, nếu anh đoán được thì tôi uống ba chén, nếu anh không đoán được thì anh uống ba chén, thế nào?

Quách Bân vỗ ngực, tràn đầy vẻ tự tin . Hẳn tin chỉ cần không cho ai xem qua đáp án, thì nhất định sẽ không ai có thể đoán được câu này.

- Mọi người cùng ra ngoài ăn uống là vui rồi, không nhất thiết phải uống nhiều như vậy.

Trương Vĩ bộ dạng giả vờ lo lắng, nói.

- Trương Vĩ nói như vậy là anh tự nhận mình sợ sao, chỉ là uống nhiều hơn hai chén thôi mà!

Quách Bân thấy Trương Vĩ cự tuyệt đề nghị của hẳn, lại nghĩ Trương Vĩ không đoán được đáp án, liền khiêu khích.

- Đúng vậy! Trương Vĩ, nếu anh là đàn ông thì nên đánh cược đi.

Vương Mẫn ngồi một bên lên tiếng.

- Được, mọi người đã nói vậy, tôi phải cược thôi.

Trương Vĩ dường như chịu không nổi sự châm chọc của hai người, đáp.

Nghe Trương Vĩ đồng ý đánh cược, Lý Lâm, Vương Kiến Phát và Từ Minh nhìn Trương Vĩ có chút tò mò nhìn, thật ra là muốn nhìn xem hẳn có thể đoán được hay không, nếu không đoán được ngay lập tức phải uống ba chén, nhưng quả thật uống liền một lúc ba chén như vậy thật không tốt chút nào.

- Một đám nữ nhân ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm?

Trương Vĩ cau mày ra vẻ suy nghĩ, trầm ngâm một lúc.

- Trương Vĩ, anh suy cho cùng cũng không thể đoán ra rồi! Không đoán ra thì trực tiếp uống rượu phạt đi!

Quách Bân cười gian hắc hắc một tiếng, khẳng định Trương Vĩ chắc chắn sẽ không đoán ra, sẽ phải chịu phạt.

- Tôi đoán là vô kê chi đàm.

Trương Vĩ nói.

- Phụt. . .

Từ Minh vừa uống một hớp trà, còn chưa kịp nuốt xuống, nghe Trương Vĩ nói đáp án lập tức mang hết nước trà từ trong miệng phun ra ngoài, văng lên người Quách Bân đang ngồi bên cạnh, không nhịn được phá lên cười.

- Ha ha... vô kê chi đàm, đáp án này rất hay, thật thâm thúy (Chú thích: đàn bà, không có đàn ông, có nghĩa là “vô... kê”, “đàm” là cuộc nói chuyện).

- Cái gì mà thâm thúy chứ! Lại còn vô kê chi đàm? Đàn ông các người chỉ có việc đó là giỏi.

Lý Lâm cũng lập tức phản ứng lại, sắc mặt đỏ lên, mắng.

- Ha ha, câu đố này thật là làm cho tâm tình trở nên sáng khoái, tôi phải về với vợ mình đây.

Vương Kiến Phát cười nói.

- Tên gốc Quách Bân này, đã không trả đũa được thì thôi lại còn tự mình hại mình, uống ba chén vào xem có chết người không.

Vương Mẫn trong lòng thầm mắng một tiếng.

Cô lúc này cùng hẳn muốn chuốc say Trương Vĩ giờ nghỉ lại cũng có chút hối hận, đúng là không sợ đối thủ như thần chỉ sợ đồng đội ngu như

heo, không trả đũa được ngược lại còn bị Trương Vĩ cho uống một lúc bốn chén rượu, nói không chừng hẳn chính là người gục đầu tiên.

Quách Bân nuốt nước bọt, gương mặt khổ sở, không nghĩ tới Trương Vĩ lại có thể dễ dàng đoán ra, hơn nữa Từ ca cũng nói đáp án này thật thâm thúy, cho dù hẳn nói đây không phải đáp án, người khác cũng chẳng tin, ba chén này nhất định là dành cho hẳn rồi.

- Khụ, rượu ngon.

Quách Bân tuy không cam tâm, nhưng vẫn uống hết ba chén rượu, ợ một cái, vỗ bàn nói:

- Lần sau, tôi nhất định thắng anh.

Vương Mẫn cũng uống một chén, trên mặt có chút đỏ ửng, thoạt nhìn càng thêm quyến rũ, thập phần mê hoặc, khiến Trương Vĩ không nhìn được nhìn chăm chăm.

-----oO-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đồng Hành Cùng Người Đẹp

Trò chơi giải đố lại tiếp tục thêm vài vòng, rượu trên bàn cũng đã vơi đi hơn phân nửa, Trương Vĩ nhờ vào khả năng Độc Tâm Thuật, đương nhiên là bất khả chiến bại trong trò chơi này, cơ bản không thể nào bị phạt rượu, còn điểm trường Từ tuy đã uống không ít, nhưng bản thân ông ta tửu lượng vô cùng lớn, không có chút gì gọi là say cả.

Ngược lại, hai kẻ khởi xướng là Vương Mẫn cùng Quách Ân đã uống hơi quá rồi. Vương Mẫn đôi mắt mê hồn, đôi gò má ửng đỏ như lửa, một tay vịn trên bàn, thần sắc có chút nhợt nhạt. Còn Quách Ân thì là người uống nhiều nhất trong đám, cứ gật gà gật gù, ngồi trên ghế cũng không vững, cuối cùng trượt ngã xuống bàn, không đứng dậy nổi.

- Chậc chậc, xem bộ dạng hai người, còn muốn đi hát karaoke nữa không? Minh thấy giờ này cũng không còn sớm nữa, chúng ta về thôi!

Lý Lâm thấy Quách Ân ngồi bệch dưới bàn, dù Vương Kiến Phát có đỡ thế nào cũng không dậy nổi, thở dài nói.

- A, tên tiểu tử này uống nhiều quá rồi, lại còn nôn thốc nôn tháo, văng cả vào người tôi.

Wương Kiến Phát đứng dậy, nhíu mày, một tay che mũi, gương mặt khó chịu nói.

- Được rồi, hôm nay uống đến đây thôi, chúng ta đi.

Từ Minh mặt mày cũng ửng đỏ, lấy ra ví tiền từ trong túi, chuẩn bị ra cửa tính tiền, nhưng bị Trương Vĩ kéo lại.

- Từ ca, hôm nay là em mời, anh không cần phải trả, để em được rồi.

Trương Vĩ giữ tay Từ Minh, bước ra ngoài tính tiền.

Trương Vĩ sau khi tính tiền xong, thì mọi người cũng từ trong phòng đi ra, cùng đón xe về nhà. Quách Bân và Vương Kiến Phát ở gần nhau nên đi chung một xe, Lý Lâm cùng Từ Minh một xe, còn Trương Vĩ lại cùng Vương Mẫn một xe.

- Hai vị đi đâu?

Tài xế tuổi chừng ngoài 40, gương mặt phúc hậu, quay đầu lại hỏi.

- Đến tiểu khu Nhã Uyển.

Trương Vĩ nhìn thoáng qua tài xế, đáp.

- Được rồi, khoảng hai mươi phút là đến.

Tài xế nói to một tiếng, mở đồng hồ tính giờ, nhả ga, xe bắt đầu chuyển động.

Trương Vĩ sở dĩ cùng Vương Mẫn ngồi chung một xe, là bởi hai người ở chung một tiểu khu, hơn nữa lại là chung dưới tầng hầm, hai phòng chỉ cách nhau một bức tường, có thể nói là hàng xóm với nhau.

Trương Vĩ và Vương Mẫn sở dĩ mâu thuẫn với nhau, hoàn toàn là do hiểu lầm, vốn là hàng xóm nên quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm, nhưng trong một lần tan ca, thấy Vương Mẫn cãi nhau cùng một người đàn ông lạ mặt, Trương Vĩ liền chạy đến khuyên can, không ngờ người đàn ông đó lại là chồng của Vương Mẫn.

Trương Vĩ khi biết quan hệ của hai người, trong lúc nhất thời không biết nên khuyên can thế nào, càng không biết hai người vì chuyện gì mà cãi nhau, thật ra chồng của Vương Mẫn suốt ngày chỉ bài bạc, rượu chè lại còn

lười biếng, nhà đã nghèo nay càng thêm túng quẫn, Vương Mẫn trong lúc tức giận liền bỏ nhà đến Bắc Kinh.

Sau khi Vương Mẫn bỏ đi, chồng của cô ấy cảm thấy hối hận, muốn tìm Vương Mẫn về, nhưng Vương Mẫn lại nhất quyết muốn ly hôn, nên cắt đứt mọi liên lạc với chồng, không ngờ cuối cùng chồng của cô ấy lại tìm được chỗ cô ấy ở.

Tuy chồng Vương Mẫn có khuyên bảo thế nào, cô ấy cũng cương quyết không về, vốn chỉ là chuyện của người khác, cũng không liên quan gì đến Trương Vĩ, nhưng hôm sau đến công ty mới phát hiện các đồng nghiệp ai cũng biết chuyện.

Vương Mẫn luôn coi cuộc hôn nhân đó là một chuyện đáng xấu hổ, không ngờ hôm nay mọi người trong công ty ai cũng biết, trong lòng vô cùng bức tức, đương nhiên kẻ bị nghi ngờ nhất chính là Trương Vĩ - người chứng kiến toàn bộ sự việc, nhưng cô nàng cũng không thể trực tiếp chất vấn Trương Vĩ, chỉ có thể để ở trong lòng.

Trương Vĩ cùng Vương Mẫn ngồi ở ghế sau, Vương Mẫn lười biếng ngả đầu sang bên phải, hai mắt khép hờ, đôi môi đỏ mọng mím chặt, đôi má ửng hồng, trên người mặc một chiếc áo sơ mi trắng ôm trọn bộ ngực đầy đặn ở bên trong, cổ áo còn có hai nút chưa cài, loáng thoáng có thể nhìn thấy bộ ngực trắng như tuyết đang phập phồng.

Bên dưới mặc một chiếc váy ngắn màu đen, để lộ cặp đùi trắng trẻo mịn màng, hiện lên trong mắt Trương Vĩ dụ hoặc vô cùng. Hãn hãn không được đặt tay lên đùi cô nàng mà vuốt ve làn da lán mịn đó, ôm cô nàng vào lòng mà hung hăng giày xéo một phen.

- Anh còn dám nhìn lung tung, cẩn thận tôi móc mắt anh ra đấy.

Vương Mẫn đột nhiên tỉnh dậy, trừng mắt nhìn Trương Vĩ, uy hiếp nói.

- Cô ăn mặc như vậy, không phải là muốn cho đàn ông nhìn sao? Tôi không nhìn, chẳng phải sẽ làm cô buồn sao.

Trương Vĩ lưu luyến từ từ rời mắt khỏi cặp đùi trắng như tuyết của Vương Mẫn, cười nói.

Thật ra, bình thường Trương Vĩ cũng không phải là người không yên phận, dù có thấy mỹ nữ thì cũng chỉ lén nhìn, tuyệt đối không để đối phương phát hiện, sở dĩ hôm nay to gan nhìn chăm chăm Vương Mẫn như thế, một phần cũng do có chút hơi rượu, nên mới bạo dạn như thế.

Hai là hấn với Vương Mẫn quan hệ cũng không tốt, Vương Mẫn lại nhiều lần gây khó khăn cho hấn, Trương Vĩ tuy không chấp nhận với phụ nữ, nhưng có thể nhân cơ hội này mở rộng tầm mắt, coi như cũng thu hồi một chút lợi tức.

- Anh là tên khốn kiếp, háo sắc, lại còn dám tỏ vẻ thằng thường như thế.

Wương Mẫn lấy tay che váy, mắng.

- Tôi mặc như vậy là muốn cho người giàu có xem đấy, còn loại nghèo rớt mồng tơi như anh căn bản là không xứng.

- Vậy à, vậy bao nhiêu thì mới được gọi là người giàu có?

Nghe Vương Mẫn nói, Trương Vĩ cười khẽ một tiếng, hỏi.

- Hừ, đừng tưởng anh hôm nay có thu nhập 30.000 NDT, là có thể trở thành người giàu, cho dù anh có đem 30.000 NDT cho tôi, cũng không thể thay đổi cách nghĩ của tôi về anh đâu.

Wương Mẫn khinh thường nói.

- 30.000 cô nhìn không ưng? Vậy nếu 300.000 thì có thể thay đổi cách nghĩ của cô không?

Trương Vĩ hỏi.

- Được! Nếu anh có thể cho tôi 300.000, đừng nói là cho anh nhìn vài lần, muốn tôi làm tình nhân của anh cũng được!

Vương Mẫn trêu đùa, nửa thật nửa giả nói:

- Hơn nữa nhìn anh cũng không tệ, tôi tính toán như vậy cũng không có gì thua thiệt.

Vương Mẫn vừa quyến rũ, lại vừa xinh đẹp. Thiếu phụ đã ly hôn, đối với Trương Vĩ có thể nói là cuốn hút lạ thường, hơn nữa hai người lại ở gần chỉ cách nhau một bức tường, đêm khuya vắng người Trương Vĩ thậm chí còn có thể nghe được hơi thở của nàng. Muốn nói Trương Vĩ không có chút tình cảm đối với Vương Mẫn là không thể nào.

Trương Vĩ trở thành hàng xóm với Vương Mẫn đã hơn hai tháng, ngoài chồng thì chưa từng thấy người đàn ông nào đến nhà cô ta, nên hiểu rõ cô nàng không phải là loại người chuyên câu kéo đàn ông, chẳng qua cũng bởi vì túng thiếu nên có chút xem trọng đối với tiền mà thôi. Phụ nữ như vậy chính là mẫu tình nhân lý tưởng.

- Nhớ kỹ lời cô nói hôm nay, nếu tôi tìm được 300.000 cô phải làm tình nhân của tôi, đến lúc đó đừng có mà thất hứa.

Trương Vĩ nói đùa.

- Yên tâm đi! Tôi không quên đâu, chỉ mong anh đừng để tôi đợi đến già là được.

Vương Mẫn căn bản là không tin Trương Vĩ có thể kiếm được 300.000, trong suy nghĩ của cô Trương Vĩ ngày hôm nay sở dĩ ký được hợp đồng, hoàn toàn do nay mắn mà thôi, chờ đến khi hẵn tiêu hết 30.000 này rồi, sẽ trở lại thành kẻ nghèo hèn mà thôi.

- Vương Mẫn, chuyện cô đã từng kết hôn, tôi không hề nói với bất kì ai, càng không nói với những người trong công ty!

Trương Vĩ chuyển sang chuyện khác, vì muốn hóa giải hiểu lầm giữa hai người, cho dù Vương Mẫn có tin hay không, thì ít nhất hẳn cũng không thẹn với lương tâm.

- Hừ... tôi...

Vương Mẫn đang tính nói gì đó, thì đột nhiên phía trước có một chiếc xe lao tới, tài xế nhanh chóng đánh tay lái sang phải để tránh, theo quán tính người Vương Mẫn ngã về phía bên trái, va vào ngực Trương Vĩ.

Xe taxi bất ngờ nghiêng qua bên phải, khiến cho Trương Vĩ ngã người sang bên trái, lúc này đột nhiên cảm thấy có một mùi hương bay tới, theo đó là một thân hình mềm mại với làn da trắng mịn cùng bộ ngực đầy đặn đang nằm gọn trong ngực hẵn, khiến cơ thể Trương Vĩ nóng bừng như có ngọn lửa thiêu đốt.

Lực đánh vào cực kì mạnh khiến cho thân mình Trương Vĩ tê rần, hai tay muốn rút lại theo bản năng để bảo vệ mình, nhưng lại vừa vịn ôm Vương Mẫn vào ngực, tay trái khoát lên eo thon của Vương Mẫn, còn tay phải thì khoát lên cặp mông đầy đặn của nàng, ngay lập tức cái mông đầy đặn đó bị tay phải của Trương Vĩ làm cho biến dạng, ngón tay phải nhấn vào bên trong làn da thớ thịt, khiến cho Trương Vĩ có 1 loại cảm giác rất thỏa mãn không thể nào giải thích.

-----oO-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tan Nát Cõi Lòng

- Đồ lưu manh... Mau buông bàn tay thối của anh ra, dám thừa cơ hội muốn chiếm đoạt tôi sao?

Vương Mẫn hô lên một tiếng cả kinh, đẩy bật Trương Vĩ ra, nói to.

Vì là mùa hè nên quần áo vô cùng mỏng manh, Vương Mẫn va vào Trương Vĩ, thậm chí còn có thể cảm nhận được nhiệt độ của nhau, tay Trương Vĩ lại đặt trên hông cô, làm cơ thể cô càng thêm chấn động, như có dòng điện chạy trong người, mặt đỏ bừng lan tới cô, toàn thân nóng ran.

- Là cô ngã vào người tôi đấy, sao có thể trách tôi được!

Trương Vĩ buông tay ra, khuôn mặt tỏ vẻ vô tội, nói.

- Cho dù là tôi có ngã vào anh, anh cũng không thể sờ soạn lung tung như thế được... Anh đúng là tên lưu manh.

Vương Mẫn vốn muốn nói đến chuyện Trương Vĩ bóp hông mình, nhưng lời vừa ra tới môi thì vội nuốt vào.

- Hai người đừng cãi nhau nữa, là lỗi của tôi, vừa rồi bất ngờ có một chiếc xe lao đến, nên tôi mới tránh gấp.

Tài xế nghe hai người cãi nhau, chủ động lên tiếng xin lỗi.

- Hai người không sao chứ?

- Chẳng qua cũng chỉ va chạm một chút, cũng không có gì to tát.

Thấy thái độ tài xế thành khẩn như vậy, Trương Vĩ cũng không muốn trách móc gì, khách khí đáp.

- Anh thì có sao gì chứ? Tôi thấy anh còn mong như vậy để có thể lợi dụng tôi nữa!

Vương Mẫn hậm hực nói.

Trương Vĩ nhìn vào kính chiếu hậu thấy khóe miệng của tài xế đang nhếch lên, như đang cười trộm, khuôn mặt không khỏi có chút ngượng ngùng, tuy rằng lúc này là vô tình, nhưng có thể thừa cơ hội một chút, thì có gì không tốt mà phải tranh luận cùng Vương Mẫn chứ. Hắn ngẫm người ra ghê, mắt nhắm dưỡng thần.

Vương Mẫn thấy Trương Vĩ nhắm mắt giả vờ ngủ, muốn mở miệng mắng hắn vài câu, lại sợ khiến cho tài xế chê cười, liền hừ lạnh một tiếng, rồi quay đầu nhìn ra ngoài. Lúc này trong người có chút say, vừa rồi lại cãi nhau nên giờ trong người nàng cũng có vài phần tỉnh táo.

Còn vài phút nữa là đến, Trương Vĩ và Vương Mẫn cũng không nói thêm với nhau câu nào, taxi vừa đến tiểu khu Nhã Uyển, Vương Mẫn bước xuống xe đi thẳng, cũng không thèm nhìn Trương Vĩ lấy một cái. Trương Vĩ trả tiền taxi xong, liền bước theo sau Vương Mẫn.

Tiểu khu Nhã Uyển ở Bắc Kinh cũng được xem là một khu nhà hạng sang, hai bên đường ban đêm luôn sáng đèn, lối đi vào khu nhà cũng vô cùng rộng rãi thoáng mát, Trương Vĩ với Vương Mẫn đều cùng ở dưới tầng hầm, nên đương nhiên là đi cùng một đường.

Trương Vĩ đi phía sau Vương Mẫn, chiếc váy ngắn màu đen chỉ vừa đủ che đi phần hông, không thể che đi đôi chân trắng như tuyết đang bày ra trước mắt, Trương Vĩ có chút bị thu hút.

Ngay khi Trương Vĩ vừa đưa mắt nhìn bờ sông đầy đặn phía trước, Vương Mẫn đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Trương Vĩ, phát hiện hắn đang nhìn chăm chăm sông mình, hai má không khỏi đỏ lên, gất lên một tiếng:

- Trương Vĩ, đồ hạ lưu, anh đang nhìn vào đâu vậy?

- Khụ. . .

Trương Vĩ nhanh chóng thu hồi ánh mắt, che giấu sự bối rối của mình, ho nhẹ một tiếng đáp:

- Cô hiểu lầm rồi, tôi chỉ đang nhìn về phía trước mà thôi.

- Hừ, mắt tôi còn chưa mù, lẽ nào không nhận ra là anh đang nhìn vào sông tôi sao?

Wang Mian dài giọng dịu dàng mắng.

- Anh đi trước đi.

- Tùy cô.

Trương Vĩ thấy Vương Mẫn nhìn hắn chăm chăm như đề phòng kẻ trộm, nhún vai, cất bước đi trước.

- Đây, bằng bản chất háo sắc của anh, cho dù không phải là anh nói chuyện ly hôn của tôi với mọi người, thì cũng đừng mong tôi thân thiện gì với anh.

Wang Mian đi sau Trương Vĩ, bất ngờ lên tiếng.

- Chỉ cần cô không cùng với Quách Bân tính kế chơi tôi là được, mọi thứ không không sao.

Trương Vĩ nghe Vương Mẫn câu nói này, hiểu là cô đang muốn hóa giải hiểu lầm cùng hẳn, nên dù có bị gọi là kẻ háo sắc, Trương Vĩ cũng không để ý.

- Anh nghĩ tôi tự nguyện muốn hợp tác với tên gốc kia à? Không ngờ lại gốc đến mức hại mình uống đến say mềm, thật đúng là kẻ gỏi rơm, dễ nhìn nhưng chẳng được tích sự gì.

Vương Mẫn lạnh lùng nói.

- Vậy thì tốt.

Trương Vĩ lộ vẻ mặt tươi cười, có thể hóa giải hiểu lầm với Vương Mẫn, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, liền đi thẳng về phòng.

Trương Vĩ sống ở tầng hầm thứ hai của Cao ốc số 1 trong tiểu khu, mà cửa vào tầng hầm ngầm là ở phía sau cao ốc số 1, từ ngoài nhìn vào giống như một cái hầm để trú ẩn, dọc theo cầu thang không khí càng lúc càng ẩm ướt, còn có mùi mốc meo bốc lên nữa.

Trương Vĩ đi vào tầng hầm, tâm tình vốn có chút thoải mái lập tức mất hết. Quay đầu nhìn lại Vương Mẫn đang đi theo sau mình, phát hiện trên mặt Vương Mẫn cũng lộ chút khó chịu mà bất lực, vì nếu có tiền chắc chắn chẳng ai muốn ở nơi này.

Tầng hầm ngoại trừ việc ẩm ướt ra, thì cũng không tệ lắm, đông ấm hạ mát, lại yên tĩnh, Trương Vĩ đi dọc theo hàng lang, rẽ vài vòng là đến phòng. Phòng của Vương Mẫn cũng ở ngay bên cạnh, chỉ cách nhau một bức tường.

Trương Vĩ vốn định chào hỏi Vương Mẫn rồi vào phòng mình, không ngờ đến Vương Mẫn không trực tiếp về phòng mà vòng qua nhà tắm công cộng. Trương Vĩ cũng không muốn rước thêm chuyện vào người, liền lấy chìa khóa mở cửa vào phòng. Căn phòng nhỏ còn chưa được tám mét

vuông, ngoại trừ một cái giường nhỏ với bàn gỗ ra, cũng không có gì ngoài bốn bức tường.

Trương Vĩ cởi giày cùng bộ âu phục trên người xuống, lột giày đá sang một bên, ném điện thoại lên đầu giường, ngã nằm xuống chiếc giường đơn, nghiêng người kéo chăn đắp, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

- Reng reng reng. . .

Không biết là vào lúc ban ngày bị đánh ngất xỉu, hay là lúc tối có uống chút rượu, mà Trương Vĩ ngủ rất say, đến khi đồng hồ báo thức vang lên lần thứ hai hẳn mới tỉnh giấc.

Trương Vĩ ngáp một cái, sờ vào đầu, đã không còn cảm giác đau đớn nữa, ngồi dậy, bước xuống giường, đến phòng rửa mặt chải đầu tắm rửa một chút, sau đó mặc âu phục vào, thắt cà vạt một cách thuần thục, mang giày da rồi bước ra ngoài. Mọi việc sớm đã thành thói quen, nên được làm một cách trôi chảy, chưa đầy mười phút đã xong.

Bên ngoài tầng hầm, không khí có chút khô ráo, khiến cho Trương Vĩ hết sức thoải mái. Tuy Bắc Kinh có chất lượng không khí bình thường, không có cảm giác mát mẻ như ở không gian tự nhiên thoáng đãng, nhưng so với dưới tầng hầm thì dễ chịu hơn rất nhiều rồi.

Trương Vĩ luôn mong thuê được một căn phòng mà mỗi sáng có thể mở cửa sổ hít thở chút không khí trong lành, rồi nhìn ngắm thế giới bên ngoài, chứ không phải ở một nơi tối tăm không có ánh mặt trời như trong tầng hầm. Nhưng có điều tâm nguyện này đối với tiền lương hai nghìn NDT mà nói, thật sự có chút xa vời, Trương Vĩ bây giờ chỉ cần ăn no mặc ấm là đủ.

Trung Thông môn điểm tọa lạc ở Lầu một tòa cao ốc số 4, cách nơi Trương Vĩ ở vài trăm bước, đi bộ cũng chỉ mấy phút là đến. Ở gần công ty cũng là một ưu điểm trực tiếp nhất của việc ở tại tầng hầm ngầm rồi, dù sao thì nghề bất động sản mỗi ngày đi làm từ sáng sớm tám chín giờ sáng, còn

tan giờ thường khoảng 9-10 giờ. Mỗi ngày ít nhất phải công tác 13 – 14 tiếng đồng hồ. Nếu như công tác khoảng cách xa với chỗ ở, thì riêng việc đi làm và tan ca không cũng phải mất đến ba tiếng đồng hồ. Cho dù một người có sức khỏe mạnh thể nào đi chăng nữa, sớm muộn gì cũng bị mệt chết.

Lúc này đã hơn chín giờ rưỡi, công ty Trung Thông cũng đã mở cửa làm việc, Trương Vĩ bước vào công ty, thấy mọi người đều chăm chú nhìn vào máy tính làm việc, nở một nụ cười, nói to:

- Mọi người, chào buổi sáng.

- Chào buổi sáng.

Quách Ân ngồi gần cửa, không ngẩng đầu lên, theo thói quen đáp.

- Ôi, người ký được hợp đồng rồi thì rất khác nghen, tinh khí thần mườì phần đầy đủ nha!

Vương Mẫn hừ một tiếng, nói.

Nghe Vương Mẫn trêu chọc, Trương Vĩ không khỏi lắc đầu bật cười, hắn vừa nãy trước khi ra khỏi phòng trọ có nhìn thoáng qua phòng Vương Mẫn, nhưng hôm nay hắn dậy hơi trễ, nên Vương Mẫn đã đi làm trước rồi, giờ vừa nhìn thấy hắn đã cố ý khiêu khích.

Nếu như Vương Mẫn lúc trước không ưa Trương Vĩ, bởi vì nghi ngờ Trương Vĩ bôi nhọ cô ở sau lưng, thì bây giờ cô chằm chọc Trương Vĩ là bởi đêm qua hắn lợi dụng cô. Đối với chuyện này Trương Vĩ cũng biết rõ, nhưng chỉ cười chứ không để trong lòng.

- Trương Vĩ, nghe nói hôm qua anh ký được hợp đồng rồi, chúc mừng nha!

Phía sau vang lên một thanh âm trong trẻo, Trương Vĩ quay đầu nhìn lại, thì ra là trợ lý Văn Phương.

Văn Phương 22 tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người yếu điệu, cũng được xếp vào hàng mỹ nữ, hôm qua nghỉ nên buổi tối không có đi ăn cùng mọi người.

- Cám ơn.

Trương Vĩ bước đến cạnh cô, ấn tay vào máy quét vân tay, vừa cười vừa nói.

- Không thể cảm ơn suông được, anh có thể mời tôi bữa cơm mà, nếu không bây giờ tôi sẽ cắt cái hợp đồng do anh ký này, không báo cáo lên tổng công ty cho anh đâu, để cho anh một xu cũng không có.

Văn Phương cười đe dọa.

- Có thể mời người đẹp đi ăn cùng, anh ước còn không được, khi nào em rảnh, anh mời em đi ăn.

Trương Vĩ nói.

- VẬY ĐƯỢC! Trương Vĩ mời cơm khách, tôi cũng muốn đi.

Quách Bân vừa nói, vừa đi đến trước bàn Văn Phương.

Văn Phương còn trẻ, dung mạo xinh đẹp, lại còn tốt nghiệp đại học, là hình mẫu lý tưởng của rất nhiều đàn ông. Còn Quách Bân sớm đã có tình ý với Văn Phương, chỉ có điều chưa dám thổ lộ, cũng bởi tật nói lảm không bỏ được, nên chỉ có thể yêu thầm Văn Phương mà thôi.

Quách Bân thấy Văn Phương chủ động nói chuyện với Trương Vĩ, thậm chí còn muốn Trương Vĩ mời cơm, lập tức đi đến, cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người.

- Quách Bân, hôm qua không phải Trương Vĩ đã mời cậu rồi sao? Còn ưỡng đến bất tỉnh nhân sự, ói ra khắp người, giờ còn muốn đi theo à!

Vương Kiến Phát giễu cợt. Hẳn ngày hôm qua hộ tống Quách Bân về nhà, thiếu chút nữa là mệ đến chết.

- Ngày hôm qua là chuyện ngoài ý muốn... Ngoài ý muốn.

Quách Bân nghe Vương Kiến Phát bối mớ trước mặt mọi người, trên mặt không khỏi lộ chút bối rối.

- Ngoài ý muốn.... Tôi đưa cậu về nhà, đi nửa đường lại gây chuyện, nếu tôi không can ngăn, thiếu chút nữa cậu đã đánh nhau với chó rồi.

Vương Kiến Phát tỏ giắc.

- Người đánh nhau với chó, tôi đây chưa từng thấy qua, vậy ai thắng?

Vương Mẫn bất thành linh cất tiếng hỏi.

- Vậy còn phải hỏi sao? Quách Bân còn khỏe mạnh đứng ở đây, nhất định là hẳn thắng rồi!

Lý Lâm cũng không mấy kinh ngạc, đáp thay.

- Xùy. . .

Nghe mấy người này một hỏi một đáp, Văn Phương cùng Trương Vĩ cũng không nhịn được phì cười ra tiếng, ngay cả Từ Minh ngồi ở trong phòng làm việc cũng cười ha hả.

Nghe những lời trêu chọc của mọi người, mặt mũi Quách Bân lập tức đỏ lên, nghĩ đến việc ở trước mặt Văn Phương lại bị mất mặt như vậy, tim hẳn như vỡ vụn, vậy mà mọi người còn cười ha hả, thật giống như sát muối vào vết thương của hẳn vậy.

-----oOo-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Giao Tiếp Nhà Cửa

- Bộp bộp bộp. . .

Đang lúc Quách Ân đang lúng túng, Từ Minh bước ra từ trong phòng làm việc, vỗ tay một cái, nói với mọi người:

- Tụi thanh niên trẻ rượu vào, phạm sai lầm là chuyện bình thường, đừng vì chuyện này mà ồn ào lên thế.

- Thôi đi, Từ ca. Lúc này chỉ có anh cười lớn nhất, giờ lại quay mặt đi nói người khác.

Lý Lâm liếc nhìn Từ Minh, bĩu môi, không chút nể mặt nói.

- Khụ khụ... giờ không phải là lúc cãi nhau, làm việc thôi!

Từ Minh lộ ra một nụ cười khổ, không tiện đáp lại, phất phất tay, nói lảng sang chuyện khác.

- Ngày hôm qua ai cũng uống không ít, tôi thấy cậu và mọi người vẫn còn chưa tỉnh rượu hẳn phải không? Vậy thôi, sáng nay chúng ta sẽ không họp sớm nữa.

Các công ty môi giới bất động sản đều phải họp mỗi sáng (gọi là Thần hội – họp sáng), điểm trưởng sẽ cùng mọi người chơi vài trò chơi nhỏ, xem như mở đầu một ngày mới, bên cạnh đó có thể xúc tiến năng lực hợp tác làm việc nhóm của mọi người. Buổi tối cũng phải họp để tổng kết một ngày làm việc, thảo luận các sự kiện trong ngày, phân tích các bản hợp

đồng, đồng thời đưa ra kế hoạch cho ngày làm việc tiếp theo (gọi là Văn hội – họp tối).

- Trương Vĩ, mọi hồi nữa khi giao tiếp cửa hàng ở cao ốc số năm, tôi sẽ đi cùng với cậu Bậy giờ cậu hãy liên lạc với khách hàng và người chủ xem bao giờ thì họ đến.

Từ Minh đuổi mọi người ra ngoài, chỉ giữ mỗi Trương Vĩ lại giao phó công việc.

- Em biết rồi Từ ca.

Trương Vĩ khê gật đầu, đây là lần đầu tiên hẳn ký được hợp đồng, việc giao tiếp vẫn còn lúng túng, ví như nước lạnh, nước nóng, bếp gas, đồ điện và những thứ khác, mặc dù đã nắm rõ lý thuyết, nhưng lại không có kinh nghiệm thực tế, vì vậy được Từ Minh hỗ trợ thì còn gì bằng.

- Reng reng reng...

Trương Vĩ chuẩn bị tìm trợ lý Văn Phương để lấy hồ sơ bàn giao nhà thì chuông điện thoại bất ngờ vang lên.

Hắn vội rút điện thoại ra xem thì thấy Trương Ngọc Hà gọi đến.

- Xin chào, chị Trương.

Trương Vĩ ấn nút trả lời, chủ động chào hỏi

- Trương Vĩ, cậu đi làm rồi sao?

Trương Ngọc Hà hỏi.

- Hiện tại em đang ở công ty, còn chị? Em chuẩn bị gọi điện cho chị, hỏi xem khi nào em có thể đến, không ngờ chị đã gọi trước rồi.

Trương Vĩ cười nói.

- Hiện tôi đang ở cửa hàng ở cao ốc số 5 đây , cậu có thể sang đây một chút được không?

Trương Ngọc Hà hỏi.

- Chị Trương, khách hàng của chúng ta còn chưa đến nữa. Nếu cần thì em sẽ gọi hồi thúc cô ấy sang.

Trương Vĩ suy nghĩ một chút, nói.

- Không sao, Cậu qua đây trước đi! Dù sao cô ấy cũng biết chỗ này, một lát để cô ấy tự đến vậy.

Chị Trương thúc giục.

- Vâng, em đến ngay.

Trương Vĩ nói.

- Ừ.

Trương Ngọc Hà đáp, sau đó liền cúp điện thoại

- Từ ca, chị Trương đến rồi, chị ấy bảo em qua đó trước, đợi lát nữa khách hàng đến thì mời họ đến thẳng chỗ chị ấy.

Trương Vĩ nói.

- Được, vậy cậu qua trước đi! Phần Mộ Dung Huyền để tôi liên lạc, một lát tôi đưa cô ấy sang.

Từ Minh gật đầu nói.

- Vâng.

Trương Vĩ đáp rõ to, hẳn gọi trợ lý Văn Phương đưa ba bộ hồ sơ cho thuê, rồi hẳn nhờ Vương Kiến Phát giúp hẳn đăng nhập vào Phòng Hữu Hệ Thống, sau đó liền rời khỏi Trung Thông môn điểm, thẳng tiến cao ốc số 5.

Cửa hàng của Trương Ngọc Hà cách Trung Thông môn điểm không bao xa, Trương Vĩ đi một lúc là đến, vừa bước vào liền thấy Trương Ngọc Hà ngồi một mình trên sa ***, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu đỏ sẫm cùng chiếc quần đen bóng ôm sát thân hình hoàn mỹ, trông vô cùng thu hút, như quả táo chín mọng, khiến cho người nhìn hận không thể cắn một phát.

- Chào chị Trương, đến sớm vậy!

Trương Vĩ thoáng bối rối, nhưng lập tức định thần lại nhìn Trương Ngọc Hà nói.

- Hơn chín giờ rồi, sớm gì chứ!

Trương Ngọc Hà ngẩng đầu lên, thấy Trương Vĩ đã đến, vẫy tay nói.

- Đừng đứng ở đó, mau lại đây ngồi đi.

- Dạ.

Trương Vĩ cười đáp, tiện tay đặt chiếc túi da lên bàn trà, rồi ngồi xuống ghế sa *** đối diện Trương tỷ.

- Trương Vĩ, tôi gọi cậu đến đây là muốn nói với cậu hai chuyện, một là tôi muốn nhờ cậu giúp một việc, hai là mang hồng bao đến cho cậu như đã hứa.

Từ trong túi Trương Ngọc Hà lấy ra một phong thư màu đỏ, cười đưa cho Trương Vĩ nói.

- Ở kìa chị Trương, chị khách khí rồi. Chị có chuyện gì muốn em giúp, cứ nói một tiếng là được, không cần phải cho em hồng bao.

Trương Vĩ từ chối.

- Hừ, cậu chê hồng bao của tôi ít, không muốn giúp chị Trương này à?

Trương Ngọc Hà nghiêm mặt hỏi.

- Chị Trương, chị đừng hiểu lầm, em không có ý đó.

Trương Vĩ nhanh chóng giải thích.

- Cậu không muốn chị Trương ta đây hiểu lầm, thì mau nhận hồng bao đi.

Trương Ngọc Hà không để Trương Vỹ suy nghĩ vội nhét hồng bao vào tay hẳn.

- Được rồi, hồng bao này em sẽ nhận, có việc gì chị cứ nói.

Thấy Trương Ngọc Hà kiên quyết như thế, Trương Vỹ cũng không muốn từ chối, nhét vội hồng bao vào túi áo.

- Thật là tốt quá, nếu cậu không nhận, thì thật ngại khi nhờ cậu giúp.

Trương tử thấy Trương Vĩ nhận hồng bao, cười nói.

- Trương Vĩ, cậu cũng biết, tôi bình thường không ở thủ đô, cửa hàng có vấn đề gì tôi cũng không biết, có những chuyện cần phải có người chủ giải quyết nhưng tôi ở xa quá, chạy đến cũng không dễ dàng gì, vì thế hy vọng cậu có thể giúp tôi trông nom cửa hàng, ra mặt giải quyết công việc giúp tôi, có được không?

Trương Ngọc Hà hỏi.

- Chị Trương yên tâm. Chuyện này cứ giao cho em.

Việc này đối với Trương Vĩ mà nói, cũng chỉ là việc con con mà thôi, Trương Vĩ lại nhận tiền của người ta, không có lý do gì để chối từ.

- Được, vậy mong cậu thường xuyên quan tâm một chút, lúc nào rảnh rồi thì đến cửa hàng xem xét, có chuyện gì thì cậu và cô ấy trực tiếp trao đổi với nhau, việc này làm phiền cậu rồi!

Trương Ngọc Hà nói.

- Cậu nhìn xem cô ấy cũng xinh đẹp đấy chứ, chị Trương ta nhờ cậu trông giúp cửa hàng, coi như là cho cậu cơ hội, cậu nên nắm bắt.

Trương Ngọc Hà thật là nhiệt tình, chuyện cửa hàng vẫn chưa nói hết, lại đi làm mai cho Trương Vỹ.

- Chị Trương, chị phí tâm rồi.

Trương Vỹ bật cười lắc đầu nói, Mộ Dung Huyền quả thật là rất đẹp, một người có thể thuê được một nơi tốt như cửa hàng này, hiển nhiên là xuất thân từ nhà quyền quý, lẽ nào sẽ coi trọng một tên tiểu tử nghèo như hãn sao.

- Trương Vỹ, bên trong cửa hàng có thể cho cô ấy tùy tiện trang trí, nhưng bố cục và tường chịu lực của cửa hàng không thể động đến, cũng nên nhắc nhở cô ấy một chút.

Trương tử cứ huyền thuyên bên tai Trương Vỹ, hãn tuy thấy có chút phiền, nhưng cũng không biểu hiện ra, cho đến khi Từ Minh dẫn Mộ Dung Huyền đến cửa hàng, hai người mới ngừng nói chuyện.

Sau khi Từ Minh dẫn Mộ Dung Huyền đi vào cửa hàng, hai bên nói chuyện một lúc mới chính thức đi vào phòng họp, bởi vì cửa hàng chứ không phải nhà phố hay căn hộ chung cư, nên không có quá nhiều đồ gia dụng, vì vậy việc bàn giao cũng không có gì phiền phức, xong việc cho thuê lại bàn về chi phí điện nước, dù việc này được làm trước hay sau gì, thì trong một tiếng tất cả các vấn đề đều được giải quyết ổn thỏa.

- Chị Trương, điểm trường Từ, hai người vất vả rồi, giờ cũng đã trưa, chi bằng chúng ta cùng ăn một bữa cơm chứ?

Mộ Dung Huyền đối với việc thuê cửa hàng này đã rất hài lòng, giờ mọi việc cũng được xử lý xong, trong lòng cảm thấy thoải mái vô cùng, liền lên tiếng nói.

- Đi thôi, đúng lúc tôi cũng muốn ngồi với cô một chút, thuận tiện nói vài chuyện.

Trương Ngọc Hà đáp.

- Chị Trương, Mộ Dung tiểu thư, hai vị phải tự mình đi thôi! Tôi không đi được, buổi trưa trong công ty còn có cuộc họp, tôi phải đi ngay bây giờ

Từ Minh cười, cự tuyệt nói.

- Em chào chị Trương, Mộ Dung tiểu thư, hẹn gặp lại.

Trương Vỹ cười, lên tiếng chào hỏi, chuẩn bị rời đi theo Từ Minh, nhưng bị Trương Ngọc Hà giữ lại.

- Vậy cũng được, điểm trường Từ có chuyện bận mà! Còn Tiểu Trương ở lại đi, tôi còn có chút việc muốn bàn với cậu ấy được không?

Trương Ngọc Hà không muốn Trương Vỹ đi, ngoắc ngoắc tay nói.

- Vâng.

Nghe Trương Ngọc Hà nói vậy, Trương Vỹ ngậy người chốc lát, vừa bước đi lại thu chân về. Từ Minh có việc không thể tham gia, Mộ Dung Huyền lại không mời hẳn đi cùng, thật không nghĩ ra hẳn phải ở lại vì việc gì nữa.

- Trương Vỹ, chị Trương có chuyện nói với cậu, cậu ở lại nha! Tôi về trước.

Mặc dù không biết Trương Ngọc Hà bảo Trương Vỹ ở lại có việc gì, nhưng Từ Minh cũng không tiện hỏi, chỉ nói với Trương Vỹ một tiếng rồi đi.

- Vâng.

Trương Vỹ đáp lại Từ Minh, sau đó dường như đã hiểu được, Trương Ngọc Hà bảo hẳn ở lại, là muốn đem việc phó thác cửa hàng cho hẳn nói với Mộ Dung Huyền, để sau này cửa hàng có xảy ra chuyện gì, Mộ Dung Huyền có thể trực tiếp tìm Trương Vỹ để giải quyết.

Vậy thì thật là tốt, may nhờ có Trương tiên sinh giới thiệu mới có thể thuê được cửa hàng của chị Trương, tôi có thể mời anh cùng ăn cơm được không?

Mộ Dung Huyền cười thật tươi, cô vốn không để ý đến Trương Vỹ, nhưng chị Trương lại muốn hẳn đi cùng, vì vậy cũng không nên thất lễ.

Trương Vỹ thì ngược lại, không chỉ có hai đại mỹ nhân bầu bạn, lại còn có thể ăn một bữa miễn phí, chuyện tốt như vậy có đốt đèn lồng cũng không tìm được.

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tử Vân Các

Tử Vân các là một nhà hàng cao cấp của kinh thành Bắc Kinh. Toàn bộ nhà hàng này được trang hoàng theo phong cách phục cổ, giống như từ thế giới một cao ốc xuyên thời gian đến thời kỳ Minh Thanh, rường cột được chạm trổ như ẩn như hiện, long phượng trình tường, cổ vận trang nhã, cảnh trúc nhẹ lay, chẳng khác gì một khoảng trời đất thiên địa khác vậy.

Trương Vĩ vừa mới đi vào cửa chính của nhà hàng, đã nghe cho được một cỗ trầm hương xộc vào mũi. Mùi thơm vô cùng thanh đậm, hít vào phế phủ khiến cho tinh thần phấn chấn cả lên. Cách trang hoàng theo kiểu phục cổ cũng hùng vĩ tráng lệ, Trương Vĩ nghĩ nói nó là nhà hàng cũng không chuẩn xác lắm.

Trương Vĩ thấy được chính là một kiến trúc tứ hợp viện theo kiểu truyền thống đặc thù của Bắc Kinh. Phong cách cổ xưa đôn hậu, đoan trang hào phóng, có ban công, có nhã các, cây cối mọc um tùm, một bước mười cảnh, dường như đưa thân vào một thế giới khác.

Ba người Trương Vĩ vừa đi vào cửa chính của tứ hợp viện, lập tức có người tiến lên đón. Người đón là một cô gái xinh đẹp, mặc sườn xám, phát họa ra đường cong mỹ hảo, trên mặt mang vẻ tươi cười, đi tới trước mặt ba người nói:

- Ngài khỏe chứ, hoan nghênh quang lâm.
- Xin dẫn chúng tôi đi một cái nhã các.

Mộ Dung Huyền gật đầu với tiểu thư tiếp khách, nói.

- Dạ được, mời ba vị đi theo tôi.

Tiểu thư tiếp khách thực hiện một động tác ra hiệu mời, rồi sau đó dẫn ba người đi vào bên trong.

- May nhờ chúng ta hôm nay tới sớm, vẫn chưa tới lúc cao điểm, bằng không chưa chắc là có vị trí.

Mộ Dung Huyền cười nói với hai người Trương Vĩ.

- Đúng nha! Nơi này chị cũng đã tới mấy lần. Món canh vi cá của nhà hàng họ làm không tệ.

Trương Ngọc Hà hiển nhiên cũng là khách quen của nơi này, cũng không xa lạ gì với hoàn cảnh nơi đây.

Trương Vĩ đi theo phía sau hai người, bề ngoài có vẻ mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại kinh ngạc dị thường. Hẳn là một nhân viên môi giới lặn ngụp trên chuyện đói no, chưa từng gặp qua cảnh tượng dạt dào mùi vị cổ như thế, không chỉ nói là ăn cơm ở chỗ này, ngay cả nhìn thấy cũng chưa từng thấy qua một lần.

Trương Vĩ vừa đi vừa quan sát cảnh đẹp chung quanh. Hẳn tin rằng ăn một bữa cơm ở chỗ này, có thể còn tốn nhiều hơn so với phí sinh hoạt một tháng của hắn. Nếu không phải là hắn ký được một hợp đồng, thu nhập thêm được ba vạn NDT, thì dù chỉ đi vào trong tứ hợp viện này, cũng có thể khiến cho hắn lo lắng đến đầu gối mềm nhũn.

Đây cũng không phải nói Trương Vĩ nhát gan, mà bởi vì trong tay không có tiền thì dũng khí cũng không đủ. Thử nghĩ vạn nhất người mời hắn ăn cơm vào lúc này có chuyện gì đó bỏ đi, để hắn móc tiền túi mình trả, như vậy tiền trên người hắn cộng hết cũng không đủ. Cho dù lấy ra tất cả tiền để dành thanh toán, như vậy sinh hoạt phí nửa tháng sau cũng không còn luôn rồi.

Theo dòng suy nghĩ lung tung của Trương Vĩ, tiểu thư tiếp khách dẫn ba người đi vào nhà các, đồng thời đưa thực đơn, khom người hầu ở một bên, chờ ba người gọi món ăn.

Mộ Dung Huyền trước tiên chọn ba phần canh vi cá, rồi sau đó lại chọn Hồng Bái Thông Thiên Sí (Cánh gà nấu ớt?), Tao Lưu Tam Bạch, giò heo kho tàu, súp cá nấu nhừ, rau xanh xào măng, sườn hầm, nấm hương thái tím... tổng cộng tám món ăn. Trương Vĩ mặc dù không lên tiếng gọi món ăn, nhưng lại thấy được giá tiền của những món ăn này trên thực đơn, trong lòng chắc lưỡi không dứt.

Sau khi ba người chọn món ăn xong, tiểu thư tiếp khách cũng đi ra ngoài, Trương Ngọc Hà mới lên tiếng nói:

- Mộ Dung tiểu thư, tôi bình thường cũng không ở kinh thành. Môn điểm có chuyện cũng không tiện xử lý, cho nên tôi ủy thác Trương Vĩ giúp tôi xử lý. Có chuyện gì sau này cô cứ trực tiếp tìm cậu ấy là được.

- Không thành vấn đề, Trương tỷ.

Mộ Dung Huyền mỉm cười gật đầu, cũng đã hiểu rõ Trương Ngọc Hà tại sao phải hẹn Trương Vĩ ăn cơm, lập tức nói với Trương Vĩ:

- Trương tiên sinh, sau này xin ngài chiếu cố nhiều hơn.

- Mộ Dung tiểu thư khách khí rồi.

Trương Vĩ đáp.

- Mộ Dung tiểu thư, cô chuẩn bị mở một cái nhà hàng có phong vị như thế nào?

Trương Ngọc Hà hỏi, cửa hàng tuy rằng đã cho mượn rồi, nhưng cô ta dù sao cũng là chủ sở hữu cửa hàng, có một số việc vẫn nên hỏi rõ thì tốt hơn.

- Tôi trước kia ở Hồng Kông mở qua một quán trà, mỗi làm ăn cũng không tệ lắm. Tuy nhiên tôi muốn đổi một kiểu kinh doanh mới, hay có thể nói là nhập gia tùy tục, ở kinh thành thì mở một nhà hàng mang phong cách của kinh thành, tích lũy thêm một ít kinh nghiệm quản lý.

Mộ Dung Huyền đáp.

- Vậy thì tốt, chờ tới lúc tôi trở lại kinh thành, nhất định cũng phải đích thân đi ném thử một chút.

Trương Ngọc Hà cười nói.

- Được thôi, chỉ cần Trương tỷ tới, tôi nhất định giảm giá 80% cho chị.

Mộ Dung Huyền đáp.

Tốc độ dọn thức ăn lên của Tử Vân các rất nhanh, mọi người mới chỉ nói chuyện trong chốc lát, những thức ăn ngon đã được liên tiếp bưng lên. Dưới lời mời của Mộ Dung Huyền, ba người động đũa, mỗi một món ăn đều vô cùng tinh mỹ, vào miệng là tan ngay, khẩu vị hảo hạng.

Trương Vĩ sống hơn hai mươi năm, nhưng đây là lần đầu tiên ăn vào thức ăn tinh sảo như thế. Chỉ nói về vẻ ngoài cùng mùi của thức ăn cũng đã khiến cho người ta thèm muốn nhỏ dãi rồi. Sau khi ăn vào trong miệng thì hương vị đọng lại vô cùng, khiến cho hẳn lần đầu tiên thể nghiệm cuộc sống của người có tiền, cảm khái bản thân mình hơn hai mươi năm qua xem như sống vô dụng rồi.

- Reng reng reng...

Sau khi tám món ăn dọn lên đủ, đột nhiên một tiếng chuông điện thoại vang lên, lập tức Trương Ngọc Hà lấy ra điện thoại di động của mình từ trong túi, đặt bên tai nói:

- A lô, ai vậy?

...

- Cái gì? Tôi biết rồi, tôi sẽ về ngay.

Trương Ngọc Hà vội vã nói mấy câu, liền ngắt điện thoại, gương mặt áy náy nói với hai người Trương Vĩ:

- Mộ Dung tiểu thư, tiểu Trương, thật xin lỗi nha! Tôi có chút việc gấp phải rời đi trước rồi.

- Trương tỷ, chị có chuyện gì vậy? Nếu cần em giúp thì cứ trực tiếp nói.

Thấy được vẻ hốt hoảng trên gương mặt của Trương Ngọc Hà, Trương Vĩ không nhịn được hỏi.

- Trương tỷ, có chuyện gì, tôi cũng có thể giúp một tay.

Mộ Dung Huyền nói.

- Cảm ơn, hảo ý của hai người, tôi tâm lĩnh vậy. Nhưng mà chuyện này các bạn không giúp được gì đâu!

Trương Ngọc Hà uống một hơi cạn sạch nước trong ly trà, thở dài một hơi nói:

- Con gái của tôi... Yêu sớm, bị ba nó khiển trách một trận, kết quả là bỏ nhà ra đi rồi. Bây giờ tôi phải nhanh đi về tìm nó.

- Mộ Dung tiểu thư, tiểu Trương, chúng ta điện thoại liên lạc nhé! Tôi đi trước đây.

Trương Ngọc Hà đứng dậy, nói một câu với hai người Trương Vĩ, vội vàng đi ra khỏi nhà các.

Hai người Trương Vĩ cùng Mộ Dung Huyền ở lại, nghe được nguyên nhân khiến Trương Ngọc Hà vội vàng rời khỏi, trên mặt đều lộ ra một nụ cười. Con gái người ta yêu sớm, bỏ nhà ra đi, hai người bọn họ thật đúng là không giúp được gì.

Trương Ngọc Hà sau khi rời khỏi, chỉ còn lại có Trương Vĩ cùng Mộ Dung Huyền hai cô nam quả nữ này, không khí trở nên có chút lúng túng. Trương Vĩ vốn muốn nói một đôi lời hợp với tình hình nhằm hòa hoãn một chút không khí, lại sợ đưa tới sự phản cảm của đối phương, bèn dứt khoát cúi đầu im lặng, hờ hững dùng bữa.

Mộ Dung Huyền thấy Trương Vĩ không có ý chủ động nói gì, trong lòng trái lại thở phào nhẹ nhõm. Cô nàng chỉ sợ Trương Vĩ theo thói quen sẽ chủ động nói chuyện phiếm cùng mình. Ngược lại không phải là nói nàng xem thường người này, chẳng qua là cảm thấy hai người không có chủ đề chung, hàn huyên gượng gạo sẽ chỉ làm tràng diện càng thêm lúng túng.

Mộ Dung Huyền trên danh nghĩa là khách hàng của Trương Vĩ, trên bản chất lại là khách hàng vip của công ty. Sự liên hệ giữa hai người cũng không nhiều. Mộ Dung Huyền có chuyện gì cũng chủ yếu trao đổi với Từ Minh, cho nên quan hệ giữa Trương Vĩ và Mộ Dung Huyền hoàn toàn không có sự tùy ý, thân thiết như Trương Vĩ cùng Trương Ngọc Hà.

Nếu như trong tình huống bình thường, Trương Vĩ cũng sẽ chủ động nói chuyện phiếm với khách hàng, để quan hệ giữa hắn và khách hàng tăng tiến sự gắn kết hơn. Chẳng qua là sau khi hắn gặp mặt Mộ Dung Huyền, biết được đối phương không phải là người dễ dàng thân cận, cố ý kết giao cùng đối phương ngược lại sẽ khiến cho Mộ Dung Huyền phản cảm, chi bằng quan hệ nghiệp vụ đơn thuần cho dễ dàng thoải mái hơn.

Một phút sau, Mộ Dung Huyền để chén đĩa xuống, dùng khăn giấy ăn lau qua đôi môi đỏ mọng, nói với Trương Vĩ:

- Trương tiên sinh cứ từ từ dùng, tôi đi vào toilet một chút.

Trương Vĩ nhìn thấy Mộ Dung Huyền chân bước đi từng bước ngắn, lắc lắc cái mông tròn đi ra nhã các, ánh mắt hần lần nữa chuyển dời đến trên bàn ăn, phành bụng khoái trá thưởng thức món ngon trên bàn. Đối với chuyện đi vào ‘toilet’ như miệng Mộ Dung Huyền nói, hần không cho là đối phương thật sự chỉ đi toilet.

Trương Vĩ phỏng đoán Mộ Dung Huyền đi vào toilet, chẳng qua là một lý do mà thôi. Trên thực tế hần là cô ta đi tính tiền rồi, chờ một lát sau khi trở về sẽ viện cớ rời đi, vừa khéo có thể kết thúc bữa cơm trưa có chút lúng túng này.

Đối với chuyện này, Trương Vĩ không cảm giác có điều gì không tốt. Mộ Dung Huyền nếu như đi trước, hần còn có thể gói mang về thức ăn còn dư lại, cơm tối coi như đã có rồi. Huống chi Từ Minh lại đi họp trong khu, hần cho dù tối nay có về môn điểm trễ, cũng không ai có thể quản được.

Thật ra, Trương Vĩ nghĩ không sai chút nào. Mộ Dung Huyền sau khi đi ra từ toilet, quả thật chuẩn bị đi tới chỗ tính tiền, rồi sau đó mượn cớ cáo từ Trương Vĩ. Nhưng mà cô nàng mới vừa đi ra khỏi toilet, lại đụng phải một người không muốn gặp, khiến cho nàng không thể không thay đổi chủ ý.

-----oO-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cuộc Hẹn Tương Thân

- Huyền Huyền, sao em lại ở chỗ này?

Thanh âm của một người nam vang lên, trong giọng nói mang theo vẻ vui mừng cùng hưng phấn. Chỉ thấy một người thanh niên hơn 20 tuổi chạy tới trước mặt Mộ Dung Huyền, hỏi.

- Anh vừa rồi còn cho là mình nhìn lầm nữa chứ? Không ngờ đúng thật là em.

- Lâm Hồng Văn, anh đừng xưng hô với tôi như vậy, hãy gọi tôi là Mộ Dung Huyền thì tốt hơn.

Mộ Dung Huyền vừa muốn chào hỏi đối phương, nhưng nghe cách xưng hô của người thanh niên đó đối với mình, trên mặt lộ ra một chút khó chịu, có chút bất an nói.

- Thật xin lỗi, anh quá kích động rồi, nên cứ thuận miệng gọi ra như vậy.

Lâm Hồng Văn áy náy nhoèn miệng cười, hỏi:

- Có phải bộ dạng này của anh làm em cảm thấy áp lực hay không?

- Anh biết thì tốt, hai chúng ta làm bạn bè là được rồi.

Mộ Dung Huyền trả lời.

- Huyền Huyền, anh thật sự vô cùng...

Lâm Hồng Văn thở dài một hơi, có chút không cam lòng nói.

- Được rồi, anh mà nói như thế nữa, tôi đành phải rời đi trước vậy.

Sắc mặt của Mộ Dung Huyền trầm xuống, cắt đứt lời của đối phương.

Mộ Dung Huyền nhìn thấy Lâm Hồng Văn, chỉ cảm nhận được một sự nhức đầu, nhất là loại nhiệt tình cùng thân thiết đó càng làm cho nàng bất an, hận không thể trực tiếp quay đầu rời đi ngay lập tức.

Thật ra, các phương diện và điều kiện của Lâm Hồng Văn cũng không đến nỗi tệ. Vóc người cao lớn đẹp trai, lại tốt nghiệp cao học loại ưu tại đại học Yale, bây giờ là quản lý cao cấp cho một công ty đã niêm yết trên sàn giao dịch chứng khoán, xem như là người có đủ ba yếu tố Tích - Ưu - Cổ (Thành tích- Ưu điểm - Cổ phiếu), tiền đồ vô lượng.

Nhưng mà, cho dù Lâm Hồng Văn ưu tú như thế nào, cho dù Lâm Hồng Văn có theo đuổi như thế nào, vẫn bị Mộ Dung Huyền phán quyết tử hình. Nàng tuyệt đối không thể kết giao với hắn.

Nói đến nguyên nhân thì rất đơn giản, Lâm Hồng Văn là bạn trai cũ của nàng bạn thân với Mộ Dung Huyền. Còn nàng nàng sở dĩ có thể biết Lâm Hồng Văn, cũng là thông qua nàng bạn thân của mình giới thiệu, không ngờ không lâu sau hai người đã chia tay rồi. Còn Lâm Hồng Văn trái ngược lại bắt đầu theo đuổi Mộ Dung Huyền.

Mộ Dung Huyền từng nghe ngóng, Lâm Hồng Văn cũng không phải loại lãng tử phóng đảng phong lưu. Nhưng với thân phận bạn trai cũ của bạn thân mình, vẫn khiến cho nàng không có cách nào tiếp nhận đối phương. Nếu không nàng khẳng định sẽ bị chị em trong đám bạn thân xa lánh, thậm chí có khả năng còn bị người ta mắng thành 'kẻ thứ ba'. Đây là điều mà Mộ Dung Huyền vô luận như thế nào cũng không thể chấp nhận.

Mộ Dung Huyền nghĩ Lâm Hồng Văn chẳng qua là nhất thời cao hứng, chỉ cần mình không thêm để ý đến anh ta, qua một khoảng thời gian tự nhiên sẽ không tiếp tục theo đuổi mình nữa. Không ngờ Lâm Hồng Văn

càng theo đuổi nàng hơn, càng ngày càng nhiệt tình, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng phiền toái. Và sở dĩ nàng đến kinh thành này, cũng có nguyên nhân của chuyện này.

Chẳng qua là Mộ Dung Huyền dù sao cũng không ngờ đến, bản thân mình mới vừa trốn khỏi kinh thành, lại lần nữa gặp Lâm Hồng Văn. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, khẳng định khiến cho người ta cho là mình và Lâm Hồng Văn cùng nhau đi kinh thành. Thậm chí nói thành hai người đã bắt đầu bí mật ước hẹn, đến lúc đó cho dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

- Mộ Dung Huyền, anh biết được chuyện em rời khỏi Hồng Kông, nhưng không biết là em đã đi tới kinh thành. Hơn nữa giờ chúng ta còn chạm mặt nhau trong cùng một nhà hàng, coi như là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ rồi nhỉ?

Lâm Hồng Văn nháy mắt một cái, nói.

- Anh đang dùng cơm chung với một người bạn, hay là em đi tới đó đi, anh giới thiệu mọi người cho em biết một chút.

Thấy Mộ Dung Huyền bĩu môi không lên tiếng, Lâm Hồng Văn cũng không nản lòng, tiếp tục nói.

- Không cần, anh tới dùng cơm với bạn bè đi, chúng ta hay là ai người nấy ăn cơm của mình đi nha.

Mộ Dung Huyền cự tuyệt.

- Cũng tốt, dù sao cũng chỉ là một ít bạn bè trên công việc mà thôi, em không muốn gặp bọn họ cũng được.

Đôi mắt của Lâm Hồng Văn đảo một cái, lại đề nghị:

- Đúng rồi, anh đi ăn cơm chung với bạn bè của em nha! Không ngại anh đi gặp mặt một chút chứ?

- A... Anh đi như vậy có phải quá đường đột hay không?! Tôi sợ anh ấy sẽ không vui, hay là thôi đi.

Mộ Dung Huyền từ chối.

- Cũng phải, trực tiếp đi như vậy đích thật là có chút đường đột. Hay là em đi trước, chờ em nói một câu với anh ta, anh sẽ đi qua kính một ly rượu, biết mặt nhau một chút!

Lâm Hồng Văn lấy lui làm tiến, lại sợ Mộ Dung Huyền tiếp tục từ chối, nhanh chóng đi tránh ra, căn bản cũng không cho nàng nàng có cơ hội cự tuyệt, vừa đi vừa quay đầu lại nói:

- Cứ quyết định như vậy đi. Anh đi trước, một hồi gặp lại.

- Ôi... Thật là, rõ ràng là một ngày tốt, sao lại tự dừng gặp hẳn thế chứ.

Mộ Dung Huyền thở dài một tiếng, có chút áo nã nói.

Mộ Dung Huyền đứng ngay tại chỗ trầm tư một lát, cảm thấy chuyện không thể cứ để phát triển tiếp như vậy. Nếu không Lâm Hồng Văn sẽ giống như ở Hồng Kông, thường hay đến kề cận bản thân mình. Chuyện này thật đúng là sẽ bị chị em ở Hồng Kông biết được. Hơn nữa chuyện hai người đến kinh thành cũng không tính là bí mật gì, một khi bị người hiểu lầm, nàng muốn giải thích cũng không có ai tin.

Mộ Dung Huyền lại nghĩ tới Trương Vĩ đang ở trong nhĩ các, trong lúc bất chợt dâng lên một cái kế sách trong lòng. Tuy rằng cái ý nghĩ này có chút hoang đường, nhưng hai cái hại buộc phải lựa chọn thì đành chọn cái hại ít hơn vậy, chỉ cần có thể thoát khỏi sự dây dưa đeo bám của Lâm Hồng Văn, sử dụng một chút cũng không phải là không thể.

Sau một lúc lâu, Mộ Dung Huyền lại quay trở về trong phòng, phát hiện Trương Vĩ vẫn ngồi dùng cơm ở trên bàn. Thấy nàng vào hăn cũng chỉ gật đầu, lại cúi đầu tiếp tục dùng bữa, không mảy may có chút ý tứ bắt chuyện với nàng. Điều đó khiến cho Mộ Dung Huyền thầm nghĩ trong lòng:

- Tên này sau khi dọn thức ăn lên chỉ biết có ăn thôi, không có một chút ý tứ chủ động bắt chuyện với mình, cũng sẽ không có ý nghĩ xấu gì với mình. Đoán chừng chỉ cần đồng ý cho hăn chút lợi ích nhỏ, xem ra hăn sẽ không cự tuyệt mình.

- Trương tiên sinh, sau này nhà hàng khai trương, xin ngài chiếu cố nhiều hơn.

Mộ Dung Huyền nâng chung trà lên, nhấp một ngụm nước trà, nói.

- Tiểu thư quá khách khí rồi, có chỗ nào cần đến tôi, cứ nói thẳng là được.

Nghe Mộ Dung Huyền nói chuyện với mình, Trương Vĩ buông đôi đũa trong tay xuống, đáp.

- Ngài đừng nói vậy, tôi đúng thật là có sự việc cần ngài giúp một chút. Sau khi nhà hàng khai trương, tôi chuẩn bị sinh sống ở gần đó, bây giờ còn chưa có chỗ ở nào thích hợp, muốn làm phiền ngài giúp tôi tìm một chỗ ở yên tĩnh một chút.

Mộ Dung Huyền nói.

- Cô yên tâm, tôi nhất định tìm một chỗ ở khiến cho cô hài lòng.

Trương Vĩ thấy Mộ Dung Huyền cần một nơi để ở, hăn đương nhiên đáp ứng với vẻ mặt đầy vẻ vui mừng. Việc hăn làm chính là loại công tác đó, dĩ nhiên không có khả năng khước từ.

- Vậy tôi phải cảm ơn anh trước rồi.

Đôi mắt đẹp của Mộ Dung Huyền đảo một cái, căn cứ đôi môi đỏ mọng, có chút chần chừ e dè nói:

- Cái này... Tôi còn có một việc muốn làm phiền anh, cũng không biết có nên nói hay không?

- Có thể ra sức vì một mỹ nhân như cô là vinh hạnh của tôi. Cô có chuyện gì cứ nói thẳng đi!

Trương Vĩ thấy được vẻ mặt muốn nói lại thôi của Mộ Dung Huyền, hẳn cười một tiếng, bảo.

Thái độ của Mộ Dung Huyền trở nên khách khí như vậy, còn chủ động đưa ra đề nghị để Trương Vĩ giúp nàng mượn nhà, hẳn cảm giác có chút lo sợ vì được sủng ái như vậy. Nhưng mà thấy Mộ Dung Huyền kể tiếp còn nói ra suy nghĩ của mình, hơn nữa thần thái tỏ ra mất tự nhiên, hẳn mới chợt tỉnh ngộ. Chuyện nói tiếp sau mới là điều mà nàng muốn mình giúp đỡ đây, về phần chuyện trước đó bất quá là hứa hẹn lợi ích trước mà thôi.

- À, một hồi tôi có một người bạn muốn qua đây. Anh ta coi như là kẻ đeo đuổi tôi, tôi hi vọng anh có thể...

Hai gò má của Mộ Dung Huyền đỏ lên, lời đến khóe miệng, lại ngại ngần khó nói ra khỏi miệng.

- Tôi hiểu rồi!

Mộ Dung Huyền ập a ập ứng đã nửa ngày chưa nói xong, Trương Vĩ nghe xong nửa lời nói đó, nghĩ rằng cô gái này muốn cùng người đeo đuổi đó ở riêng với nhau, cho nên vội vàng đứng dậy nói.

- Trưởng điểm của chúng tôi đi vào trong khu họp rồi, trong điểm hiện tại nhân viên không đủ, tôi bây giờ phải chạy về tiệm, cáo từ trước.

- Đợi một chút, anh hiểu lầm ý của tôi rồi. Tôi không phải bảo anh rời khỏi đây.

Mộ Dung Huyền thấy Trương Vĩ hiểu lầm ý của mình, nhanh chóng ngăn lại.

Trương Vĩ đứng ngăn cả người, bây giờ đi cũng không được mà ở lại cũng không xong, càng không biết vì sao Mộ Dung Huyền một mực ung dung, bình tĩnh lại biểu hiện ra vẻ áy náy, bất an như thế. Hắn muốn thăm dò một chút ý nghĩ trong đáy lòng của cô gái này.

Trương Vĩ đưa mắt nhìn vào Mộ Dung Huyền, đồng tử co rụt lại, trong mắt lóe lên một chút tinh quang, thấy trong con người xinh đẹp của cô nàng lóe lên một hàng chữ màu vàng, phía trên viết:

“Tôi không hi vọng người đeo đuổi đó quên lấy tôi. Tôi muốn anh giả vờ là đối tượng hẹn hò của tôi, làm cho người đeo đuổi đó biết khó mà lui!”

Trương Vĩ thấy ý nghĩ nơi đáy lòng của Mộ Dung Huyền, hắn cũng lập tức ngây ngẩn cả người, sờ cằm một cái, thềm nói:

“Thời buổi này thật đúng là chuyện ly kỳ gì cũng có. Vốn chỉ là một bữa cơm rau dưa bình thường, nhưng bây giờ muốn điều chỉnh thành cuộc hẹn coi mắt tương thân rồi.”

-----oO-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hộ Hoa Sứ Giả

Mộ Dung Huyền dù sao cũng là một cô gái, hàm hàm hồ hồ hết cả nửa ngày, cũng không nói rõ ý đồ chân thật của mình. Hơn nữa nàng và Trương Vĩ không phải quá thân quen, cũng không biết mình sau khi nói ra lời nói như vậy, Trương Vĩ sẽ đối đãi với mình như thế nào.

- Xem ra Mộ Dung tiểu thư cũng không phải quá vui vẻ với người theo đuổi này nha.

Trương Vĩ thấy bộ dáng của Mộ Dung Huyền, cảm thấy sắp muốn nhịn hết nổi thay cho nàng. Nhưng mà nếu như đổi thành bản thân hẳn nói ra loại yêu cầu như vậy với một cô gái, cũng chưa chắc hẳn có thể làm tốt hơn bao nhiêu so với Mộ Dung Huyền.

- Đúng vậy! Anh ta là bạn trai cũ của cô bạn thân của tôi. Hiện tại anh ta đã chia tay cô bạn thân kia, trái ngược lại còn theo đuổi tôi nữa, cho nên tôi không muốn bị anh ta quấy rối.

Mộ Dung Huyền mấp máy môi đỏ mọng, lấy hết dũng khí nói tiếp lời nói của Trương Vĩ:

- Cho nên tôi muốn anh giả dạng làm đối tượng hẹn hò của tôi, làm cho người đó biết khó mà lui.

Sau khi Mộ Dung Huyền nói xong lời nói này, cô nàng có chút ngượng ngùng cúi đầu, trong nháy mắt mặt đỏ ửng, sợ Trương Vĩ sẽ hiểu lầm hoặc là cười nhạo nàng.

- Nếu tôi đáp ứng giả dạng làm đối tượng hẹn hò của cô, anh ta sẽ không thẹn quá thành giận, động thủ đánh tôi chứ?

Trương Vĩ hỏi đùa.

- Không đâu, anh ta là một người thân sĩ rất hòa nhã, tuyệt đối sẽ không làm chuyện không phù hợp thân phận. Một điểm này anh có thể tuyệt đối yên tâm.

Mộ Dung Huyền trả lời.

Nghe lời nói của Mộ Dung Huyền, Trương Vĩ đã tính toán lợi và hại trong này. Trải qua hai năm khó khăn gian khổ trong xã hội, hẳn cũng không phải là một nam nhân mềm yếu, cũng sẽ không bởi vì Mộ Dung Huyền rất xinh đẹp, sẽ dễ dàng đáp ứng với cô chuyện này, mà là phải xem kết quả của chuyện này đối với mình là tốt hay xấu.

Nếu như Trương Vĩ cự tuyệt không đáp ứng Mộ Dung Huyền, như vậy không chỉ có sẽ khiến cho nàng oán hận, còn có thể bị mất một cái hợp đồng sắp tới tay, đối với hẳn không có chút lợi ích nào có thể nói. Mà nếu như hẳn đáp ứng Mộ Dung Huyền, như vậy không những thu được hảo cảm của cô, còn có thể lần nữa thúc đẩy tiếp tới có được một hợp đồng thuê nhà, đối với hẳn có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Về phần có thể đắc tội với người đeo đuổi Mộ Dung Huyền hay không, Trương Vĩ cũng không quan tâm nhiều như vậy. Dù sao hẳn không nhận ra người đó, tối đa là bị người đàn ông đó mắng mấy câu trong lòng, bản thân mình cũng sẽ không mất đi một phen tiền nào.

- Vậy thì tốt, tôi đồng ý.

Sau khi nghĩ thông suốt lợi và hại trong đó, Trương Vĩ sáng khoái đáp ứng.

- Thật chứ, vậy thì tôi rất cảm ơn anh!

Mộ Dung Huyền cảm kích nói. Cô hiện tại chỉ muốn thoát khỏi Lâm Hồng Văn, sớm một chút rời khỏi nhà hàng Tử Vân các này.

Thấy Trương Vĩ đã đồng ý với lời đề nghị của mình, Mộ Dung Huyền lập tức buông lỏng thoải mái hẳn, lại khôi phục vẻ hào phóng tự nhiên lúc trước. Vì phòng ngừa thân phận của Trương Vĩ bị khám phá, Mộ Dung Huyền lại nói cho hẳn biết một chút tình huống của mình, song phương cũng tiến hành giao lưu nói cho nhau nghe để có một ít sự thấu hiểu cơ bản.

Hơn nửa khắc sau, Lâm Hồng Văn quả nhiên tìm được nhả các của hai người, trong tay còn cầm một chai rượu nho. Sau đó anh ta đẩy cửa đi vào, thấy Trương Vĩ ngồi bên cạnh Mộ Dung Huyền, không khỏi sửng sốt một chút. Anh ta không nghĩ tới bạn bè trong miệng Mộ Dung Huyền lại là một người đàn ông, hơn nữa Mộ Dung Huyền còn đơn độc dùng cơm cùng người đàn ông này.

- Huyền Huyền, cái nhả các này rất yên tĩnh nha! Nếu không có nhân viên phục vụ chỉ dẫn, anh thật đúng là không tìm được nơi này.

Lâm Hồng Văn cảm thán một câu, rồi nói với Trương Vĩ:

- Ngài khỏe chứ, tôi tên là Lâm Hồng Văn, là bạn bè ở Hồng Kông của Huyền Huyền, rất vui khi được biết ngài.

- Xin chào ngài, Lâm tiên sinh. Tôi tên là Trương Vĩ, cũng mới quen biết với Mộ Dung.

Trương Vĩ nói.

- Trương tiên sinh, tôi mạo muội đến gặp, không có quấy rầy ngài dùng cơm chứ?

Lâm Hồng Văn hỏi.

- Sao có thể chứ? Được biết thêm nhiều bạn bè của Mộ Dung tiểu thư, tôi mong còn không được nữa đây.

Trương Vĩ cười trả lời.

Ấn tượng ban đầu của Trương Vĩ đối với Lâm Hồng Văn cũng không tệ lắm. Cử chỉ ưu nhã, cách nói năng hào phóng, mang theo một chút giọng nói của Việt Châu (Quảng Châu), nhưng mà vừa gặp mặt đã xưng hô Mộ Dung Huyền là 'Huyền Huyền' - biểu hiện ra quan hệ giữa hắn và Mộ Dung Huyền là thân cận, coi như là một loại thử dò xét đối với quan hệ của hai người Trương Vĩ cùng Mộ Dung Huyền.

- Trương tiên sinh, tôi nghe nói Huyền Huyền ăn cơm với bạn bè, đúng dịp tôi có một bình rượu nho năm 96, muốn mời ngài thưởng thức một chút. Không biết ngài có thích hay không?

Lâm Hồng Văn nâng lên bình rượu nho trong tay, nói.

- Hồng Văn, anh ngồi xuống trước rồi nói sau!

Sau khi Mộ Dung Huyền thấy Lâm Hồng Văn vừa vào cửa, không ngừng chủ động nói chuyện cùng Trương Vĩ, sợ Trương Vĩ không cẩn thận một chút nói lỡ miệng, lập tức cắt đứt lời của Lâm Hồng Văn.

- Huyền Huyền, vì sao em đi tới kinh thành bất ngờ vậy?

Lâm Hồng Văn hỏi.

- Anh cũng biết đấy, em vẫn muốn mở một nhà hàng cỡ lớn, và Bắc Kinh chính là nơi làm thí điểm đầu tiên của em.

Tuy nói Mộ Dung Huyền không thích Lâm Hồng Văn xưng hô mình là 'Huyền Huyền', nhưng ngay trước mặt Trương Vĩ, nàng cũng không tiện

nói thẳng ra.

- Vậy à, vậy Trương tiên sinh là đối tác của em sao?

Lâm Hồng Văn lần nữa dẫn đề tài tới trên người Trương Vĩ.

- Không phải... Trương tiên sinh là ‘bạn bè’ mà chị em tốt của em cố ý giới thiệu cho. Ngày hôm hai chúng tôi cũng là lần đầu tiên gặp mặt.

Mộ Dung Huyền vì muốn nổi bật lên quan hệ của cô và Trương Vĩ, nên cố ý tăng thêm hai chữ bạn bè. Cô tin tưởng loại người thông minh giống như Lâm Hồng Văn, nhất định có thể nghe ra ý bóng gió trong lời nói của cô.

Tuy rằng Lâm Hồng Văn mơ hồ đoán được một chút, nhưng nghe Mộ Dung Huyền lên tiếng thừa nhận, trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Hẳn không kèm được tiến hành đánh giá Trương Vĩ ở phía đối diện, muốn nhìn rõ tình địch của mình rốt cuộc là người ra sao.

Lâm Hồng Văn cẩn thận đánh giá Trương Vĩ hết một lượt, phát hiện hẳn không tính là người đàn ông điển trai. Quần áo trên người cũng không phải hàng hiệu, tự nhận là điều kiện của Trương Vĩ không theo kịp bản thân mình, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, thầm nói:

“Mặc dù hai người thật sự thân cận, Huyền Huyền khẳng định coi thường đối phương. Nói không chừng là Huyền Huyền sợ đối phương dây dưa, cố ý để cho mình tới làm sứ giả bảo vệ người đẹp, làm cho đối phương biết khó mà lui.”

- Không biết Trương tiên sinh làm việc ở đâu?

Lâm Hồng Văn nghĩ tới chỗ này, sống lưng lại thẳng lên một chút, bao hàm thâm ý nhìn thoáng qua Mộ Dung Huyền, lại gật đầu với cô. Hẳn dường như đã nhận định cô nàng là muốn hẳn làm sứ giả bảo vệ người đẹp.

- Tôi làm việc ở một công ty bất động sản.

Trương Vĩ nhẹ giọng cười đáp.

Trương Vĩ lợi dụng Độc Tâm Thuật, dễ dàng nhìn thấu ý nghĩ của Lâm Hồng Văn, không nghĩ là đối phương lại tự đánh giá cao mình đến như vậy, còn tưởng rằng Mộ Dung Huyền thỉnh cầu hẳn tới làm hộ hoa sứ giả, không biết thân phận của hai người có cần thay đổi một chút hay không?

- Ngành kinh doanh bất động sản khá lắm! Là nghề sốt dẻo nhất của thế kỷ hai mươi mốt. Top 5 người đầu trong mười đại phú hào của Thế giới người Hoa đều làm nghề bất động sản.

Lâm Hồng Văn nói.

- Trương Vĩ, xế chiều em muốn mời thầy phong thủy giúp em xem một chút phong thủy của môn điểm, anh có thời gian cùng đi với em không vậy?

Mộ Dung Huyền lần nữa cắt đứt lời nói của Lâm Hồng Văn, hỏi.

- Được thôi, anh cũng cảm thấy rất hứng thú đối với phong thủy học của Hồng Kông, đang muốn có cơ hội kiến thức một chút về điều đó đây.

Trương Vĩ trả lời.

Thương nhân khu vực Việt Châu (Quảng Châu) và Hồng Kông vô cùng sùng bái và tin tưởng phong thủy học, thường thường thuê phòng hay mua nhà đều mời Phong Thủy đại sư xem một chút về phong thủy của ngôi nhà. Mộ Dung Huyền sở dĩ ở mượn môn điểm ở khu vực này, cũng là nghe theo sự đề nghị của Phong Thủy đại sư. Mà sau khi mượn môn điểm, cũng sẽ để Phong Thủy đại sư xem một chút bố cục của môn điểm, đặt một chút vật phẩm trang sức nhằm tăng lên tài vận của mình.

Nghe được sự đối thoại giữa Mộ Dung Huyền và Trương Vĩ, Lâm Hồng Văn lập tức lại mê mang rồi, thầm nói:

“Mộ Dung Huyền để cho mình đến đây, không phải là muốn cho mình làm hộ hoa sứ giả ư? Vì sao còn muốn mời Trương Vĩ cùng đi xem phong thủy nữa chứ? Chẳng lẽ nói nàng cũng muốn mình cùng đi theo sao?”

- Đúng lúc xế chiều anh cũng có thời gian, anh cùng đi với em được không, Huyền Huyền?

Lâm Hồng Văn đề nghị.

- Không cần, Trương Vĩ công tác ở gần đây. Địa hình vùng này anh ấy rất quen thuộc, có anh ấy đi theo em là được rồi, anh là quản lý cấp cao của công ty một ngày bận trăm công ngàn việc, em không dám làm phiền trễ nãi thời gian công tác của anh đâu, hì hì.

Mộ Dung Huyền cười duyên nói.

Lâm Hồng Văn cuối cùng cũng cảm thấy sự tình có chút không đúng rồi. Dường như Mộ Dung Huyền cũng không ghét Trương Vĩ, ngược lại là bản thân mình dường như bị ghẻ lạnh rồi, trong lòng gặm hét lên:

“Chết tiệt, đây rốt cuộc là tình huống quái quỷ gì chứ?”

-----oO-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Mê Tín Dị Đoan

Một khắc sau, ba người Trương Vĩ, Mộ Dung Huyền cùng Lâm Hồng Văn rời khỏi Tử Hiên các. Cho dù Lâm Hồng Văn có không muốn đến như thế nào, không tin đến bậc nào, cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn Trương Vĩ cùng Mộ Dung Huyền hai người ngồi lên xe taxi. Còn tiền cơm của Mộ Dung Huyền và Trương Vĩ thì lại do hắn trả, có thể nói là tiền mất tật mang.

Lúc này, trong nội tâm của Lâm Hồng Văn vô cùng không cam lòng. Hắn tự nhận là các phương diện đều ưu tú hơn so với Trương Vĩ, nhưng mà giữa hắn và Trương Vĩ, thì Mộ Dung Huyền lại muốn thân cận với Trương Vĩ hơn, thậm chí xế chiều còn đơn độc gặp mặt tên này. Điều này làm cho trong lòng của hắn giống như bị đâm một đao.

“Chân thành sở chí, vàng đá đều tan.”

Lâm Hồng Văn nắm chặt quả đấm, hai mắt bốc lửa, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Mình không tin, bản thân mình không sánh bằng cái tên gọi là Trương Vĩ đó.

Bên trong một chiếc xe taxi chạy phẳng phẳng trên đường, Trương Vĩ cùng Mộ Dung Huyền chia nhau ngồi hai bên ghế sau xe. Lúc hai người mới vừa lên cũng không nói chuyện, cho đến mấy phút sau Mộ Dung Huyền mới quay sang Trương Vĩ nói:

- Trương Vĩ, chuyện hôm nay cảm ơn anh.

- Không cần khách khí.

Trương Vĩ cười cười, sờ lên cằm ra vẻ suy nghĩ nói:

- Nhưng mà chuyện phát triển không giống với trong tưởng tượng của tôi lắm.

- Vậy à, có cái gì không giống chứ?

Mộ Dung Huyền bị Trương Vĩ nói làm cho sững sốt, không biết hẳn có ý gì.

- Thường thường chuyện giả vờ làm tình nhân, diễn ra trên TV đều có vẻ kinh tâm động phách. Cô không cảm thấy vừa rồi quá bình tĩnh đạ m bạc sao?

Trương Vĩ khẽ nhú mày, ngẫm nghĩ nói.

- Ồ, đây là cuộc sống chân thật của tôi, không phải bảo anh đi đóng kịch.

Mộ Dung Huyền nghe lời nói của Trương Vĩ, mắt đẹp trừng một cái, nũng nịu trách cứ:

- Vừa rồi sở dĩ anh đồng ý giúp tôi, thì ra là muốn xem náo nhiệt, cảm thấy chuyện thú vị, đem tôi và Lâm Hồng Văn ra làm trò cười đúng không.

- Không phải vậy, tôi chỉ thuận miệng nói mà thôi. Cô chớ để trong lòng.

Trương Vĩ sở dĩ giúp Mộ Dung Huyền, đích thật là có mấy phần cảm thấy thú vị. Nhưng vô luận như thế nào hẳn cũng sẽ không thừa nhận ra miệng. Hẳn nhanh chóng phủ nhận:

- Sở dĩ mới vừa rồi tôi giúp cô hoàn toàn là xuất phát từ thiện ý. Cô cũng không nên hiểu lầm tôi như vậy.

- Cho dù anh xuất phát từ thiện ý, hay là ôm cái tâm muốn tìm chuyện vui, tóm lại anh giúp tôi là sự thật, trên chuyện này tôi phải nói tiếng cảm

ơn với anh.

Mộ Dung Huyền lần nữa chân thành nói lời cảm ơn với Trương Vĩ, lập tức xoay chuyển đề tài câu chuyện, nói:

- Nhưng mà, chuyện cũng đã xong rồi, tôi hi vọng 'Trương tiên sinh' không nên nhắc tới chuyện này với người khác, có được không?

Mộ Dung Huyền vừa rồi vẫn luôn gọi tên của Trương Vĩ, bây giờ đột nhiên đổi thành Trương tiên sinh, chẳng qua là muốn cho người này nhớ kỹ thân phận của mình, đừng vọng tưởng trợ giúp nàng, để rồi có thể mượn cơ hội thân cận thêm. Nếu nói đây giống là qua cầu rút ván thì có chút nghiêm trọng, nhưng bản chất lại không có gì khác biệt.

- Đương nhiên, Mộ Dung tiểu thư là khách hàng của tôi, không cần nói tôi đương nhiên sẽ không nói lung tung.

Đối với Mộ Dung Tuyết đột nhiên 'Trở mặt', Trương Vĩ cũng không biểu lộ vẻ phản cảm gì, mà là dùng mấy chữ 'Mộ Dung tiểu thư là khách hàng của tôi', mượn cơ hội nhắc nhở cô nàng đã đồng ý với mình về chuyện thuê nhà.

- Trương tiên sinh yên tâm, trước mắt tôi rất hài lòng với thái độ làm việc của anh, nếu như muốn tìm một chỗ ở, người đầu tiên tôi lựa chọn sẽ là anh.

Mộ Dung Huyền cũng là hạng người có tâm tư nhạy bén, lập tức nghe ra hàm ý trong lời nói của Trương Vĩ, nên cất lời hứa hẹn ngay.

- Cảm ơn Mộ Dung tiểu thư khen ngợi.

Trương Vĩ cười đáp.

Sau khi nói xong những lời này, Mộ Dung Huyền cùng Trương Vĩ không trao đổi thêm gì nữa. Mộ Dung Huyền dùng di động lên mạng, còn Trương

Vĩ thì nhắm mắt nghỉ ngơi. Cho đến khi xe taxi chạy tới Nhã Uyên tiểu khu, hai người mới lễ phép chào từ biệt, dường như chuyện ở Tử Hiên các căn bản chưa phát sinh qua vậy.

Trương Vĩ quay đầu lại liếc nhìn một cái bóng lưng thướt tha, đôi đùi đẹp thon dài cái mông tròn trong bước đi lay động của Mộ Dung Huyền, thở ra một hơi dài, nói:

- Dựa theo tình tiết trên truyền hình, người đàn ông sau khi giả vờ làm bạn trai của cô gái, sự quan hệ giữa hai người sẽ trở nên vô cùng ái muội, thậm chí sẽ xảy ra một chút quan hệ vượt quá sự hữu nghị. Sao mình lại không có loại cảm giác này nhỉ?

Trong vòng mấy ngày kế tiếp, sinh hoạt của Trương Vĩ bình thường trở lại. Mặc dù trong vòng mấy ngày này, hắn cũng tiếp được hai người khách hàng, nhưng mục đích mua nhà, thuê phòng của hai khách hàng này không mạnh, thuần túy là mang tâm lý kiếm tiện nghi, tìm nhà rẻ để đầu tư, chỉ có điều nếu thật sự có phòng nguyên tốt thì khách hàng nào cũng đều muốn mua, không đến lượt bọn họ. Cho nên sau khi Trương Vĩ nhìn rõ ý nghĩ của bọn họ, ngay lập tức từ bỏ hai vị khách hàng này.

Cũng không phải khách hàng nào cũng đều có thể ký thành hợp đồng. Nhân viên môi giới có kinh nghiệm sẽ chọn một vài khách hàng trọng điểm mà đeo bám. Những khách hàng này thường thường là có 'Nhu cầu mạnh' đến trình độ không mua nhà không được, ví dụ như kết hôn, điều động công việc, con cái đi học vân vân.

Ngày hôm nay đến phiên Trương Vĩ tiếp đãi khách hàng. Cho nên hắn ngồi ở bàn tiếp khác trước môn điểm, lên mạng xem tin tức về bất động sản, đồng thời tìm được một vài nguồn cung nhà có chất lượng tốt từ trong đó. Đúng lúc này có một người đi vào, Trương Vĩ nhanh chóng đứng thẳng lên từ chỗ ngồi, theo thói quen chào hỏi:

- Tiểu thư khỏe chứ, tôi có thể giúp gì được không?

Trương Vĩ ngẩng đầu nhìn vào khách hàng, phát hiện là một cô gái hơn 30 tuổi. Cô gái này có tướng mạo thanh tú, vóc người cao gầy, mặc chiếc áo đầm toàn thân màu lam, dưới chân còn mang một đôi giày gót cao đến mười phân. Trương Vĩ thật ra thì đã biết cô gái này, hơn nữa còn là một khách hàng cũ của Vương Mẫn.

- Vương Mẫn có ở đây không? Tôi tìm cô ấy để mua nhà.

Cô gái nhìn thoáng qua Trương Vĩ, lập tức đưa mắt quét về những vị trí khác trong phòng, hỏi.

- Vương Mẫn, có khách hàng tìm cô mua nhà này.

Trương Vĩ tiếp đãi ở tiền đài, chỉ có thể tiếp nhận khách hàng mới. Đối với khách hàng cũ của đồng nghiệp, hẳn không thể vượt quá chức phận, làm thay việc của người khác.

- Vậy à, là Hoàng tử đến rồi, mời chị vào ngồi!

Trong nháy mắt có người vào, Vương Mẫn vtheo bản năng liền ngẩng đầu nhìn xem là loại khách gì. Nàng cũng nhận ra cô gái này là Hoàng tử thân khách của mình, chỉ có điều cũng không chủ động đứng dậy nghênh đón. Cho đến khi Trương Vĩ chỉ ra tên mình, Vương Mẫn mới chậm rãi đứng lên.

Cô gái được Vương Mẫn gọi là chị Hoàng có tên là Hoàng Phân. Cô này đi tới trong điểm đã mấy lần rồi, cho nên hết sức quen thuộc, đến ngồi trên ghế sa *** chuyên tiếp đãi khách hàng. Còn Vương Mẫn cũng đi tới ngồi xuống đối diện với cô gái này, nhưng ngay cả một ly nước cũng không mang đến mời.

- Tiểu Vương, gần đây tiểu khu của chúng ta có ngôi nhà nào tốt không?

Hoàng Phân mới vừa đặt người ngồi xuống, đã vội vã hỏi.

- Có.

Vương Mẫn trả lời không có vẻ háng hái lắm.

- Được, vậy cô dẫn tôi đi xem hai dạng nhà, chọn vị trí tốt, nếu như thích hợp, tôi sẽ mua.

Hoàng Phân nói.

- Chị Hoàng, chị mỗi lần đều nói như vậy, mỗi lần cũng không chịu mua, chị thật biết đùa với em nha.

Vương Mẫn dùng khẩu khí nũng nịu phàn nàn.

- Cô yên tâm, lần này chị Hoàng tôi đây khẳng định sẽ mua.

Hoàng Phân vừa mới dứt lời, điện thoại di động đã vang lên. Cô ấn nút nghe:

- A lô, ông xã hả! Anh ở đâu vậy?

- Được, vậy em đi ra ngoài đón anh ngay.

Hoàng Phân nói với người bên kia trong điện thoại di động.

- Tiểu Vương, chồng tôi tới rồi. Anh ấy không quá quen thuộc với nơi đây, tôi đi đón anh ấy một chút.

Hoàng Phân đứng dậy, đi mấy bước, lại quay đầu dặn dò:

- Tiểu Vương, cô tìm thêm hai căn nhà, một hồi tôi dẫn ông xã lên đi xem một lượt.

- Được thôi, chị Hoàng.

Vương Mẫn tiễn Hoàng Phân ra tới cửa, miễn cưỡng cười vui nói.

- Nhà đều đã xem tám trăm lần, mà chẳng mua lấy một lần nào, thật không biết sức lực đâu mà xem dữ vậy!

Sau khi Hoàng Phân đi ra khỏi môn điếm, Vương Mẫn tức giận oán trách một câu.

- Vương Mẫn, khách hàng muốn đến xem nhà, vậy là chuyện tốt. Loại thái độ này của cô có thể ký thành hợp đồng sao?

Từ Minh đi ra từ trong phòng làm việc, khiển trách.

- Anh Từ, vị khách hàng này anh cũng không phải là không biết. Mỗi lần đều nói rất được, mỗi một lần đều tỏ lộ bộ dáng thành khẩn muốn mua nhà, nhưng mà chồng cô ta chết sống gì cũng không chịu mua. Cuối cùng họ xem nhà mãi mà vẫn không làm được trò trống gì. Tôi cũng buồn bực phát chết rồi.

Vương Mẫn phàn nàn nói.

- Được rồi, ý nguyện mua nhà của chồng cô ta quả thật không lớn. Loại khách hàng này thì phải cọ xát lâu dài, chỉ cần chị Hoàng đó muốn xem nhà, cô cứ nghiêm túc dẫn cô ta đi xem, chỉ cần cô có thể nắm chắc vị khách hàng này, một khi cô ta thật sự muốn mua nhà cửa, khẳng định sẽ tìm cô.

Từ Minh nói.

- Anh Từ, điều này tôi cũng biết. Mấu chốt là chồng cô ta rất khinh người. Mỗi lần chị Hoàng đều vô cùng hài lòng với căn nhà, thì chồng của chị ấy chết sống không chịu mua. Hơn nữa mỗi lần đều dùng cùng một lý do để cự tuyệt.

Vương Mẫn càng nói càng giận, học khẩu khí của chồng Hoàng Phân nói:

“Phong Thủy đại sư nói, tôi ba năm nay không dễ mua nhà. Nếu không sẽ có tai ương đổ máu. Tôi xem chuyện mua nhà này, tiếp tục chờ một thời gian nữa!”

Chồng của chị Hoàng đó thì mọi người đều gặp qua, thấy Vương Mẫn bắt chước ông ta giống y như đúc, không khỏi bật cười vui vẻ cả lên, nhưng lại nghe Vương Mẫn lại phun ra thêm một câu:

- Chồng chị ấy chính là một người mê tín dị đoan, cả ngày mang chuyện phong thủy, huyền học ở bên cửa miệng, chết sống gì cũng không chịu mua nhà.

Vị khách hàng Hoàng Phân này đã tới rất nhiều lần rồi, Trương Vĩ cũng từng tiếp xúc qua, biết được ý nguyện mua nhà của đối phương rất lớn, chỉ có điều chồng cô ta không muốn mà thôi. Cho nên, mỗi một lần bàn đến lúc cuối cùng, đều bị chồng cô ta phá hư. Ý kiến của hai vợ chồng trái ngược nhau lớn như thế, Trương Vĩ nghĩ trong này nhất định có bí mật gì đó.

Chỉ cần có thể tìm được nguyên nhân trong đó, muốn thúc đẩy cái hợp đồng này cũng không khó. Khó khăn nhất chính là không ai biết chồng của chị Hoàng đó vì sao không đồng ý mua nhà. Nhưng điều này đối với Trương Vĩ có Độc Tâm Thuật mà nói, cũng không phải là một chuyện khó gì.

-----oO-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đối Khách Hàng

- Vương Mẫn, nói đôi câu bực tức thì được rồi. Khách hàng đoán chừng cũng sắp tới nhanh thôi, cô ra nghênh đón một chút, tránh bị công ty môi giới khác đoạt đi.

Từ Minh phân công.

- Tôi không đi, loại khách hàng chỉ xem mà không mua này, ai nguyện ý cướp đi thì cứ cướp. Tôi không thèm dẫn đi đâu hết?

Vương Mẫn hừ ngọt một tiếng nói.

- Vương Mẫn, cô đây là thái độ gì chứ! Bất kể nói thế nào người ta cũng là khách hàng, nếu đến rồi phải tiếp đãi cho chu đáo chứ.

Thấy Vương Mẫn công khai tranh cãi với mình, sắc mặt của Từ Minh lạnh lùng, trách cứ:

- Môn điểm chúng ta cũng không chỉ có một mình cô là nhân viên môi giới. Nếu cô không muốn nhận tiếp đãi khách hàng, tôi có thể để cho người khác tiếp đãi.

- Tùy anh thôi, tiếp loại khách hàng này lãng phí thời gian, tôi không thèm quan tâm?

Vương Mẫn không thối lui chút nào.

- Được, là cô nói đó nha, đừng hối hận nhé!

Tánh khí của Từ Minh cũng nổi lên, chỉ vào Trương Vĩ đang ở tiền đài, nói:

- Trương Vĩ, hôm nay tới phiên cậu tiếp đãi khách hàng đúng không. Vị khách hàng này chuyển cho cậu tiếp, ký được hợp đồng thì coi như của cậu.

- Anh Từ, vị khách hàng này dù sao cũng là của Vương Mẫn, nếu như giao cho tôi không tốt lắm đâu!

Trương Vĩ không ngờ tới là cái đám lửa này lại đốt tới trên người mình, chần chờ nói.

- Không có gì là không được, là chính cô ấy không quý trọng khách hàng đó thôi.

Từ Minh đáp, không cho phép hoài nghi:

- Quyết định như vậy đi, nhanh chóng tìm nhà cho khách.

- Dựa vào cái gì giao khách hàng của tôi cho cậu ấy chứ?

Wang Min mới vừa rồi phần lớn đều là nói lấy, bây giờ thấy Từ Minh thật sự chuyển khách hàng cho Trương Vĩ, trong lòng có chút bất bình, lên tiếng.

- Vì sao ư? Cô đã hối hận rồi sao?

Khóe miệng của Từ Minh nhếch lên nụ cười. Anh ta không phải là buộc chuyển khách hàng của Vương Mẫn cho người khác, chẳng qua là muốn áp chế khí thế của cô nàng một chút mà thôi, khiến cho cô chủ động chịu thua, cúi đầu, tiếp đãi khách hàng cho thật tốt.

- Tôi không hối hận, muốn chuyển khách hàng của tôi cho Trương Vĩ cũng được, nhưng mà phải để cho tôi thay thế cậu ấy ra tiếp đãi ở tiền đài.

Vương Mẫn mạnh miệng đáp.

- “Chị Vương” à, chị dùng khách hàng mình không muốn dẫn, đổi lấy cơ hội một lần tiếp đãi khách hàng của Trương Vĩ, chị dự định ở đây xem như quá thông minh rồi.

Vương Kiến Phát nói đùa.

- Anh Từ, tôi xem ra hay là nên để cho Vương Mẫn tiếp tục dẫn khách đi! Dù sao cô ấy vẫn tương đối quen thuộc với vị khách hàng này. Huống chi ngày hôm nay vốn chính là do Trương Vĩ tiếp ra tiền đãi đón khách, nếu anh muốn thay đổi như vậy, không phải làm điều thừa rồi sao?

Lý Lâm cũng lên tiếng.

Bất kể là Từ Minh hay mọi người trong điểm, đều có chút hiểu biết đối với vị khách hàng của Vương Mẫn. Họ biết hi vọng để vị khách hàng này ký thành hợp đồng là rất nhỏ nhoi, để cho Trương Vĩ dùng cơ hội một lần tiếp đãi khách hàng đổi lấy vị khách hàng này, hiển nhiên là hẳn bị thua thiệt rồi.

Từ Minh cũng biết Trương Vĩ chưa chắc nguyện ý chọn lựa loại phương thức trao đổi này. Nhưng anh ta làm trưởng của một chi nhánh, lời đã nói ra khỏi miệng, dĩ nhiên không thể tự mình bác bỏ bản thân mình, nên hỏi dò:

- Trương Vĩ, cậu thấy thế nào?

- Em nghe theo lời anh Từ.

Trương Vĩ cười đáp. Người khác có lẽ không giải quyết được vị khách hàng này, nhưng hẳn có Độc Tâm Thuật, nên lại cảm thấy khá hứng thú với vị này.

- Được, anh Từ ở trong cửa hàng chúng ta là nhất ngôn cửu đỉnh, hơn nữa Trương Vĩ cũng đồng ý đổi khách hàng, như vậy tôi chỉ có thể chuyển vị khách hàng này cho Trương Vĩ mà thôi.

Vương Mẫn cười đáp, có thể sử dụng một khách hàng không có hi vọng ký thành hợp đồng, đổi lấy một cơ hội tiếp đãi khách hàng mới, Vương Mẫn đương nhiên hết sức cao hứng.

- Trương Vĩ, cậu thật sự nguyện ý đổi khách hàng với Vương Mẫn sao?

Từ Minh nghĩ Trương Vĩ là ngại ở mặt mũi của mình mới đáp ứng, sợ trong lòng hẳn có ý kiến, nên ân cần hỏi han.

- Khách hàng mua nhà của em tương đối ít, kinh nghiệm tiếp đãi khách mua nhà không nhiều lắm, vừa khéo sẽ dùng cơ hội lần này rèn luyện một chút, có được hợp đồng hay không không sao cả.

Trương Vĩ trả lời.

- Được, làm cho tốt, anh Từ coi trọng cậu, có gì không hiểu cứ trực tiếp tới hỏi tôi.

Từ Minh vô cùng tán thưởng nói.

- Cám ơn nhiều, anh Từ!

Trương Vĩ cười nói.

- Tình hình của chị Hoàng tôi cũng biết một chút. Người này muốn mua một căn nhà lớn ba phòng ngủ. Người nào có nguồn cung nhà tốt đều hãy nói cho Trương Vĩ nghe đi, để cho cậu ấy một hồi dẫn chị Hoàng đi xem.

Từ Minh phân công:

- Kiến Phát, cậu đi theo Trương Vĩ, cùng dẫn khách xem nhà, giúp cậu ấy đi tới công ty môi giới khác lấy một vài cái chìa khóa nhà đi.

- Biết rồi anh Tù!

Vương Kiến Phát lên tiếng.

Công ty môi giới dẫn khách hàng đi xem nhà, tuyệt đối không thể đơn độc là có thể hoàn thành, mà còn cần những đồng nghiệp khác phối hợp. Ví như có vài chìa khóa nhà được ký gửi ở công ty môi giới khác, nhưng không thể để cho khách hàng của mình biết được chuyện này, nếu không nhất định sẽ lưu lại ấn tượng không hay cho khách hàng là công ty của mình không bằng công ty của người khác. Thế cho nên thường thường cần phải có đồng nghiệp đi tới công ty môi giới khác mượn chìa khóa để mở cửa nhà chờ sẵn rồi dẫn khách vào xem (Chú thích: Thường khi khách ký gửi bán hoặc cho thuê nhà với công ty môi giới, do họ có nhiều nhà hoặc muốn tránh phiền phức - dẫn khách xem nhà mất rất nhiều thời gian - thường giao luôn chìa khóa cho các công ty này để họ tự dẫn khách đi xem).

Sau khi Tù Minh phân phó một tiếng, Lý Lâm, Vương Kiến Phát đều giao cho Trương Vĩ tìm một số nguồn cung nhà. Bản thân Trương Vĩ cũng có một căn nhà thích hợp. Đồng thời lần nữa gọi điện thoại cho chủ của ba ngôi nhà khác, xác minh lại những thông tin của các ngôi nhà, phát hiện trong đó có hai ngôi nhà có thể dẫn khách đi xem. Một căn nhà là nguồn cung từ chỗ của Lý Lâm, một căn nhà khác là do chính bản thân Trương Vĩ tìm được.

- Trương Vĩ, tôi chuyển khách hàng của mình cho anh, xem ra giờ đến phiên tôi tiếp đãi khách hàng rồi. Có phải anh nên đổi chỗ hay không?

Vương Mẫn không thể chờ đợi, đi tới vị trí tiếp đãi tiền đài, gõ gõ bàn một cái thúc giục.

- Được, tôi biết rồi.

Trương Vĩ đáp ứng, đứng dậy, thu thập một chút đồ trên bàn, dọn trống nhường vị trí cho Vương Mẫn.

- Trương Vĩ, anh là cái tên nịnh hót, muốn nịnh bợ anh Từ, hiện giờ nịnh đến mức vượt tới mông luôn rồi!

Vương Mẫn nhẹ giọng châm chọc.

- Vương Mẫn, cô đây là ý gì chứ?

Đối với sự châm chọc của Vương Mẫn, Trương Vĩ cũng không để trong lòng, không xem chuyện này là quan trọng.

- Ý gì ư?

Vương Mẫn bĩu môi khinh thường, đáp:

- Ý của tôi là, ngay cả tôi cũng không ký được hợp đồng này, anh cho rằng mình có thể ký sao, buồn cười!

- Vậy cái hợp đồng của chị Hoàng này nếu tôi thật sự có thể xúc tiến thành thì sao?

Trương Vĩ cúi đầu nhìn thoáng qua chỗ phồng lên trên bộ ngực đầy đặn của Vương Mẫn, xuyên thấu qua cái khe sâu, có thể thấy được một chút làn da trắng trẻo đầy kinh diễm, cười hỏi lại.

- Nếu anh có thể chốt được cái hợp đồng này, Vương Mẫn tôi sẽ đổi lại đặt theo họ của anh!

Vương Mẫn nói như chém đinh chặt sắt.

- Hay là thôi đi! Tôi cũng không có con gái lớn như cô đâu.

Trương Vĩ cười nói, trong lòng hẳn vốn muốn nói, tôi nếu mà chốt được cái hợp đồng này, hãy để cho tôi sờ ngực của cô một cái, nhưng mà lại dám nghĩ chứ không dám nói ra.

Trương Vĩ nhường vị trí cho Vương Mẫn, chuẩn bị các bộ bao giày (chú thích: dùng bao giày lại để đi vào xem nhà, thường là vải bọc, để tránh làm bẩn nhà xem) cùng thư xác nhận đã xem nhà. Hẳn nhờ Vương Kiến Phát thể mình đi đến công ty khác mượn chìa khóa, đồng thời nhờ anh ta mở cửa nhà trước, ở đó chờ hẳn dẫn khách qua.

Sau một lát, Hoàng Phân dẫn theo một người đàn ông hơn 30 tuổi đi về phía Trung Thông môn điểm. Người đàn ông này cao lớn anh tuấn, tướng mạo đường đường, không thua bao nhiêu so với minh tinh điện ảnh, tuyệt đối có thể xưng là một mỹ nam tử phong độ ung dung.

Trương Vĩ cũng đã từng thấy qua người đàn ông này, biết được anh ta chính là Lý Quảng chồng của Hoàng Phân, chạy vội vàng ra ngoài đón tiếp:

- Chị Hoàng, anh Lý, em còn định ra ngoài đón mọi người đây.

- Anh là đồng nghiệp của Vương Mẫn ư? Không phải là cô ấy tiếp chúng tôi sao?

Hoàng Phân nhìn Trương Vĩ, nghi ngờ hỏi.

- Khoảng thời gian này Vương Mẫn không được khỏe, cũng không có tinh lực tiếp đãi khách hàng, thường thường đều là ở lại trông môn điểm, cho nên điểm trưởng bảo tôi phụ trách tiếp đãi hai vị.

Trương Vĩ nói.

- Người nào tiếp đãi cũng được, nhanh chóng đi xem nhà đi! Xem xong nhà tôi còn có việc nữa.

Lý Quảng nhíu mày, có chút không nhịn được nói.

- Anh nếu ngại phiền toái, đưa tiền cho em, em tự mua nhà là được rồi, không cần anh đi theo.

Hoàng Phân bất mãn nói.

- Anh không có ý ngại phiền toái, nói chỉ là muốn đi xem nhà nhanh một chút thôi.

Lý Quảng dùng sức kệp cái bao da dưới cánh tay, phân bua.

- Hì hì, vốn muốn mời hai vị đi vào trong điểm ngòi, nếu anh Lý gấp xem nhà như vậy, chúng ta hay là trực tiếp đi xem luôn được chứ hả?

Trương Vĩ đề nghị.

-----oO-----

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Phong Thủy Mê Cục

Mặc dù Trương Vĩ chẳng qua là mới chỉ nói đôi câu cùng Lý Quảng, nhưng hẳn dựa vào trực giác của người làm nghề môi giới, có thể cảm nhận được ý đồ mua nhà của người đàn ông này cũng không mãnh liệt. Thậm chí có chút phản đối theo bản năng với chuyện này. Người này có thể đến nơi đây xem nhà, dường như xuất phát từ sự bất đắc dĩ mà thôi.

Trương Vĩ cũng không vội lợi dụng Độc Tâm Thuật để dò xét nội tâm của Lý Quảng, mà chuẩn bị dẫn bọn họ đi xem một căn nhà trước. Căn cứ thái độ của Lý Quảng đối với nhà cửa mà đánh giá phân tích người này vì sao không muốn mua nhà.

Nhân viên môi giới bất động sản dẫn khách hàng đi xem nhà, cũng là một chuyện cần nhiều sự lưu ý. Trước tiên phải cho khách hàng điền một tờ giấy xác nhận xem nhà, dùng để chứng minh căn nhà này là mình dẫn khách đi xem, tránh khách vì không muốn trả tiền phí trung gian (hoa hồng) mà “khiêu đan” - nhảy hợp đồng (qua mặt nhân viên môi giới tự ký kết hợp đồng). Đây xem như là một lệ thường của nghề môi giới bất động sản, thậm chí bị xếp vào trong nhiệm vụ định lượng mỗi tuần của nhân viên môi giới.

Điểm thứ hai chính là phải lựa chọn con đường dẫn khách đi xem nhà, tránh đi ngang qua những công ty môi giới khác, để phòng ngừa khách hàng bắt chuyện cùng những nhân viên môi giới khác, thậm chí bị những công ty môi giới khác cướp đi. Còn có một vài hạng mục công việc chú ý khác nữa, ví dụ như ước định thời gian xem nhà, tìm hiểu tình huống đối với nguồn cung nhà, những tiện ích đi kèm chung quanh, đều là những việc mà nhân viên môi giới cần phải chuẩn bị trước một cách thật chu đáo.

Trương Vĩ tổng cộng chuẩn bị hai căn nhà, trên đường đi cũng đơn giản giới thiệu một phen với hai người. Loại nhà có ba phòng ngủ vốn khan hiếm, hơn nữa nguyện ý bán ra cũng rất ít, có thể lập tức gom đủ hai căn nhà, đã là chuyện vô cùng khó có được rồi.

Ba người đi về phía trước dọc theo con đường của tiểu khu. Trên đường đi Trương Vĩ giới thiệu các cơ sở hạ tầng đồng bộ, khoảng không gian xanh, các cơ sở vật chất và nghề nghiệp cùng với những tin tức tương quan với hai người. Không bao lâu sau họ đã đi tới cao ốc thứ sáu của tiểu khu, thuộc về vị trí trung tâm của toàn bộ tiểu khu, có vẻ thích hợp để cư trú.

Nhà có ba phòng ngủ này ở vào tầng thứ tám của lô số sáu, nằm ở phía bắc hướng về phía nam, không gian thoáng đãng, xuyên thấu qua cửa sổ có thể thấy được hậu hoa viên của tiểu khu. Bất luận là vị trí, tầng lầu, bố cục đều rất tốt. Sau khi ba người Trương Vĩ từ trong thang máy đi tới tầng tám, Vương Kiến Phát đã mở cửa phòng, đang ở bên ngoài chờ ba người đến.

- Chị Hoàng, anh Lý, chúng ta đến rồi, hai vị mang bọc giày đi vào xem một chút đi.

Trương Vĩ gật đầu với Vương Kiến Phát, móc ra ba đôi bọc giày bộ màu lam từ trong túi, giao cho Hoàng Phân cùng Lý Quảng mỗi người một đôi, còn bản thân mình cũng mang vào một đôi.

- Hai vị, xin mời vào.

Vương Kiến Phát sớm đã mang bọc giày, đẩy cửa ra chỉ dẫn trừ hai người Hoàng Phân đi vào nhà. Về phần Trương Vĩ thì đi theo phía sau hai người.

Sau khi Trương Vĩ đi vào cửa nhà, liền đổi đi qua huyền quan (lối đi khi mới vừa vào cửa), lập tức cảm thấy tầm mắt sáng thêm vài phần. Trước mắt chính là một cái phòng khách hướng nam, tuy rằng che màn cửa sổ, nhưng ngày ánh sáng mùa hè vẫn chiếu lọt vào, khiến cho người ta cảm thấy ấm áp.

Vật dụng trong nhà đều đã dọn trống rỗng. Bên trong mặc dù có chút cũ kỹ, nhưng nhìn thể mà nói vẫn còn coi như là sạch sẽ. Gạch lát sàn bằng gỗ bảo dưỡng cũng không tệ lắm, nhưng bởi vì lâu không mở cửa sổ, trong phòng có vẻ ngột ngạt.

- Chị Hoàng, căn hộ này là ba phòng hai sảnh, diện tích là 120 mét vuông. Tầng lầu cũng không tệ lắm, phía bên ngoài cửa sổ chính là hậu hoa viên của tiểu khu.

Trương Vĩ dẫn hai người, giới thiệu đơn giản qua.

- Bố cục của nhà cũng không tệ lắm, chẳng qua là nội thất có chút cũ kỹ.

Hoàng Phân đi dọc theo phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, phòng vệ sinh nhìn hết phòng này tới phòng khác, hơn nữa mỗi một chỗ đều xem vô cùng cẩn thận, gật đầu nói với Trương Vĩ.

- Cái này không quan hệ gì, chờ đến sau khi chị dọn sang nhà, quét sơn lại cũng giống như nhà mới mua vậy.

Trương Vĩ nói.

- Điều này cũng đúng, quét sơn lại cũng không tốn mấy tiền.

Hoàng Phân gật đầu, nhìn Lý Quảng chồng của mình hỏi:

- Ông xã, anh cảm thấy như thế nào?

- Nhà cũng bình thường, chủ yếu là tầng lầu có chút thấp.

Sau khi Lý Quảng đi vào trong nhà, chỉ nhìn hai ba cái liền đứng nghiêm một bên chờ, không mặn không nhạt nói.

- Lần trước căn hộ ở đỉnh lầu anh cảm thấy quá cao, bây giờ tầng tám anh cảm thấy quá thấp, sao anh dễ thay đổi như vậy chứ? Nhà cũng đã xem gần

nửa năm rồi, anh rốt cuộc là muốn mua hay không muốn mua đây?

Hoàng Phân không vui hỏi.

- Phong thủy đại sư nói, anh ba năm nay không dễ mua nhà, nếu không sẽ có tai ương huyết quang. Anh xem chuyện mua nhà này, chờ từ từ thêm một chút nữa đi!

Lý Quảng nghiêm trang trả lời.

- Xùy...

Nghe câu nói này của Lý Quảng, Vương Kiến Phát thiếu chút nữa cười ra tiếng, thầm nghĩ trong lòng:

“Quả nhiên nói giống như Vương Mẫn nói vậy, ngay cả nói cũng không sai một chữ. Thật đúng là một người mê tín dị đoan, xem ra cái hợp đồng này của Trương Vĩ coi như hỏng rồi.”

- Phong thủy đại sư gì chứ! Em xem chính là một lão lừa đảo thần thần thao thao. Nếu ông ta xem bói thật chuẩn như vậy, bản thân mình không phải sớm phát tài rồi sao? Còn phải dùng việc xem bói cho người mà kiếm sống chứ?

Hoàng Phân trách mắng.

Trương Vĩ đã sớm nhìn ra Lý Quảng mới là nhân vật quyết định mua nhà. Cho nên hẳn cũng luôn luôn lưu ý Lý Quảng. Ngay vào lúc Hoàng Phân hỏi người này 'Có muốn mua nhà', trong mắt ông ta lóe lên một hàng chữ viết màu vàng.

“Cô nói đúng, tôi quả thật không muốn mua nhà, không phải là bởi vì phong thủy có vấn đề, mà bởi vì tôi muốn ly hôn với cô. Một khi mua nhà thì đã trở thành tài sản chung, đến lúc đó còn phải chia cho cô một nửa.”

Trương Vĩ thấy ý nghĩ trong lòng Lý Quảng, hoàn toàn đã rõ ràng nguyên nhân người này không muốn mua nhà. Đơn giản chỉ là tài vụ của công ty dễ dàng chuyển dời đi, một khi đổi thành tài sản cố định, vào lúc ly hôn chỉ có thể dựa theo pháp luật chia đôi mà thôi, trong lòng hẳn cũng có chút khinh thường đối với cách làm của người đàn ông này.

Trong đầu Trương Vĩ nhanh chóng suy tính, làm như thế nào mới có thể thuyết phục Lý Quảng mua nhà, thúc đẩy cho cái hợp đồng mua bán này được ký kết. Đồng thời thuận tay trợ giúp Hoàng Phân một phen, không để cho chị ta sau khi ly hôn cả người cả của đều không còn.

Đột nhiên, linh quang nhoáng lên một cái trong đầu Trương Vĩ, nghĩ tới một phương pháp thuyết phục Lý Quảng mua nhà. Đó chính là gây ông đập lưng ông. Lý Quảng không phải tin tưởng phong thủy học đó sao? Hẳn có thể lợi dụng phong thủy xếp đặt một màn khiến cho người này tự mình rơi vào bẫy.

- Không sao cả, nếu anh Lý cảm thấy tầng lầu này quá thấp, còn có một căn hộ có tầng lầu tương đối cao, chúng ta đi xem qua một chút vậy.

Trương Vĩ cười nói.

Trong lòng của Trương Vĩ có kế hoạch mới, đã biết Lý Quảng cũng không quá chú ý tới bản thân của bất động sản, cho nên trên đường chỉ có hơi giới thiệu một ít tình huống về căn hộ, lại giả vờ trong lúc lơ đãng nói:

- Căn hộ đó chỗ nào cũng tốt, chẳng qua là có một khuyết điểm nhỏ nhất...

- Khuyết điểm nhỏ nhất gì? Nếu nhà này có khuyết điểm, vì sao anh còn dẫn chúng tôi đi xem?

Lý Quảng vốn không muốn đi xem nhà, vừa nghe Trương Vĩ nói nhà có khuyết điểm, lập tức hỏi tới.

- Đúng vậy! Tiểu Trương, mua một căn nhà không dễ dàng, anh có thể cho chúng ta biết ngọn nguồn thực chất được chứ?

Hoàng Phân cũng nhú mào, hỏi.

- Thật ra... Cũng không có gì lớn, chính là có người nói phong thủy của căn hộ đó có chút khuyết điểm!

Trương Vĩ ra vẻ hơi khó xử, ấp a ấp úng trả lời.

- Loại chuyện phong thủy này, tin thì có không tin thì không, không có gì lớn.

Vương Kiến Phát vừa nghe lời nói của Trương Vĩ lập tức ngây dại tức thì, không biết cậu ta sao lại nói ra khuyết điểm của căn hộ mà mình chọn lựa thế chứ? Đây không phải là ở không đi gây sự, bản thân mình vờ ngớ ngẩn sao? Hắn lập tức nói vớt ngay sau lời nói của Trương Vĩ, ý đồ làm cho chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

- Phong thủy cũng không phải là chuyện nhỏ ư? Tiểu Trương anh phải nói rõ, bằng không nhà này chúng ta sẽ không xem.

Lý Quảng dừng bước, xụ mặt, nói làm như chuyện vô cùng nghiêm trọng vậy.

- Tiểu Trương, nhà này nếu là có vấn đề, chúng tôi sớm muộn gì cũng sẽ biết, anh cũng không thể lừa chúng tôi nha!

Hoàng Phân tuy rằng rất muốn mua nhà, nhưng cũng sẽ không đi tiêu tiền uổng phí, mua một cái nhà ở có khuyết điểm.

- Thật ra, tôi cũng nghe người khác nói thôi, chính là nghĩa vụ và trách nhiệm vốn có đối với khách hàng, cho nên mới nói với hai người một tiếng.

Trương Vĩ lộ ra một bộ mặt khó xử, đối với ánh mắt ra hiệu của Vương Kiến Phát hẳn làm như không thấy, tiếp tục nói:

- Tôi nghe người ta nói căn hộ đó dương khí quá nặng, thuộc loại phong thủy 'Khắc thê vượng phu', không được tốt đối với nữ chủ nhà.

- Hồng rồi, Trương Vĩ tiểu tử này không phải ngu đần chứ! Tự mình phá mình, Lý Quảng vốn dĩ không muốn mua nhà. Hơn nữa hẳn lại là một lão mê tín, bây giờ cậu lại nói phong thủy của căn hộ đó bất lợi đối với vợ hẳn ta, hẳn càng không thể mua nó nữa rồi.

Vương Kiến Phát thở dài một hơi, nghĩ rằng hợp đồng lần này nhất định không thành công.

Hoàng Phân nghe lời nói của Trương Vĩ, trái lại không có phản ứng quá lớn. Cô không mê tín phong thủy học giống như Lý Quảng, ngược lại quan tâm đến chất lượng của căn nhà hơn, cho nên cô không để trong lòng đối với phong thủy 'Khắc thê vượng phu' (khắc vợ mà tốt cho chồng). Trái lại cô sợ hãi cho chồng của mình sẽ bởi vì phong thủy không tốt mà cự tuyệt đến xem nhà.

Vương Kiến Phát cùng Hoàng Phân đoán không sai, Lý Quảng vừa nghe đến phong thủy của căn hộ không tốt, bản năng muốn lấy cớ đó cự tuyệt đi xem nhà. Nhưng mà hẳn ta nghe Trương Vĩ nói nhà 'Khắc thê vượng phu' thì lại cảm thấy trở nên hứng thú với nó.

Nếu như căn hộ đó thật sự là phong thủy 'Khắc thê vượng phu', như vậy Hoàng Phân có thể bởi vì vậy mà phát sinh vấn đề, nghiêm trọng một chút cô ta có thể sẽ tử vong, Lý Quảng cũng không cần làm ly hôn chia tài sản. Vô luận là công ty hay là nhà ở đều thuộc sở hữu của một mình hẳn ta. Vừa khéo ứng đối phong thủy 'Khắc thê vượng phu' của căn hộ này, đây chẳng phải rành rành là căn nhà mà trời cao đã định sẵn cho hẳn ta rồi đó sao?

- Tôi trái lại có chút ít nghiên cứu đối với phong thủy học, đúng lúc xem một chút có phải là loại phong thủy như anh đã nói hay không.

Lý Quảng trầm mặc một lát, ngoài ý liệu trả lời đồng ý đến xem nhà, khiến cho Hoàng Phân cùng Vương Kiến Phát đều có chút bất ngờ. Còn khóe miệng của Trương Vĩ lại nhếch lên một nụ cười mịm mờ.

- Mặc câu rồi!

Trong mắt của Trương Vĩ lóe lên vẻ hưng phấn, trong lòng thầm nói.

PHÒNG THUẬT

Bản Bào
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đánh Cuộc

Sau khi Trương Vĩ cùng Vương Kiến Phát dẫn khách rời khỏi, Trung Thông môn điểm lần nữa khôi phục yên tĩnh. Vương Mẫn ngồi ở vị trí tiếp đãi phía trước, vừa xem tin tức bất động sản, đôi mắt xinh đẹp vừa nhìn ngoài cửa hàng đợi khách hàng đến.

Quách Ân, Lý Lâm, Văn Phương thì ngồi ở hàng sau trong cửa hàng. Cửa hàng trưởng Từ Minh ở trong phòng làm việc của mình. Toàn bộ môn điểm yên lặng có thể nghe được thanh âm quạt gió của máy vi tính. Lúc này Quách Ân lại đứng lên khỏi chỗ ngồi, chạy đi qua chỗ của Văn Phương ở hàng phía sau.

- Văn Phương, trưa nay em muốn đi đâu ăn cơm vậy? Chúng ta cùng đi nhé!

Quách Ân cười hỏi.

- Không cần, buổi trưa tự em mua thức ăn là được rồi.

Văn Phương uyển chuyển cự tuyệt nói.

- Em ăn cơm trong môn điểm rất không ngon gì đâu nha! Hay là ra ngoài ăn đi.

Quách Ân nói.

- Trương Vĩ cùng Vương Kiến Phát không phải đi dẫn khách rồi sao? Vạn nhất nếu ký được ước định, buổi trưa em không lấy được hợp đồng, làm trễ nãi chuyện thì làm sao bây giờ?

Văn Phương dẫn đo nói.

- Văn Phương, em yên tâm đi! Trương Vĩ lần này dẫn khách tuyệt đối không ký được hợp đồng. Anh có thể bảo đảm.

Quách Bân cười hì hì.

- Đừng nói mò nữa, anh có dẫn khách cùng người ta hay không, anh có thể bảo đảm cái gì chứ?

Văn Phương nghi ngờ.

- Văn Phương em nghĩ xem, cái hợp đồng này nếu thật sự có thể ký kết thành công, sao chị Vương không tự mình dẫn khách hàng, lại chuyển khách cho Trương Vĩ chứ?

Quách Bân ra một bộ dạng đã tính trước kỹ càng nói:

- Chị Vương có kinh nghiệm công tác, có thể phong phú nhiều hơn so với Trương Vĩ. Ngay cả chị ấy cũng đeo khách hàng không thành, Trương Vĩ có thể ký kết hợp đồng hay không chứ?

- Chuyện mua nhà như vậy thật đúng là không nói chính xác, có đôi khi vận khí tốt, nói không chừng còn có thể đụng phải một hợp đồng.

Văn Phương nghe qua rất nhiều sự tích của nhân viên môi giới, hỏi lại:

- Trương Vĩ lần trước không phải ký hợp đồng rồi đó sao?

- Em nói đúng, nhưng loại nhân viên môi giới có vận khí tốt đó, ở thủ đô này có hơn mười vạn người, ném cục gạch đều có thể đập ngã cả đám, làm sao có thể mỗi lần đều đến phiên cậu ta chứ?

Quách Bân bĩu môi nói.

- Hì hì, em không tin thì hai ta đánh cuộc đi. Trương Vĩ nếu có thể ký hợp đồng, buổi tối... anh mời em ăn cơm. Nếu như cậu ta không thể ký hợp đồng, như vậy buổi tối em... mời, mời anh ăn cơm, như thế nào?

Quách Bân vừa nói đến thời khắc mấu chốt, lại bắt đầu phạm vào bệnh cũ nói lắp, hàm hồ nói.

- Quách Bân, tên tiểu tử nhà cậu tính toán cũng khá thông minh đấy chứ! Theo như cậu nói như vậy thì cho dù Trương Vĩ ngày hôm nay có thể ký hợp đồng hay không, thì ra Văn Phương người ta đều phải đi ăn cơm với cậu à?

Lý Lâm cười nói.

- Chị Lâm, tôi đây không phải là trong lúc rảnh rỗi, đánh cược nhỏ cho vui sao?

Quách Bân nghe ý nghĩ trong lòng mình bị một lời của Lý Lâm vạch trần, trên mặt lộ ra một nụ cười ngượng ngịu, nói.

- Em không đánh cuộc với anh, lượng cơm của anh lớn hơn em, ăn cơm cũng nhiều hơn so với em. Em đánh cuộc với anh không phải bị thua thiệt rồi sao?

Văn Phương cũng là một người tâm linh thấu suốt, làm gì không nhìn ra ý nghĩ của Quách Bân, mặt đỏ lên, từ chối.

- Em nếu cảm thấy không công bình, chi bằng đổi lại đánh cuộc kiểu khác cũng được

Con người của Quách Bân đảo một vòng, chợt ngừng đầu, ngón giữa bàn tay phải cùng ngón trỏ búng một cái rõ to, nói.

- Trương Vĩ ngày hôm nay không thể ký hợp đồng, như vậy em mời anh ăn cơm tối. Nếu cậu ấy ngày hôm nay có thể ký hợp đồng, anh mời người của toàn bộ môn điểm này cùng nhau ăn bữa tiệc lớn, như thế nào?

- Hay lắm, tôi đồng ý!

Lý Lâm vừa nghe còn có thể ăn miễn phí bữa tiệc lớn, lập tức cao giọng đáp.

- Văn Phương, em xem chị Lâm cũng nói là được rồi, em cũng nên đồng ý với anh đi! Hơn nữa em chưa chắc sẽ thua.

Quách Bân dậm dưa.

- Em đồng ý với anh, vậy được chưa?

Văn Phương bị Quách Bân cứ quẩn lấy, bên cạnh lại có Lý Lâm ồn ào lên, chỉ có thể cố mà đồng ý.

- A...

Quách Bân nghe Văn Phương đã đồng ý, quay thân mình lại, dùng sức phất phất cánh tay phải, hưng phấn nói.

- Văn Phương nha! Đừng trách chị Vương không nhắc nhở cô, cô bị mắc mưu Quách Bân rồi. Trương Vĩ ngày hôm nay nhất định không ký được hợp đồng. Cô chỉ có chuẩn bị sẵn sàng mời Quách Bân ăn cơm tối đi thôi!

Wương Mẫn nói với giọng âm dương quái khí.

- Chị Vương, chị không ký được hợp đồng, chưa chắc Trương Vĩ không thể ký hợp đồng đúng không?

Sắc mặt của Văn Phương có vẻ không hài lòng. Cô ta cũng đã đồng ý đánh cuộc với Quách Bân, Vương Mẫn mới nói ra lời nói này, căn bản là

Gia Cát Lượng bàn mưu sau khi chuyện đã xảy ra, chỉ cứ chờ xem náo nhiệt.

- Ô, tiểu nha đầu nhà cô còn không chịu phục!

Vương Mẫn cười lạnh một tiếng, nói:

- Ký một hợp đồng mua bán căn nhà có ba phòng ngủ, có thể nói là có được tới mấy trăm ngàn tiền hoa hồng, xem như là đơn đặt hàng lớn ở môn điểm chúng ta. Phàm là có một chút khả năng, anh Từ cũng sẽ tự mình đi theo dẫn khách, chứ không phải để cho hai người nhân viên môi giới kiến tập dẫn khách, cô nghĩ có phải không?

- Vậy... Vậy nếu không thể ký hợp đồng, anh Từ tại sao còn muốn chuyển khách hàng cho Trương Vĩ chứ?

Văn Phương mặc dù có chút không phục, nhưng cô không thể không thừa nhận, lời Vương Mẫn nói quả thật có đạo lý.

- Anh Từ là điểm trưởng, là nhân vật lớn, ý nghĩ của người ta chúng ta sao có thể có thể hiểu rõ!

Vương Mẫn vẫn nói một cách rất khó nghe.

Đôi vợ chồng khách hàng Hoàng Phân cùng Lý Quảng này, Vương Mẫn ít nhất đã theo đuổi 3 tháng, có thể nói là hao tổn rất nhiều tâm tư, nhưng vẫn không thành công ký được hợp đồng. Đối với chuyện Từ Minh chuyển khách hàng cho Trương Vĩ, trong lòng ít nhiều có chút oán khí. Nhưng mà có thể sử dụng khách hàng không có hi vọng ký hợp đồng này, đổi lấy một cơ hội tiếp đãi khách hàng mới, đối với Vương Mẫn mà nói cũng chưa chắc không phải một loại giải thoát.

Từ Minh một mực ngồi trong phòng làm việc, bốn người đối thoại có thể nói là nghe một chữ không sót. Thật ra Vương Mẫn nói rất chính xác, Từ

Minh trước đó cũng đã theo Vương Mẫn dẫn qua hai vị khách hàng này rồi, biết được với thái độ của Lý Quảng mà xét, thì trong khoảng thời gian ngắn không có khả năng ký hợp đồng.

Từ Minh sở dĩ chuyển khách hàng cho Trương Vĩ, một là bị Vương Mẫn làm cho không thể không làm như thế, hai là muốn để cho Trương Vĩ rèn luyện một chút kỹ năng tiếp đãi khách hàng mua nhà như thế nào. Tiền hoa hồng lấy được từ việc làm trung gian môi giới bán nhà cao hơn môi giới thuê phòng xa, cũng coi như là một loại dùi mài cùng bồi dưỡng đối với Trương Vĩ.

Còn Trương Vĩ hiện tại thì dẫn theo khách hàng đi xem căn hộ thứ hai.

Căn hộ thứ hai ở cao ốc số tám của tiểu khu, cũng thuộc về vị trí trung tâm của tiểu khu. Cả cao ốc tổng cộng có 30 tầng, căn hộ có ba phòng ngủ đó vừa khéo ở tầng 27, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn một cái không sót gì đối với phong cảnh bên trong tiểu khu. Nó tuyệt đối có thể cũng coi là lâu vương của tiểu khu (hình dáng căn nhà tốt nhất, nhà đắt tiền nhất bên trong tiểu khu).

Bốn người Trương Vĩ đi thang máy tới tầng 27. Vương Kiến Phát đi trước một bước mở cửa phòng ra, dẫn hai vị khách hàng tiến vào nhà. Sau khi họ đi qua cửa trước, đồng dạng cũng là một cái phòng khách rộng rãi, bởi vì tầng lầu khá cao cho nên ánh sáng càng đầy đủ hơn.

- Căn hộ này có thể nói là lâu vương của tiểu khu chúng ta. Nó có ba phòng ngủ hai sảnh, hai phòng vệ sinh, diện tích gần 150 mét vuông, là căn hộ lớn nhất trong cả tiểu khu này.

Trương Vĩ nói.

- Không tệ... Tốt hơn so với căn hộ vừa xem.

Hoàng Phân vừa tiến vào cửa phòng, đã bị bố cục của căn hộ này hấp dẫn rồi. Căn hộ này mặc dù chỉ là ba phòng ngủ, nhưng diện tích sử dụng lại vượt qua nhà có bốn phòng ngủ bình thường. Bố cục bên trong vô cùng độc đáo và rộng rãi, độ thoải mái có thể so sánh cùng biệt thự.

Hoàng Phân bị căn hộ này hấp dẫn rồi. Phòng ngủ, phòng bếp, toliet, mỗi một vị trí đều xem xét vô cùng cẩn thận. Còn Lý Quảng cũng thừa cơ hội này gọi Trương Vĩ sang một bên, hỏi:

- Trương Vĩ, không phải cậu đã nói phong thủy của căn hộ này không tốt sao? Rốt cuộc vì sao không tốt, cậu giải thích cho tôi một chút.

- Cái này... anh Lý... Tôi...

Trương Vĩ làm ra vẻ đắn đo, ấp úng hàm hồ nói.

- Tiểu Trương, người với người giao kết qua lại cần lưu ý độ tín nhiệm. Cậu nói cho tôi biết tình huống thật sự của căn hộ này, mặc dù tôi không mua nó nhưng cậu lại giành được sự tín nhiệm của tôi. Cậu còn có thể dẫn tôi đi xem căn hộ khác!

Lý Quảng nói với giọng đầy ý vị.

- Nếu cậu không nói cho tôi biết chuyện của căn hộ này, thì tôi cũng hỏi từ trong miệng của người khác, như vậy tôi khẳng định sẽ không tin cậu nữa. Càng không có thể mua nhà cửa ở chỗ của cậu, cậu nói đi!

- Anh Lý, anh nói đúng, tôi sẽ nói cho anh biết những gì mà tôi biết.

Trương Vĩ thở dài một hơi, dường như dưới sự dẫn đường của Lý Quảng, hạ quyết tâm vậy, nói:

- Theo tôi được biết, chủ sở hữu trước của căn hộ này, mua nhà ở chưa tới nửa năm thì bà vợ đó liền xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi. Sau đó lại bán cho

chủ nhà hiện tại, cũng chưa tới nửa năm thì bà vợ cũng xảy ra tai nạn xe cộ nữa. Nghe nói đang nằm trong phòng cấp cứu, bị rất nặng, e rằng không kéo dài được hai ngày nữa.

Lý Quảng nghe lời nói của Trương Vĩ, không khỏi nheo mắt, thầm nghĩ trong lòng:

“Chẳng lẽ căn hộ này thật sự có phong thủy 'Khắc thê vượng phu' sao?”

- Ai, theo như cậu nói bà vợ của chủ nhà bệnh nặng, vậy chủ nhà chẳng phải thương tâm đến chết sao?

Lý Quảng hỏi.

- Ông chủ nhà có bị tổn thương hay không thì tôi không biết, ngược lại nghe nói do được bồi thường vì tai nạn bất ngờ, người này đã lấy được mấy triệu NDT, coi như là nhân họa mà gặp được phúc rồi!

Trương Vĩ trả lời.

“Nếu như Trương Vĩ nói là sự thật, như vậy căn hộ này chẳng phải là thật sự 'Khắc thê vượng phu' sao, đến lúc đó mình không những không cần ly hôn, còn có thể thu được một khoản tài lộc bất ngờ. Căn hộ này chẳng phải là trời cao lượng thân định tạo cho mình đây sao?”

Lý Quảng vốn dĩ vô cùng tin tưởng phong thủy, không biết tin phục ba phần đối với lời nói của Trương Vĩ từ khi nào rồi.

Dĩ nhiên, Lý Quảng cũng chỉ tin tưởng ba phần mà thôi. Hẳn không có khả năng dựa vào lời Trương Vĩ há miệng nhóp nhép vài câu là liền mua căn hộ này, khẳng định còn có thể dùng phương thức đặc biệt của chính mình, đi nghiệm chứng một chút tính chân thật của chuyện này, ít nhất cũng phải nắm chắc mười phần, mới có thể mua căn hộ này.

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Phong Thủy Đại Sư

Phong Thủy học là một loại văn hóa truyền thống của Trung Quốc. Tuy rằng đã đi vào xã hội mới, nhưng loại văn hóa có chứa màu sắc thần bí này cũng không hề biến mất, ngược lại theo sự phát triển sau khi mở cửa cải cách, loại văn hóa thần bí này lại dần dần hưng khởi.

Đối với Phong Thủy học không dám nói mỗi người đều tin tưởng, nhưng không ai hoàn toàn không tin. Phần lớn mọi người là giữ vững thái độ nước đôi lập lờ, bên trong còn có một nhóm người rất tin, không nghi ngờ gì đối với chuyện này. Nghề làm thầy phong thủy dần dần hưng khởi, nhất là ở xã hội thượng lưu như Hồng Kông thì nó còn được tôn sùng gấp bội.

Top 5 trong mười đại phú hào của người Hoa đều ở Hồng Kông, mà những người đó phần lớn đều tin tưởng Phong Thủy học. Mặc dù không dám nói tin tưởng không nghi ngờ đến bậc nào, nhưng gần như mỗi người vào lúc đặt mua bất động sản, đều mời thầy phong thủy đi xem một cái trước, coi như là một loại an ủi trong lòng.

Lý Quảng vô cùng ham thích đối với hai loại văn hóa phong thủy và xem bói, xem như đã đạt đến trình độ si mê. Điều này có quan hệ nhất định với hoàn cảnh sinh hoạt của y lúc nhỏ, mà sau khi y lớn lên thì càng tin tưởng sâu sắc hơn.

Thay vì nói Lý Quảng đã tin tưởng lời của Trương Vĩ, chi bằng nói là Lý Quảng tin tưởng Phong Thủy học. Hẳn cho tới bây giờ chưa nói với bất kỳ người nào về chuyện hẳn muốn ly hôn, lại càng không cho rằng Trương Vĩ sẽ biết. Cho nên cũng không quá tin tưởng người này biết dùng loại phương

pháp 'Khắc thê vượng phu' này để chào hàng bất động sản với hẳn, ngược lại cảm thấy trong chuyện này rõ ràng trời cao đã an bài.

Nhưng mà, Lý Quảng cũng là một thương nhân hết sức cẩn thận, trước khi hao phí mấy trăm vạn mua nhà, vẫn phải nên chứng thực lời nói của Trương Vĩ một phen. Còn phương pháp trực tiếp nhất trong đó, đơn giản là mời một vị phong thủy đại sư thăm dò phong thủy, để chứng thực bố cục phong thủy của căn hộ này, có giống với lời nói 'Khắc thê vượng phu' của Trương Vĩ hay không.

Sau khi Trương Vĩ cùng Lý Quảng bàn bạc xong, Hoàng Phân cũng hưng trí bừng bừng đi về phòng khách. Cô nói với chồng mình bằng một giọng điệu hưng phấn:

- Ông xã, anh cảm thấy căn hộ này thế nào?

- Không tệ, căn hộ này trái lại rất thích hợp.

Lý Quảng gật đầu nói, bỏ qua chuyện liên quan đến phương diện phong thủy không nói, bản thân hẳn cũng hết sức hài lòng đối với căn hộ.

- Ông xã, nếu anh cũng thích, chúng ta mua nó nha?

Hoàng Phân nhìn căn hộ thêm nhiều lần. Đây là lần thứ nhất cô nhận được sự khẳng định của Lý Quảng, lập tức chuẩn bị rèn sắt khi còn nóng khuyến khích chồng ngay.

- Không vội, Trương tiên sinh không phải nói căn hộ này có chút vấn đề về phong thủy đó sao? Chúng ta trước tiên tìm phong thủy đại sư xem một chút, nếu như không có vấn đề gì thì mới mua, được không?

Lý Quảng nói.

- Được thôi!

Hoàng Phân bĩu môi, mặc dù cô ta cũng không tin tưởng về chuyện phong thủy, nhưng cũng biết tật xấu của chồng mình, cho nên cũng không hề tính toán nhiều đến chuyện này.

Đã nhận được sự đồng ý của Hoàng Phân, Lý Quảng lấy ra điện thoại từ trong túi, gọi một cú điện thoại cho người gọi là 'Phong thủy đại sư' trong miệng của hắn ta. Ngữ khí có thể nói vô cùng khách khí. Về phần Trương Vĩ cũng không quá lo lắng đối với chuyện phong thủy đại sư đến.

Trương Vĩ sau khi đến Công ty Trung Thông, đã từng bất ngờ tiếp đãi một khách hàng mua nhà, nhưng kinh nghiệm của ha81n vốn vô cùng nông cạn, nên toàn bộ quá trình đều là do Từ Minh một tay thực hiện. Từ Minh vô cùng giỏi trong việc nói chuyện, nên nhanh chóng thân thuộc với khách hàng, đồng thời khách hàng cũng vô cùng hài lòng đối với căn nhà ấy.

Khách hàng lúc đó là một người Quảng Châu, vô cùng thích căn hộ này. Sau khi người đó quyết định mua nhà, có để cho thầy phong thủy đến xem phong thủy. Chỉ cần phong thủy không phải thuộc loại con số đại hung, cho dù là chỉ có vận số bình thường, người đó cũng sẽ mua căn hộ này. Chỉ có điều kết quả sau cùng lại là điềm đại hung. Khách hàng cuối cùng cũng nhịn đau bỏ đi thứ yêu thích.

Tiền hoa hồng của bất động sản này vô cùng khả quan, đủ cho Trương Vĩ sống thoải mái mấy năm, không nghĩ tới cuối cùng lại bị một câu nói của phong thủy đại sư làm cho tiêu tan. Chuyện này là một đả kích rất lớn đối với hắn. Loại biến hóa giữa chuyện vui thành chuyện buồn như thế, thậm chí thiếu chút nữa khiến cho hắn bỏ luôn nghề này, may mắn là Từ Minh mở đường từ bên trong cho nên Trương Vĩ mới không rời đi.

Sau khi chuyện đó phát sinh, Trương Vĩ vì để tránh cho lần nữa xảy ra loại chuyện như vậy, bắt đầu nghiên cứu một ít chuyện về phương diện phong thủy. Tuy rằng không gọi là tinh thông, nhưng có thể nói là thấu hiểu địa khái đối với cái nghề này.

Trong mười người phong thủy đại sư thì có đến tám người thuộc hạng lừng gạt, hai người còn lại là thứ gà mờ. Về phần người chân chính hiểu được phong thủy, có thể nói là trong trăm người không có một. Hơn nữa vài người đó đa số miệng lưỡi trơn tru, khó phân biệt thiệt giả.

Nhưng Trương Vĩ lại lọc lợi ra một cái đại đạo từ trong đó. Những người gọi là phong thủy đại sư, đều là dựa theo số lần thu phí, mỗi một lần xem nhà đều cũng sẽ có thu nhập. Thế nên thầy phong thủy có thể thu nhiều lần phí dụng. Hai lần trước xem nhà đều nói phong thủy của nhà kém một chút, làm cho khách hàng không mua được nhà. Như vậy khách hàng mới có thể mời hẳn xem thêm mấy lần, có thể nói đó là quy tắc ngầm của cái nghề nghiệp này rồi.

Cho nên Trương Vĩ tin tưởng thầy phong thủy sau khi đến, khẳng định sẽ bảo phong thủy của căn hộ này không tốt, khuyên không nên mua nó. Mà lý do đơn giản chính là vài loại tài vận không thông, điềm đại hung, huyết quang tai ương này nọ, vừa khéo trúng ngay ý muốn của Trương Vĩ.

- Anh Lý, muốn đi ra cửa đón vị phong thủy đại sư đó một chút hay không?

Trương Vĩ hỏi.

- Không cần, Diêu đại sư vô cùng quen thuộc với vùng này. Tôi nói cho ông ta biết số lầu và số nhà, ông ta có thể tự mình tìm tới nơi đây.

Lý Quảng trả lời.

- Rất quen thuộc với vùng này sao?

Trong lòng của Trương Vĩ cười lạnh. Hẳn nghe được câu nói ấy, càng cho rằng người này là một tên chuyên đi khắp hang cùng ngõ hẻm lừng gạt người.

- Kinh không...

Nửa giờ sau, một tiếng chuông vang lên từ phía ngoài căn hộ.

- Có thể là Diêu đại sư đến rồi, tôi đi mở cửa.

Trương Vĩ đúng lúc đứng ở bên cạnh, đi tới cửa trước, mở cửa nhà ra.

Sau khi Trương Vĩ mở cửa, lại thấy một nam một nữ đứng trước cửa. Nam mặc áo dài, trên đầu để một cái búi tóc to, thân mình tròn vo, mặt mập phì, còn thêm một chòm râu dê dài, xem bộ dạng chừng bốn mươi tuổi.

Cô gái mặc một chiếc sườn xám màu vàng, phía trên thêu đồ án hoa mẫu đơn, trước sau lồi lõm, diện nước đầy đủ, lộ ra hai cái đùi đẹp trắng như tuyết, gần như xé tà đến tận bên hông. Tóc dài cột lại, dung mạo kiều diễm, không ngờ lại là một mỹ nhân phong vận mười phần.

Vào lúc Trương Vĩ mở cửa, nở một nụ cười chuyên nghiệp, sau khi mở cửa thấy được hai người, nụ cười trên mặt lại thoáng xụ xuống, con người sắp phun ra lửa. Hai người kia hẳn đã từng gặp mặt qua, tuy rằng chỉ gặp mặt một lần, thậm chí không trực tiếp trao đổi.

Nhưng lại để lại cho hẳn kỷ niệm khắc sâu, đau khổ.

- Xin hỏi, Lý Quảng tiên sinh có ở đây không?

Người đàn ông trung niên cười khanh khách cất tiếng hỏi.

- Ngài là Diêu đại sư phải không? Hân hạnh gặp hân hạnh gặp!

Khóe miệng của Trương Vĩ giật một cái, miễn cưỡng cố ra vẻ tươi cười, đưa tay phải ra nói.

- Đúng vậy, chính là tôi.

Diêu đại sư cũng đưa tay phải ra, nhẹ nhàng bắt tay với Trương Vĩ.

- Vị tiểu thư này, không biết nên xưng hô như thế nào?

Trương Vĩ chỉ bắt nhẹ tay với Diêu đại sư một chút, rồi nhanh đưa mắt nhìn về phía mỹ nhân bên cạnh, đồng thời lần nữa đưa tay phải ra.

- Xin chào, tôi là đồ đệ của Diêu đại sư.

Cô gái cũng không nói ra tên của mình. Cô thấy Trương Vĩ chủ động bắt tay với mình, lộ ra một chút kinh ngạc, chần chờ một chút, vẫn lễ phép đưa tay ra.

Dựa theo lễ nghi bắt tay bình thường mà nói, đều là phụ nữ chủ động đưa tay ra trước. Nếu như phụ nữ không đưa tay, đại biểu cho đối phương không có ý muốn bắt tay. Người nam thường thì không thể đưa tay ra trước.

Trương Vĩ dùng sức nắm lấy tay của người đẹp, còn cố ý dùng ngón tay cái sờ sờ mu bàn tay của đối phương. Ánh mắt thì không ngừng liếc lung tung trên người cô gái, nhất là nhìn chăm chăm vị trí nhạy cảm của đối phương, giống như là một kẻ phóng đãng dâm ô vậy.

- Vị tiên sinh này, nếu chúng ta đã biết nhau rồi, có phải là để cho chúng tôi đi vào trước rồi nói sau hay không?

Người đẹp thấy bộ dạng cợt nhả của Trương Vĩ, và cảm thấy đối phương đang vuốt ve mu bàn tay của mình, lộ ra một chút thần thái khó chịu, nhanh chóng rút tay mình về, nói.

Thấy Trương Vĩ không nhận được thực hiện cử động như thế, sắc mặt của Diêu đại sư cũng trầm xuống, hung hăng trợn mắt nhìn hằm một cái, thềm nói:

“Tiểu tử này hẳn là nhân viên môi giới dẫn Lý Quảng xem nhà, lại dám làm ra cử động hạ lưu như vậy, nhất định phải hạ điểm mạnh trước mặt Lý Quảng. Mình phải khiến cho tên tiểu tử này không ký được hợp đồng.”

- Hai vị, xin mời vào.

Trương Vĩ cười hề hề, coi như không nghe không thấy đối với ánh mắt phần nộ của Diêu đại sư, lại dùng Độc Tâm Thuật nhìn thấu ý nghĩ của ông ta, trong lòng cười lạnh:

“Tử Bàn Tử (tên mập chết bầm), lần trước là hại lão tử hỏng mất một hợp đồng, lần này lại đến gây họa cho lão tử. May mắn là lần này khác biệt so với trước. Nhà người cứ nói phong thủy của nhà này càng kém, Lý Quảng càng muốn mua căn hộ này! Lão tử không sợ đắc tội tên mập người!”

Thì ra, người trung niên béo mập này cùng người đẹp mặc sườn xám không phải là ai khác, chính là thầy phong thủy lúc trước phá hủy chuyện Trương Vĩ ký thành hợp đồng. Đây có thể nói là cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt. Trương Vĩ vừa rồi cố ý đùa giỡn với người đẹp, cũng là vì khiến cho vị Diêu đại sư này ký hận hẳn, để cho hẳn ta nói phong thủy của căn hộ thêm hung hiểm một chút, như vậy ngược lại sẽ càng thúc đẩy Lý Quảng quyết định mua nhà.

(Khách hàng Quảng Châu mua nhà là chuyện thật sự phát sinh đối với tôi, không có một chút thành phần hư cấu nào. Bởi vì mức hoa hồng vô cùng khả quan, cho nên những năm gần đây nhớ lại chuyện này, vẫn đau lòng không thôi! ! ! - Lời tác giả)

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Kẻ Thù Gặp Nhau

- Diêu đại sư, đã lâu không gặp. Tôi luôn muốn gặp mặt ông, chỉ sợ ông công tác quá bận rộn, cho nên không dám làm phiền nhiều.

Lý Quảng nghe Diêu đại sư đã đến, đi lên trước đón tiếp nói:

- Ngày hôm nay bà xã tôi coi trọng căn nhà này, cho nên mới mời ông tới xem xét phong thủy một chút.

- Lý tiên sinh vẫn khách khí như vậy, tôi bất quá là một thuật sĩ hương dã, làm gì sánh được với ngài là một Đại lão bản ngày bận rộn trăm chiều này chứ.

Diêu đại sư khiêm tốn nói.

Hai người hàn huyên nói mấy câu, lại hồ tương khen ngợi lẫn nhau, rồi sau đó Lý Quảng giới thiệu Hoàng Phân cho Diêu đại sư biết, rồi mới chính thức xem xét phong thủy.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh Diêu đại sư mang theo một cái cặp da nhỏ, sau khi mở ra bên trong là một vài công cụ của thầy phong thủy gồm: la bàn, kiếm gỗ, đồng tiền, chuông đồng, lá bùa cùng với những vật phẩm kỳ lạ muôn màu. Có vài thứ gì đó mang hình thù kỳ quái mà ngay cả tên Trương Vĩ cũng không gọi tên được.

Đầu tiên Diêu đại sư lấy ra la bàn, sau đó vừa chiếu la bàn, vừa quan sát bố cục trong phòng, thỉnh thoảng dừng bước, ngẩng đầu lên, mắt liếc lên bên trên, lông mày khẽ nhíu. Nhiều râu trên cằm vểnh lên trên, nhìn ngoại trừ hình thể hơi mập ra, còn hơi có mấy phần và mùi vị tiên phong đạo cốt.

Diêu đại sư có bản lĩnh thật sự hay không thì Trương Vĩ không rõ lắm, tuy nhiên ông ta cầm la bàn vòng vo nửa tiếng trong phòng, thái độ trái lại có chút nghiêm túc. Còn Trương Vĩ và Lý Quảng cũng một mực theo phía sau ông ta. Một người thờ ơ lạnh nhạt, một người gương mặt sùng kính.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh Diêu đại sư cũng không phải một nhân vật đơn giản. Cô nàng thấy Hoàng Phân tựa hồ không cảm thấy quá hứng thú đối với Phong Thủy học, liền bắt đầu hàn huyên vấn đề quần áo, ăn mặc cùng Hoàng Phân. Sau một hồi hai người rất quen thuộc thân thiết nhau, hiển nhiên chiếm được hảo cảm của Hoàng Phân.

Qua khoảng nửa khắc, Diêu đại sư mới dừng bước, thu la bàn vào trong tay áo, khẽ lắc đầu, thở dài một hơi:

- Ái chà!

- Diêu đại sư, ông xem ra sao rồi?

Lý Quảng nhanh chóng đi lên nghênh đón, hỏi.

- Chà chà, bố cục của căn nhà này rất kỳ lạ, đại khái nhìn qua thật ra thì phong thủy không tệ, nhưng. . .

Sắc mặt của Diêu đại sư lộ ra một chút vẻ ngưng trọng, đang muốn nói tiếp, lại bị Trương Vĩ cắt đứt.

- Diêu đại sư, tôi thấy bố cục của căn hộ này rất tốt.

Trương Vĩ ngắt lời.

- Cậu biết phong thủy sao? Không hiểu thì không nên nói càn!

Diêu đại sư trách mắng Trương Vĩ một tiếng. Ông ta nghĩ tới cử chỉ khinh bạc của người này khi mở cửa, bây giờ lại cắt ngang lời của mình, trong lòng cười lạnh nói:

“Một mình cậu bán nhà cửa chắc, lại dám đắc tội thầy phong thủy như tôi, vậy đừng mong là nhà của cậu có thể bán được.”

- Trương tiên sinh, anh không nên cắt lời của Diêu đại sư, nghe ông ấy nói tiếp xem.

Lý Quảng bảo.

- Căn nhà này bề ngoài thì phong thủy không tệ, nhưng sau khi dùng la bàn xem xét xác thực, mới phát hiện phong thủy của nó ngầm chứa hiện tượng đại hung. Nếu như nghiêm trọng thậm chí sẽ phát sinh huyết quang tai ương.

Gương mặt của Diêu đại sư trịnh trọng, nhìn sang Trương Vĩ, thầm nói:

“Tôi nói căn nhà này hung hiểm như thế, xem cậu làm sao có thể bán được nó.”

- Diêu đại sư, không biết sự hung hiểm mà ông nói, là nhắm vào tôi, hay là nhắm vào thân nhân của tôi vậy?

Lý Quảng vốn dĩ muốn hỏi, hiện tượng đại hung của căn nhà này nhắm vào mình hay là nhắm vào bà xã của mình, lại sợ hỏi vậy hơi quá lộ liễu, chỉ có thể thay đổi từ ngữ cho nhẹ hơn một chút.

- Lý tiên sinh chính là người có phúc lớn, lại có linh phù hộ thân do tôi đưa, đương nhiên có thể gặp dữ hóa lành. Nhưng người nhà của ông lại chưa chắc có thể tránh thoát kiếp nạn này.

Diêu đại sư không chút nghĩ ngợi đáp.

Diêu đại sư vô cùng am hiểu loại trò chơi văn tự này. 'Bản thân mình' cùng 'Thân nhân' tuy rằng đều là hai chữ, nhưng nhân số đại diện lại khác

biệt. Hai chữ thân nhân có thể bao gồm cha mẹ, vợ con, anh chị em, cô dì các loại..., cho dù có đoán mò thì cũng có thể đoán đúng một người.

Lý Quảng nghe được câu nói này của Diêu đại sư lại kích động. Người nhà trong lòng của hắn chính là Hoàng Phân. Hắn vừa nghe nói căn hộ này không có ảnh hưởng với mình, ngược lại có khả năng khiến cho Hoàng Phân gặp nạn, chẳng phải là thật ứng với bố cục phong thủy 'Khắc thế vượng phu' mà Trương Vĩ đã nói sao?

- Diêu đại sư, rất cảm tạ ngài, nếu không phải lời của ngài, tôi chỉ sợ sẽ. .

Hai tay của Lý Quảng nắm lấy Diêu đại sư, cảm kích dị thường với ông ta. Chỉ có điều lời nói nửa câu sau quả thật không nói ra, dù sao suy nghĩ chân thật trong lòng hắn không thể nói với người ngoài.

- Lý tiên sinh không cần khách khí, đây là điều tôi nên làm.

Diêu đại sư nghĩ đến Lý Quảng muốn từ bỏ ý nghĩ mua căn nhà này, cười ha hả nói.

- Diêu đại sư, đây là một chút tâm ý của tôi, xin ngài nhận lấy.

Lý Quảng vừa nói, vừa lấy ra một phong thư màu đỏ từ trong cái ví da, hai tay đưa cho Diêu đại sư.

- Tôi chính là người trong Huyền Môn, lẽ ra không nên thu lễ kim này, nhưng mà đang ở trong hồng trần, cũng không thể hoàn toàn ngoại lệ nha!

Diêu đại sư giả vờ giả vệt một phen, cũng không có ý tứ đẩy đưa nữa, thu hồi hồng bao nói:

- Lý tiên sinh, không quấy rầy ông nữa. Tôi còn có một số việc phải làm, cáo từ đi trước vậy.

- Diêu đại sư, tôi tiễn ông.

Lý Quang ân cần nói.

- Không cần như thế, Lý tiên sinh nên thương lượng một chút chuyện nhà cửa với phu nhân của mình đi!

Diêu đại sư lời lẽ uyển chuyển cự tuyệt nói, đồng thời có ý nhìn một chút thần sắc của Trương Vĩ.

- Diêu đại sư, không bằng để tôi tiễn ông ra ngoài.

Trương Vĩ cười mà như không nhìn chăm chăm Diêu đại sư nói.

- Được thôi!

Diêu đại sư gật đầu đáp, trong lòng cười lạnh nói:

“Xem tiểu tử cậu còn dám ngang ngạnh với tôi nữa hay không?”

Trương Vĩ tiễn Diêu đại sư và người đẹp ra cửa, gương mặt của Diêu đại sư châm chọc nói:

- Tuổi trẻ như cậu không nên quá lớn lối, hơn nữa không nên đắc tội với thầy phong thủy chúng tôi. Nếu không cậu lăn lộn ngoài đời với nghề bất động sản này không nổi đâu!

- Ai bảo anh nhìn tôi chăm chăm với vẻ chăm chọc như thế, còn thừa dịp bắt tay chiếm tiện nghi của tôi, lần này ném chút đau khổ rồi chứ!

Người đẹp cũng nhìn có chút hả hê nói.

- Ha ha ha! Thứ mà ông nhìn, chưa chắc là toàn bộ. Chuyện mà ông tưởng tượng, cũng chưa chắc sẽ phát sinh.

Trương Vĩ bật cười lớn, nói:

- Hai vị, sau này còn gặp lại.

Trương Vĩ sau khi nói xong, khép cửa lại, lưu lại hai người đứng ngẩn ngơ ở tại chỗ. Diêu đại sư khẽ nói với cô gái xinh đẹp:

- Tiểu tử này không phải là giận quá thành ngốc rồi đấy chứ! Căn nhà này không bán ra được mà hãn còn cao hứng.

Trái ngược với trong tưởng tượng của Diêu đại sư, Lý Quảng không chỉ không bỏ qua căn nhà này, ngược lại còn muốn mua nó. Thật ra thì một khi ứng nghiệm huyết quang tai ương, thê tử của hãn có thể phát sinh chuyện bất ngờ, như vậy tất cả tài sản đều sẽ thuộc về hãn.

Đối với một điểm này Trương Vĩ lợi dụng Độc Tâm Thuật, nhìn hết sức rõ ràng. Nhưng mà hãn cảm giác Lý Quảng cũng không phải là loại người táng tận lương tâm điên rồ đó. Không cần biết vì sao hãn hận thê tử của hãn như thế, nhưng mà xem ra trong này khẳng định còn 'Có chuyện'. Dù sao không có lửa làm sao có khói, người đáng thương ắt có chỗ đáng hận.

- Ông xã, vị Diêu đại sư nói gì? Phong thủy của căn hộ này không có vấn đề chứ?

Hoàng Phân hỏi.

- Phong thủy của căn hộ này không có vấn đề!

Lý Quảng thân nhiên đáp, tuy rằng Trương Vĩ cũng nghe được lời nói của Diêu đại sư, nhưng mà Lý Quảng cũng không lo lắng Trương Vĩ sẽ đâm thọc mình. Bởi vì như vậy không có bất kỳ lợi ích nào với người này, ngược lại sẽ khiến cho Hoàng Phân không muốn mua căn hộ này.

- Thật tốt quá, ông xã, chúng ta lập tức mua căn hộ này đi!

Sắc mặt của Hoàng Phân vui mừng, hưng phấn nói.

Vừa rồi vào lúc đợi Diêu đại sư, Trương Vĩ đã nói qua giá tiền của căn hộ này cùng hai người. Tất cả phí dụng cộng hết lại khoảng chừng 5 triệu NDT, tuy rằng cao hơn giá trung bình của tiểu khu, nhưng bởi vì nó là lâu vương của khu này nên có thể nói là tiền nào của đó.

Sau khi Hoàng Phân nghe giá tiền của căn hộ, còn muốn trả giá cùng Trương Vĩ, nhưng mà Trương Vĩ khẳng khẳng với giá tiền này, không giảm một xu, bởi vì đây đã là giá thấp nhất rồi, nếu thấp nữa thì chủ sở hữu nhà chỉ sợ sẽ không đồng ý bán. Còn Hoàng Phân quả thật thích căn nhà này, nên không dây dưa trên chuyện giá cả của nó.

- Trương tiên sinh, có thể hẹn chủ nhà một chút được không? Tôi muốn trực tiếp gặp mặt họ nói chuyện ký hợp đồng.

Trong mắt của Lý Quảng lóe lên một chút tinh quang, nói.

- Đương nhiên là được.

Vào lúc Trương Vĩ nói chuyện, đã nhìn thấu trong lòng của đối phương, phát hiện đối phương lại muốn chứng thực ở chỗ của người chủ nhà, trong lòng thầm nghĩ:

“Mẹ nó, người này thật đúng là cẩn thận.”

PHÒNG THUẬT

Bào Bàn
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trở Về Môn Điểm

- Anh Hoàng, chị Lý, hai vị xin hãy chờ một chút, tôi gọi điện cho chủ nhà, để ông ta đến Công ty Trung Thông của chúng tôi nói chuyện ký hợp đồng.

Trương Vĩ gật đầu với hai người, đi vào phòng ngủ.

- A lô, xin chào ngài? Có phải là Trịnh tiên sinh không ạ?

Trương Vĩ lấy ra điện thoại di động, bấm số điện thoại của chủ nhà.

- Phải, tôi đây!

Trịnh tiên sinh đáp lại.

- Tôi là tiểu Trương của Công ty Trung Thông, trước đó từng liên lạc qua với ngài trên điện thoại. Tôi đã dẫn khách hàng đi xem xong căn hộ của ngài rồi, khách hàng rất có ý muốn mua căn hộ của ngài, muốn mời ngài đến công ty chúng tôi nói một chút về chuyện ký hợp đồng.

Trương Vĩ nói.

- Công ty Trung Thông? Là công ty môi giới phía dưới tòa nhà số 4 phải không?

Trịnh tiên sinh hỏi ở đầu bên kia điện thoại.

- Đúng vậy, chính là công ty chúng tôi. Bây giờ ngài có thể tới đó được không?

Trương Vĩ hỏi.

- Được thôi, bây giờ tôi đang ở gần đó, đại khái nửa tiếng được chứ?

Trịnh tiên sinh suy nghĩ một chút, hỏi.

- Vậy thì tốt quá!

Sắc mặt của Trương Vĩ vui mừng đáp.

- Đúng rồi, tôi còn có một việc muốn nói một chút với ngài.

- Trước đó ngài không phải nói muốn khách hàng đặt cọc tiền mua nhà sao? Khách hàng này của tôi vốn là muốn vay tiền mua nhà trả góp đấy, sau đó tôi tìm một cái cớ, nói vợ của ngài phát sinh ít chuyện bất ngờ nên đang phải nằm viện, cho nên bây giờ cần tiền rất gấp.

Trương Vĩ có chút ngượng ngùng hỏi:

- Ngài sẽ không để tâm chứ?

- Không sao, tôi bây giờ quả thật cần tiền gấp, nếu không cũng sẽ không bán căn hộ tốt như vậy. Vậy người khách hàng đó có đồng ý trả tiền mua nhà một lần không?

Trịnh tiên sinh tùy tiện hỏi. Ông ta cũng là người làm ăn, vì lợi ích của mình nói đôi câu lừa dối không ảnh hưởng gì đến toàn cục.

- Bây giờ đã đồng ý, nhưng mà một hồi vào lúc ký hợp đồng ngài cũng đừng nói phá ra, bằng không chuyện này sẽ không tiện rồi.

Trương Vĩ nói.

- Yên tâm đi tiểu Trương, người đó hỏi đến, tôi sẽ nói vợ tôi phát sinh chút chuyện ngoài ý muốn, hiện tại đang nằm viện, để làm tròn lời nói dối

của cậu.

Trịnh tiên sinh nói.

- Cám ơn ngài đã hiểu, lát nữa chúng ta gặp lại.

Trương Vĩ thở phào nhẹ nhõm, nói.

- Được, lát gặp!

Trịnh tiên sinh nói xong cúp điện thoại. Còn Trương Vĩ cũng cất điện thoại di động, đi ra từ trong phòng ngủ.

- Tiểu Trương, chủ nhà ngày hôm nay có đến đây không?

Hoàng Phân hỏi.

- Chị yên tâm đi! Chị Hoàng, chủ nhà nửa tiếng có thể đến. Chúng ta hiện giờ đi tới môn điểm của chúng tôi chờ ông ấy đi.

Trương Vĩ cười nói, sau đó dẫn hai người đi ra khỏi nhà, đi về phía Trung Thông môn điểm.

10 phút sau, Trương Vĩ dẫn Hoàng Phân cùng Lý Quảng trở về Trung Thông môn điểm. Người ngồi ở phía trước tiếp đãi đã không phải là Vương Mẫn nữa, mà đổi thành Lý Lâm.

Tiếp đãi khách hàng ở tiền đài cũng không phải là mỗi người luân phiên một ngày, mà là mỗi người tiếp đãi một khách hàng, nhận được khách hàng thì sẽ đổi thành nhân viên môi giới khác. Vương Mẫn hiện tại không ngồi ở vị trí cũ, cho thấy cô ta cũng đã nhận được một khách hàng.

- Ôi!!!, chị Hoàng, chị xem nhà đã về rồi, tôi đi mang cho chị ly nước nhé.

Vương Mẫn thấy Trương Vĩ dẫn hai vị khách hàng vào, ánh mắt sáng lên, nhiệt tình nói.

Vương Mẫn vừa rồi quả thật nhận được một người khách hàng. Khách hàng muốn thuê một nhà có một phòng ngủ. Mà ý đồ thuê phòng của vị khách hàng đó rất mạnh, thậm chí đã sớm có ý đồ thanh toán tiền đặt cọc, có thể nói có ít nhất bảy tám thành hi vọng ký kết hợp đồng. Thế nên Vương Mẫn mới lập tức cao hứng hẳn lên.

Tuy nói đây là hợp đồng thuê một căn nhà có một phòng ngủ, tiền thuê cũng chỉ khoảng mấy ngàn NDT, hoàn toàn không thể so sánh với việc bán nhà, nhưng cơm ăn vào miệng mới là cơm của mình. Vương Mẫn xem ra nếu muốn chờ Hoàng Phân cùng Lý Quảng mua nhà, còn không biết phải chờ tới bao giờ.

- Chị Hoàng, chị vừa rồi xem nhà cảm thấy thế nào?

Vương Mẫn hỏi, tuy rằng họ đã không phải là khách hàng của mình nữa, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn còn có chút tiếc rẻ và không thoải mái.

- Ha ha, tiểu Trương tìm được nhà tốt vô cùng, tôi rất hài lòng.

Hoàng Phân cười đáp.

Nghe được lời nói của Hoàng Phân, Vương Mẫn cũng không hề cảm nhận được bất ngờ. Ý đồ mua nhà của người này rất lớn. Sự nhìn nhận đối với nhà cửa đã nằm trong dự liệu của Vương Mẫn. Mấu chốt là xem thái độ của Lý Quảng như thế nào. Lý Quảng nếu không muốn mua nhà thì cái hợp đồng này vẫn không thể ký kết.

- Lý tiên sinh, ngài cảm thấy căn nhà vừa xem thế nào?

Vương Mẫn quay đầu nhìn sang Lý Quảng, đối với người nam nhân phong độ ung dung này, cái nhìn đầu tiên của cô ta lúc gặp đối phương là

rất có hảo cảm. Nhưng mà sau khi dẫn mấy lần xem nhà về, Lý Quảng cứ khăng khăng không chịu và luôn ngăn cản Hoàng Phân mua nhà, khiến cho ấn tượng của nàng xuống dốc không phanh đối với người này.

- Ừ, nhà quả thật không tệ.

Lý Quảng đáp lại.

- Cái gì? Ngài mới vừa nói cái gì?

Vương Mẫn nghĩ là lỗi tai của mình nghe lầm, hỏi lại lần nữa.

- Tôi nói căn nhà này không tệ, tôi có ý đồ mua lại.

Lý Quảng lặp lại lần nữa.

- Sao... Sao lại như thế...? Chuyện này...

Nghe lời nói của Lý Quảng, Vương Mẫn lập tức ngây ngẩn cả người. Trước kia mỗi một lần xem xong nhà, Lý Quảng đều đưa ra các loại khuyết điểm, tóm lại chính là thái độ làm ra vẻ không muốn mua nhà, nhưng mà lần này lại chủ động nói nhà không tệ, có ý hướng mua nhà, khiến cho Vương Mẫn trong lúc nhất thời có chút không tiếp nhận được.

Từ Minh ở trong phòng làm việc cũng một mực chú ý động tĩnh bên ngoài, nghe hai vợ chồng đều có ý đồ mua nhà, khiến cho anh ta cũng có chút không dám tin tưởng. Anh ta nhanh chóng đi ra từ trong phòng làm việc, nói:

- Hoàng tiểu thư, Lý tiên sinh, đã lâu không gặp.

- Từ điểm trưởng ngài khỏe chứ, tôi đang nói vì sao một mực không thấy anh đây? Thì ra anh trốn vào trong phòng làm việc.

Hoàng Phân cười nói.

- Ha ha ha! Tôi nghe nói tiểu Trương dẫn chị đi xem nhà rồi, hai vị hài lòng chứ?

Từ Minh hỏi.

- Tôi và chồng tôi đều cảm thấy nhà không tệ, có ý mua lại.

Hoàng Phân đáp.

Hoàng Phân lần nữa khẳng định, khiến cho tất cả mọi người trong điểm đều cảm thấy cả kinh. Vị khách hàng này Vương Mẫn dẫn hết ba tháng cũng không thể ký kết hợp đồng. Trương Vĩ chỉ có dẫn khách đi xem nhà một lần, là có thể khiến cho hai vị khách hàng đều có ý ký hợp đồng. Vậy làm sao có thể khiến cho mọi người không kinh ngạc chứ?

- Từ ca, em dẫn chị Hoàng và anh Lý xem xong nhà, hai người đều có ý muốn mua. Cho nên em đã liên lạc qua với chủ nhà rồi, lập tức có thể đến đây nói chuyện ký hợp đồng.

Câu nói này của Trương Vĩ giống như là giải quyết dứt khoát, ngay cả chủ nhà cũng đã hẹn đến ký hợp đồng trong môn điểm, hiển nhiên khả năng ký thành hợp đồng là rất lớn.

- Tốt lắm! Trợ lý, cô chuẩn bị một phần hợp đồng để ký kết.

Từ Minh phân phó một tiếng, lập tức ngồi bên cạnh hai người Hoàng Phân, nói với Trương Vĩ:

- Cậu nói cho tôi nghe một chút về chuyện cậu dẫn khách đi xem căn nhà đó đi.

Từ Minh, Trương Vĩ cùng vợ chồng Hoàng Phân ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm. Còn Vương Kiến Phát thì bị ba người Vương Mẫn, Quách Bân, Lý Lâm lôi kéo đi. Vương Mẫn hỏi vỗ mặt:

- Kiến Phát, Lý Quảng vì sao trong lúc bất chợt lại đồng ý mua nhà chứ? Hai người dẫn ông ta xem là căn nhà nào?

- Chính là căn Lô vương ở tầng 30 của cao ốc số 8, nhà quả thật rất tốt.

Vương Kiến Phát bị ba người vây vào giữa, bị ba người nhìn chăm chăm mắt không chớp, có chút mất tự nhiên đáp.

- Căn hộ đó tôi đã đi xem qua, quả thật không tệ.

Lý Lâm gật đầu nói.

- Căn hộ đó tôi cũng biết, hình dáng căn hộ giống với nhà mà tôi dẫn khách hàng đi xem qua. Lúc đó Hoàng Phân cũng coi trọng căn hộ đó rồi, nhưng mà Lý Quảng lại không cho mua. Tại sao bây giờ ông ta lại đồng ý chứ? Trương Vĩ đã nói gì với khách hàng?

Vương Mẫn vội vàng hỏi.

- Nói chuyện một chút tình huống căn bản của căn hộ, còn có bố cục phong thủy của nó nữa.

Vương Kiến Phát suy nghĩ một chút đáp.

- Bố cục phong thủy sao? Đúng rồi, nhất định là bởi vì nguyên nhân này.

Vương Mẫn dường như lập tức tìm được điểm mấu chốt, nói:

- Lý Quảng người này có vẻ mê tín, Trương Vĩ khẳng định dùng phong thủy của căn hộ để thuyết phục ông ta mua nó.

- Thật hối hận, tôi vì sao không nghĩ tới điều này chứ. Nếu sớm một chút dùng phong thủy thuyết phục Lý Quảng, nói không chừng ông ta đã mua căn hộ đó từ chỗ tôi rồi.

Vương Mẫn hối hận không thôi nói.

Vương Mẫn tuy rằng nghĩ tới Trương Vĩ dùng phong thủy để thuyết phục Lý Quảng, nhưng dù sao cũng không có khả năng nghĩ tới, Lý Quảng mua căn nhà này cũng không phải vì phong thủy tốt, mà là vì phong thủy của căn nhà thuộc loại 'Khắc thê vượng phu'. Chính vì Trương Vĩ có Độc Tâm Thuật có thể nhìn thấu nội tâm của người ta, đổi thành người khác căn bản là không có cách nào đoán được ý nghĩ của Lý Quảng.